

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@cevirigiller

SOMEONE SOMEONE KNOWS

You thought your secret was safe. Think again.

VI KEELAND

The No. 1 New York Times bestselling author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VI KEELAND, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları yirmi altı dile çevrilmiş ve Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Brezilya, Bulgaristan, İsrail ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kısa öykülerinden üçü Passionflix tarafından filme dönüştürüldü ve iki kitabı şu anda film için opsiyonlu. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

VI KEELAND TARAFINDAN DA

Gerilim Filmleri

Çözölme

Romanslar

Boşboğazlık
Gölde Beklenmedik Bir Şey Olur
Oyun
Patron Projesi
Yaz Teklifi Kıvılcım
Davet
Rakipler
Uygunsuz Bir
Şekilde
Büyümemeliyi
Z
Çıplak Gerçek
Seks, Aşk Yok
Güzel Hata
Egomanyak
Patron
The Baller
Beat
Throb
Mücadeleye
Değer Şansa
Değer Affetmeye
Değer
Size Ait Sizin
İçin Yapıldı

PENELOPE WARD VE VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

Flört Kuralları
En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın
Kuralları
Genç Bir Erkek Çıkmanın Kuralları
İyi Uygulandı
Artık Rol Yapmıyorum
En Sevdiğim Hatıra Asi
Varis
Asi Kalp
Sıkışmış
Takım Elbise
Playboy
Pilotu
Mister Moneybags İngiliz
Yatak Arkadaşı
Park Avenue Oyuncusu

SOMEONE KNOWS

VI KEELAND

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2025 yılında Emily Bestler Books, An
imprint of Simon & Schuster LLC tarafından yayımlanmıştır.
Büyük Britanya'da 2025 yılında Piatkus tarafından

yayımlanmıştır Telif hakkı © 2025 by C. Scott

Publishing Corp Yazarın manevi hakkı ileri

sürülmüştür.

*Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan
veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere
benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya
herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayımlandığı cilt veya kapak dışında başka
bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43892-4

Piatkus An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

AEA'daki yetkili temsilci
Hachette İrlanda
8 Castlecourt Centre, Dublin 15, D15 XTP3,
İrlanda
(e-posta:)info@hbgi.ie

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Chris'e sevgilerimle

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Teşekkür](#)

BÖLÜM

1

M *Ayın 20'si.* Gazetenin tepesindeki tarih beni ürkütüyor ve ellerimi yakan sıcak bir kömür gibi yere düşürüyorum. Mürekkep lekeli hikâyeler dağınık bir şekilde yere düşüyor. Gazetenin arkasındaki adam Savaş kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," diyorum eğilirken, sonra sayfaları karıştırıp düzene sokmak için elimden geleni yapıyorum ve dergi rafına geçmeden önce gazeteyi *New York Post* yığınının üstüne geri koyuyorum. *Sports Illustrated*'ın kapağında bir yarış atı var. Eski ev sahibim Bay Hank'in hoşuna gidecektir, bu yüzden dergiyi yığından koparıyorum ve ödeme yapmak için kasaya yöneliyorum.

Uyandığımdan beri bu tarih üçüncü kez aklıma geliyor ve saat daha 16.00. Normalde, şu anda olduğu gibi yaz derslerine girdiğimde, haftada sadece iki kez giriyorum, bu yüzden hangi gün olduğunu bile bilmiyorum. Ama 20 Mayıs sıradan bir gün değil sanırım. *Asla* unutamayacağım bir günün yirmi yıl dönümü.

Bakkaldan çıkıyorum ve metroya binmek yerine Bay Hank'in destekli yaşam tesisine giden on beş kadar bloğu yürümeye karar veriyorum. Hava çok güzel ve yine de durup çörek almam gerekiyor. Ayrıca, kafamı toparlayana kadar onu görmek istemiyorum. Demans hastalığıyla mücadele ediyor, bu yüzden ihtiyacı olan son şey ziyaretine endişemi getirmem. Ama yürürken zihnim dönüp duruyor ve Union Square Park'taki manolya ağacının parlak pembe çiçekleri bile kalbimdeki melankoliyi yatıştıramıyor.

Sam'den önce takıldığım Derek'le tanıştığım bar olan High Note'un önünden geçiyorum ve ön pencereden bakıyorum. Derek bir itfaiyeciydi. Barda birkaç adam oturuyor, muhtemelen onlar da itfaiyeci. Çoğu akşam burayı işgal ediyor gibiydiler. İçeri girmek gibi bir isteğim yok ama bu bana bir fikir veriyor, boynumdaki sıkı düğümü gevşetmenin ve bugün hissettiğim tüm endişeden kurtulmanın bir yolu olduğunu hatırlatıyor. Elimi cebime atıp cep telefonumu çıkarıyorum ve barın önünden geçerken bir şeyler yazıyorum.

Elizabeth: Bu gece takılmak ister misin?

"Takılmak" artık *düzgün düşünemeyene kadar beni becermekten* çok daha iyi geliyor. Ama bu sabah beş mil koşmak kafamı dağıtmadı ve eminim Sam buna aldırmayacaktır. Buluşmalarımızı başlatan hep o oldu ve benim de ona ulaşabileceğimden birden fazla kez bahsetti.

On beş dakika sonra Park Manor Huzurevi'ne vardım. Hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum, ama Sam'in mesajıma verdiği coşkulu yanıt yardımcı oldu, sarsılan sinirlerimin kenarlarını yumuşattı. Gerçi bu gece çalışıyor, yani onu yarına kadar göremeyeceğim.

Üçüncü kattaki masada hemşireye danışıyorum ve o da hafıza bakım ünitesinin kapısını açmak için düğmeye basıyor. Bay Hank'i bulmak çok kolay; salondaki televizyonun başında kahkahalarla gülüyor. Bu içten ses bugün ruh halimi her şeyden daha çok yükseltiyor. Yaklaştığımda beni görüyor, gözleri tanıdık bir şekilde parlıyor.

"Elizabeth!" diyor. "Buraya gel, genç bayan."

Selamlamasındaki sıcaklık beni heyecanlandırıyor. Yirmi yıl önce New York'a ilk taşındığımda bana kirada indirim yaparak ve nerede iş arayacağımı söyleyerek hayatımı kurtarmış olmasına rağmen, bazen şu anda kim olduğumu hatırlayamıyorum. Hemen yanına gidip ona kocaman sarılıyorum ve en sevdiği sokak satıcısından aldığım bir paket çöreği uzatıyorum. Çikolatalıydılar, aynı zamanda en sevdiği şeydi - asla unutmadığı bir şey.

"Oh, bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben istedim." Gülümsüyorum, daha önce OTB'den aldığım dergiyi ve günlük yarış formunu uzatıyorum. "Alışkanlığını teşvik etmemeliyim ama bunları da sevebileceğini düşündüm."

Bay Hank hayatı boyunca kumar oynadı, çoğunlukla da midilliler üzerine. Artık bir yardımcının yardımı olmadan dışarı çıkamıyor ve sabit telefon dışında bir şey kullanmayı reddediyor, ancak bir şekilde iPad'inde bir FanDuel hesabı oluşturmayı ve böylece at yarışlarında günde on dolar bahis oynamayı öğrendi.

"Bana karşı çok iyisin." Çantadan bir çikolatalı çörek çıkarıyor ve dudaklarını yalıyor. "Biliyor musun, eskiden çikolatalı çörek yapardım. Tıpkı bunun gibi. Sadece daha iyisini tabii ki."

Gülümsüyorum. "Tabii ki. Fırınınız on sekiz yıl üst üste New York'un en iyi çörekleri seçildi."

Bir ısırık alıyor, yavaşça çiğniyor ve tadını çıkardığını anlayabiliyorum.

"Donut makineleri çıktuktan sonra mahallemde bunları elle yapmaya devam eden tek fırıncıydım." Bir ısırık daha. Bu kez çiğnerken mutluluktan inliyor.

Bay Hank bugün iyi görünüyor. Dış görünüşü yirmi yıl öncesinden o kadar da farklı değil, belki bazı kırışıklıklar daha da derinleşmiş olabilir. Keşke buraya ilk taşındığımda onun ne kadar özel biri olduğunu anlayabilseydim. Elbette, bana yardım ettiğini biliyordum ve teşekkür ettim, gerçekten minnettardım ama bir insanı ne kadar takdir ettiğinizi o insan gidene kadar asla anlayamıyorsunuz. Tabii ki, o hala burada. En azından büyük bir kısmı.

"Fırınınız hangi bloktaydı?" Cevabı bildiğim halde soruyorum.

Çiğniyor, çöreğinin son lokmasını bitiriyor ve gözlerinde bir şey değişiyor. Bana doğru bakıyor ve başını eğiyor. "Hangi pastane?"

Kalbim sıkışıyor. "Ah, boş ver. Çörek nasıldı?"

"Lezzetli. Bir tane ister misin?" Çantayı uzatıyor. "Kendim yaptım. Elle haddelenmiş, bir makine tarafından değil."

Normalde hayır derdim. Ama gözlerinde öyle bir umut var ki, reddedemiyorum. "Bir tane isterim. Teşekkür ederim."

"Çalışmalarınız nasıl gidiyor, küçük hanım?"

Gülümsüyorum, on beş yıldır öğrenci değil öğretmen olmama rağmen ne kadar iyi gittikleri hakkında bir şeyler söylüyorum.

Başını sallıyor. "İyi biri olduğunu hep biliyordum. Seninle tanıştığım andan beri bunu söyleyebilirim."

Kalbim sıkışıyor. O zamanlar bunu düşünen tek kişi oydu. "Walter nasıl?"

Tanrım, beyin karmaşık bir labirent gibi. Değerli anılar rüzgârdaki fısıltılar gibi kaybolurken, değersiz olanlar demir atmış gibi kalıyor. Walter buraya ilk taşındığımda kısa bir süre çıktığım bir pislikti. Ama Bay Hank için en iyisinin onu düzeltmeyip konuşmaya devam etmek olduğunu öğrendim. Bu yüzden gülümsemeye zorladım. "Her şey yolunda."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. "Bence kendi yaşınızdaki erkeklerle çıkmanız daha iyi olur. Yaşlı erkeklerin gündemleri vardır."

Bu sefer gülümsemem gerçek. Yirmi yıldan sonra bazı şeyler değişmedi. Sam benden on yaş büyük.

Kırk beş dakika sonra Bay Hank için yemek vakti geldi. Bir veda kucaklaşması için kollarını açıyor ve ben de çikolata kokusunu içime çekerek içeri giriyorum.

donut ve Old Spice. Bu koku ona özgü. Geri çekildiğimde bir an için kolumu tutuyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum, evlat."

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum."

İki saat sonra, küvette bir kadeh şarapla ıslanıyorum. Bütün gün hissettiğim stres, sıcak bir fincan çayın içindeki küp şeker gibi eriyip gidiyor ve bırakın bugünün tarihini, adımları bile zar zor hatırlıyorum. Bunu daha önce yapmalıydım; belki de tamamlamam gereken işleri bu kadar geç olmadan bitirebilirdim. Yaz boyunca Pace Üniversitesi'nde sadece iki ders veriyorum, ancak bunlardan biri yeni başlayan bir yıllık çevrimiçi kurgu yazma semineri ve haftada iki kez yüz yüze görüşülen İngilizce 101 dersinden çok daha fazla zaman gerektiriyor. Okumamı ve eleştirmemi bekleyen iki düzine kitabın ilk bölümleri var. Okul on yıl önce bu dersi vermeye başladığında dersi üstlenmeye gönüllü olan tek profesör bendim ve bu çok fazla. Ama arada bir, pırlanta gibi, gelecek vaat eden bir öğrenci buluyorum ve bu da tüm ekstra saatlere değer.

iPad'im banyo paspasının üzerindeydi, ben de küvetin üzerinden uzanıp okuma gözlüklerimle birlikte onu aldım ve çalıştırmak için düğmeye bastım. Öğrencilerin ödevlerini gerçek *kâğıtlara* yazdıkları günleri tercih ederdim - gözlerim için çok daha nazikti ve kırmızı kalemle kenara not karalamak daha kolaydı. Ama artık otuz yedi yaşında bir dinozor.

İlk gönderiyi çağırdım ve bölümü okudum. Yeterince iyi yazılmış, ancak dikkatimi çekmiyor, bir sonraki sayfayı çevirmek için heyecanlandırmıyor veya kitabın tamamını okumak için endişelendirmiyor. Parlatmak muhtemelen onu bir elmas yapmayacak, ancak birkaç yorum ekliyorum, hızı artırmak için birkaç öneri not ediyorum ve gönder düğmesine basıyorum.

Bir sonraki dosyayı açıyorum, şarabımı yudumluyorum ve ılık küvetin derinliklerine gömülüyorum. Belge bir başlık sayfasına açılıyor: Hannah Greer'in *Hesaplaşma'sı*. Kurs müfredatım, ilk taslak tamamlanana kadar kitap için bir isim bulmaya çalışılmamasını öneriyor - böylece başlık romanın gerçek ruhunu yakalayabilir. Ama her yıl bir öğrenci bunu yine de yapıyor. Bir sonraki sayfada bir ithaf bile var - bu yeni bir şey.

Karanlıkta kötü bir şey yapmış olan ve bunun asla gün ışığına çıkmayacağına inanan herkese.
Yanıyorsunuz. Hesaplaşma günün yaklaşıyor.

Vay canına. Karanlık. Yine de bir okuyucu olarak merakımı uyandırdığı kesin. Bir sonraki sayfaya geçiyorum ve ürpertici havanın devam etmesini bekliyorum. Ama devam etmiyor. Bunun yerine bir önsözle açılıyor, hayatın o kadar da kolay olmadığı bir yaşa gelmekle ilgili güzel bir tartışma. Bu başlık ve ithafla beklediğim gibi olmayabilir ama yine de güçlü bir başlangıç. Karakter hakkında hemen bir fikir edindim - dünyaya açılmanın eşiğinde, öz değerini sorgulayan genç bir kadın. Kendimi onunla özdeşleştirebiliyorum. Hızlıca bir yorum ekliyorum ve öğrencinin bana üzgün olduğunu *söylemek* yerine kahramanının yüz ifadesini tarif etmesini öneriyorum.

Okumaya devam ediyorum. Ana karakter lise son sınıfta okuyan bir kız. *Erkek* öğretmenine diğer çocuklardan farklı bakan bir kız. Birine aşık olmuş gibi görünüyor. Hayal kuruyor, pencereden sarı bir ispinoza bakıyor-

Sarı bir ispinoz.

Nefesim kesiliyor. Kalbim çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime gelmeyi başarıyorum, hatta kendime yüksek sesle gülüyorum. Saçmalıyorum. O sadece bir kuş. Ve bana bir noktada pencereden dışarı bakıp hayal kurmayan bir lise çocuğu bulun. Sadece paranoyaklaşıyorum.

Bir paragraf daha okuyorum, sonra bir paragraf daha, ama ne kadar ileri gidersem, artık ondan kurtulamayacağımı fark ediyorum. Banyo suyu serinlemiş olsa da alnımda bir ter tabakası oluşuyor. Hızla sonuna kadar okuyorum ve yutkunuyorum.

Bu kurgu değil.

Bu gerçek bir hikaye, *gerçek* bir hikaye.

Ama bu mümkün değil. Mümkün mü? Belki de sadece benzerdir.

Alnımı siliyorum, kadehimi kapıyorum ve kalanını yudum yudum içiyorum. Sonra başa dönüp tekrar okuyorum. Sadece ilk bölüm ama isimler, öğretmenin yaptıkları...

Kesinlikle kurgu değil.

Hikayenin sadece başını okumuş olsam da sonunu zaten biliyorum. Bay Sawyer'ın en iyi arkadaşım Jocelyn ile bir ilişkisi var ve sonunda ölüyor.

Çünkü *onu ben öldürdüm*. Tam yirmi yıl önce bugün.

BÖLÜM

2

Bölüm 1-Hannah'nın Romanı

Jocelyn pencereden dışarı baktı, parlak sarı bir ispinozun bir dala konmasını ve yavrularıyla dolu yuvasına kusmuklarını getirmesini izledi. Bunun doğuştan gelmesi gerekiyordu, değil mi? Bir ebeveynin beslemesi, yıkaması, fiziksel şefkati. Yine de bu sabah annesini uyandıran, kahvaltısını hazırlayan, duşa girmesine yardım eden o olmuştu. Yine de ispinozlar içki dükkanına gidip hayattaki rollerini unutturan plastik bir şişe votka alamazlardı.

"Bayan Burton ..." Öğretmeni ona bakarken durdu. Masa. "Bu öğleden sonra bizimle misin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yanaklarının pembeleştiğini hissederek boğazını temizledi. "Özür dilerim. Evet."

Bay Sawyer bir paket zımbalanmış kâğıdı kızın masasının üzerine koydu - *notlandırılmış* ödevi - ve kız başını kaldırıp ona bakana kadar bekledi. "Dersten sonra görüşelim lütfen."

Harika. Sadece harika.

Jocelyn dikkatini sınıfın ön tarafına vermeden önce ispinoza bir kez daha baktı. Gözleri Bay Sawyer'ın sıranın aşağısına doğru ilerleyip kâğıtları geri verirken kışına takıldı. Bakışlarının takılıp kalması onun suçu değildi. Adamın iyi bir vücudu vardı -kendi yaşındaki oğlanlardan çok daha iyi. Dudağını çiğnedi, kaç saat boyunca

İngilizce öğretmeninin böyle görünmek için ne kadar egzersiz yapması gerektiğini düşündü. Sıkı ve formda kalçası adamın geri kalanını tamamlıyordu: geniş omuzlar, dar bir bel ve sesinin sertliğini yalanlayan bir gülümseme.

Arkadaşı Ivy ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Ağzını kapat. Salyaların akıyor."

Jocelyn gözlerini kıstı. "Ben değilim."

Ivy kıkırdadı ve kendi kağıdını çevirdi. C-.

Ve Bay Sawyer *ondan* dersten sonra kalmasını istememişti.

Jocelyn ödevi başardığını düşünmüştü. Notunu kontrol etmek için kâğıdı çevirmeden önce derin ve sakın bir nefes aldı. En üstte kırmızı renkte A+ yazıyordu ve etrafında kocaman bir daire vardı.

Vay canına.

Ivy tekrar eğildi ve gözlerini devirerek şöyle bir baktı.

Bundan sonra Jocelyn dersin geri kalanında dikkatini vermeyi başardı. Ders bittiğinde Bay Sawyer'ın masasına yaklaştı. Bay Sawyer ona bakmadan bazı kâğıtları karıştırdı ve ilk sırayı işaret etti. "Oturun."

Son öğrenciler de dışarı çıktıktan sonra sınıf kapısını kapattı ve kalçasını sırasının önüne yasladı.

Jocelyn biraz daha uzun oturdu.

"Konuş benimle." Bay Sawyer kollarını göğsünde kavuşturdu. "Üniversitede yazarlık eğitimi almakla ilgileniyor musunuz?"

Omuz silkti. "Üniversiteye gideceğimden bile emin değilim."

"Neden olmasın?"

Jocelyn'in gözleri pencereye kaydı. Şu anda ispinozu göremiyordu ama aklında o vardı. Hayattaki tek amacını söylemek istemiyordu.

Annesinden uzaklaşmak için yeterli para veren bir iş bulmaktı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Jocelyn?"

Gözleri Bay Sawyer'ın kilerle buluşmak için sıçradı. "Seninle konuşurken bana bak."

Başını salladı. Ama içgüdüleri gözlerini tekrar aşağı indirdi, yani kulağa geldiği kadar basit değildi. Özellikle de Bay Sawyer -gizli aşkı-bakışlarını tam bir dakika boyunca sessizlik içinde tuttuğunda.

Sonunda gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bence mükemmel bir hikâye anlatıcısısınız. Yazmaktan hoşlanır mısınız?"

Jocelyn başını salladı.

"Konuşun, Bayan Burton. Sesinizi kullanın. Siz bir bobblehead değilsiniz."

Onun gözleriyle bir kez daha buluştu. "Evet." "Evet ne?"

"Evet, yazmayı seviyorum."

"Mükemmel. Boş zamanlarınızda ne yaptığınızı anlatın. Eğlenmek için mi yazıyorsun? Günlük tutar mısın?"

"Her gün yazdığım bir günlüğüm yok ama rastgele şeyler yazmayı sevdiğim bir defterim var."

"Önünde kelebek olan ve bazen ders sırasında çıkardığınız sarı renkli olan mı?"

Jocelyn yere baktı. "Özür dilerim."

"Bir özür beklemiyorum. İyi yazarlar içlerinden geldiği zaman yazarlar. Söylesene, defterine ne tür şeyler yazıyorsun?"

Jocelyn omuz silktili. "Bilmiyorum. Bir şeyler işte." "Erkekler hakkında mı yazıyorsun?"

Yanakları ısındı. "Genelde değil."

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Hiç oldu mu?"

"Hakkında yazmaya değecek bir şey değil."

Bay Sawyer'ın dudağı seğirdi. "Arkadaşlarınız hakkında mı yazıyorsunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Tekrar soruyorum, Bayan Burton. Günlüğünüzde erkekler ve arkadaşlar dışında ne hakkında yazıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sanırım çoğunlukla ne hissediyorsam onu yazıyorum."

"Peki ne hissediyorsun?"

Jocelyn'in pembe yanakları kıpkırmızı oldu. "Kızgın."

"Güzel. Şimdi bir yerlere varıyoruz. Neye kızdın?"

"Annem. O bir ayyaş." "Peki ya baban?"

"Onunla hiç tanışmadım."

Bay Sawyer Jocelyn'e bakarken başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. Gözleri derin, yoğun bir yeşildi. Saniyeler geçtikçe kararıyor gibiydiler. Jocelyn'in koltuğunda kıpırdanmak istemesine neden oldu, ama bunu göreceğini ve muhtemelen onu da çağıracağını biliyordu. Bu yüzden yerinde sabit kalmak için elinden geleni yaptı.

"Williamsburg College çok uzakta değil ve yaratıcı yazarlık bursu veriyor. En iyi başvuru tam burs alıyor. İkinci ve üçüncüye ise kısmi eğitim desteği veriliyor. Yazınızı geliştirmenize yardımcı olabilirim. Bu pek çok öğrenci için yaptığım bir şey değil. Ama bence sen özel olabilirsin. Ancak, daha disiplinli olmak için çalışman gerekecek. Dikkatin kolayca dağılıyor."

"Bunu nasıl yapabilirim? Daha fazla çalışarak mı?"

Bay Sawyer'ın gözleri parladı. "Disiplin ders çalışmakla ilgili olmak zorunda değil. Genel olarak kendine hakim olmayı öğrenmek de olabilir. Örneğin, çok fazla kıpırdanıyor ve sık sık pencereden dışarı bakıyorsunuz."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bunun üzerinde çalışacağız. Tabii benim yardımımıyla ilgileniyorsanız."

Jocelyn başını yeterince hızlı sallayamadı. "İlgileniyorum."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme hayaleti belirdi ve birkaç sıra ötesini işaret etti. "Güzel. Cuma günü burada buluşalım. Saat dörtte."

BÖLÜM

3

ılık havanın kampüs binaları arasında süzüldüğü, lacivert ve altın renkli Pace bayraklarının rüzgarda dalgalandığı parlak bir bahar günü. Genellikle, bir kahve alıp oturur ve güneşin tadını çıkarırdım ya da belki bir dersin notlarını bitirirdim.

park bankı. Ama bugün, tek bir hedefim var.

Kayıt memuru ofisi, ön cephesi camla kaplı büyük, modern bir tuğla binada yer alıyor. Girişi buluyorum, otomatik kapılardan geçiyorum ve duruyorum. Sağımda bir öğrenci yardım masası var ama onların verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım var. Etrafıma bakınırken çantam titriyor. İçinden cep telefonumu çıkarıyorum ve ekranda Sam'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. Bu akşam için planlarımız vardı ve ben bu dakikaya kadar hepsini unutmuştum. Ona daha dün mesaj atmış olmam imkânsız görünüyor. Dün, en büyük sorunum takvimdeki tarihin 20 Mayıs'ı göstermesiydi. Şimdi yirmi yıl önceki o tarihe kadar neler olduğunu bilen biri var, *hesaplaşma* tehdidinde bulunan biri. Sam'in aramasını duymazdan geliyorum, almaya geldiğim bilgiyi almak için o kadar endişeliyim ki şu anda başka bir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ana ofis, beklemek için oturma yerleri ve numaralandırılmış istasyonlar, öğrencileri çağıran personel ile DMV benzeri bir kurulumdur. Bana yardım edecek birini bulmak için etrafıma bakıyorum. Tabii ki on iki istasyondan sadece ikisinde çalışan var. İçlerinden birini tanıyorum. Yirmili yaşlardaki bu adam sadece burada çalışmıyor. Eric aynı zamanda bir öğrenci. Gözüme çarpıyor ve gülümsüyor. Onunla daha önce birkaç kez, programlama sorunları ve sınıf listemde hatalar olduğunda muhatap olmuştum. Gözleri üzerinizde çok uzun süre kalan, adınızı ve sınıfınızı hatırlamaması gerekirken hatırlayan türden biri. Ve onunla her konuştuğumda bana bir çeşit iltifat etti. Ama bu bugün işime yarayabilir.

Bir öğrenciyle işini bitirdi, ben de onun yerine geçtim. "Merhaba Eric."

"Aaron," diye düzeltiyor ama yine de gülümsüyor. "Nasılsın Elizabeth? Uzun zaman oldu."

Ona *Elizabeth* değil, Profesör Davis olduğunu hatırlatmalıyım ama bunun yerine gülümsüyorum. "Doğru, elbette. Aaron. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Şikayet edemem." Saçlarıma bakıyor. "Sana hep sormak istemiştım. . . Bu senin doğal rengin mi? Genelde kızıl turuncumsu olur ama seninki daha çok tarçın rengine benziyor."

Kim bir kadına saçını boyayıp boyamadığını sorar? Kesinlikle bir öğrenci değil. Yine de cilveli bir ergen gibi saçlarımı döndürüyorum ve eğiliyorum, çünkü bugün hiçbir şeyden üstün değilim. "Öyle. Beğendin mi?"

O da daha yakına eğiliyor. "Bu çok güzel. Yeşil gözlerini öne çıkarıyor."

Aman Tanrım. Gözlerini devirmemek çok zor. Sadede gelmeliyim. "Dinle, yardıma ihtiyacım var Aaron. Sence bana yardım edebilir misin?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

Mükemmel.

"Bir öğrenciye ulaşmakta sorun yaşıyorum. Öğrenci e-postasına cevap vermiyor, bu yüzden okul kayıtlarında listelenen başka bir e-postası olabileceğini umuyordum? Ya da bir telefon numarası veya adresi? Başka bir iletişim yöntemi." "Oh, bu ..." Yutkundu ve ellerine baktı. Tekrar yukarı baktığında gözlerimle buluşmuyor. "Korkarım bunu vermek politikaya aykırı. Profesörler bile." Aaron kıpırdanıyor. "Özür dilerim."

Sesimi alçaltarak, "Bu gerçekten çok önemli," diye ısrar ediyorum. "Eğer ona ulaşamazsam sınıfta kalabilir. Kendimi çok kötü hissederim. Aaron?"

"Evet, hanımefendi?" Başını kaldırıp benimle göz göze geldi.

"Sanırım bu seferlik bir istisna yapabiliriz, değil mi? Bir öğrenci arkadaşımıza yardım edebiliriz. Ve çünkü biz arkadaşız. Değil mi?" Bir gülümseme daha, sadece ikimizin arasında.

"Peki... tamam. Ama patronuma söyleme, tamam mı?"

"Yetki sende sanıyordum." Hannah Greer hakkında bildiklerimi yazdığım kâğıdı ona uzattım. "Bu onun adı ve öğrenci numarası."

"İzin ver ..." Yazmaya devam ediyor, fareyi tıklıyor, sonra kâğıt parçasını kendine doğru çekiyor ve bir Gmail hesabı karalıyor. "Oh, ilginç," diye mırıldandı. "Ona ulaşamamanın nedeni bu olabilir."

Kulaklarım dikildi. "Oh? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Ama o misafir öğrenci." Kağıdı geri kaydırıyor. "Müfredat dışı. Görünüşe göre aldığı tek ders sizinki."

Kafamın içinde sirenler çalarken durakladım. Yani "Hannah" herhangi biri olabilir, *sadece* benim sınıfıma kaydolmuş herhangi biri.

"Çok teşekkür ederim Aaron. Sana borçluyum."

Dışarı çıkmak biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor ama bu uzun sürmüyor. Çarşafa bakarken sinirlerim tüm gücüyle geri geliyor. *Hannah Greer*. Artık bir Gmail'im var. Bir adresi tercih ederdim. Düşüncelere dalmış, kâğıt parçasına bakarken yavaşlayıp durmuştum ki biri bana çarptı.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor adam. Uzun boylu, koyu renk bir ceket giymiş ve kaldırımda yürümeye devam ediyor. Kafamı kaldırıp gidişini izliyorum. Onda tanıdık bir şeyler var, ama yine de burada yüzlerce, binlerce öğrencim oldu. Elbette bazılarını tanıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, caddenin karşısına geçiyorum ve ofisime doğru acele ediyorum. Elimde değil, karşıya geçtikten sonra bir kez daha dönüp bakıyorum. Koyu renk ceketli adam durmuştu. Ve tam bana bakıyordu.

Beni mi *izliyor*?

Bana bilerek mi çarptı? Hannah olabilir mi?

Hayır, hayır, hayır. Paranoyaklaşıyorum. O lanet bölümü okuduğumdan beri öyleyim. *Tesadüf* olan bölüm. Çok büyük bir tesadüf, ama yine de bir tesadüf. Öyle olmak zorunda. Bu öğrencinin kim olduğunu çözdüğümde emin olacağım.

Ofisime döndüğümde ceketimi çıkarıp ipek eşarbımı çözüyorum. İkisi de askıya asılıyor ve panjurlarımı dışarıyı görmeyecek şekilde ayarlıyorum -sanki biri ne yaptığımı görmek isteyebilirmiş gibi. Dizüstü bilgisayarımın başına oturup hızlı hızlı tuşlara basıyor, Gmail hesabıma giriyor ve arama tuşuna basıyorum. Bu sabah Google'da yaptığım araştırmadan, sadece bu ismin bile milyonlarca hit getirdiğini zaten biliyorum. Çok yaygın. *Belki de bu yüzden seçmişlerdir.* Ama Gmail hesabıyla da hiçbir şey çıkmıyor.

Sosyal medya bağlantısı yok. Bir kişinin görüntüsü yok.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp aynı aramayı tekrarlıyorum, bu kez Gmail hesabına Hannah Greer adını ekliyorum - yine de işe yarar bir şey çıkmıyor. Telefonum çantamdan titriyor ve kesintiden rahatsız olarak onu çıkarıyorum.

Sam.

Tekrar.

Bu gece iptal etmem gerekiyor, bu yüzden cevaplamak için kaydırıyorum.

"Selam, Sam." Masamın üzerindeki küçük kaktüse bakıyorum, kahverengi, ölü dikenlerden oluşan bir koleksiyona dönüşmüş olan kaktüse.

herhangi bir canlının bakımından sorumludur.

"Selam. Gününü böldüğüm için özür dilerim ama bu akşam bana gelmek ister misin diye sormak istedim," diyor. "Bize yemek pişirebilirim. Çok iyi tavuk piccata yaptığımı duymuştum."

Sam ve benim öyle bir ilişkimiz yok. O iyi bir adam, yakışıklı bir polis dedektifi ve muhtemelen bir gün şanslı bir kadına harika bir erkek arkadaş ya da koca olacak, ama benim aradığım bu değil ve bunu en başından beri açıkça söyledim. Anlaşmamız konusunda da iyi davrandı. Gerçi son zamanlarda daha fazlasını istediğinden şüpheleniyorum. "Sanırım bu geceyi iptal etmem gerekiyor. Ders verdiğim sınıf için bitirmem gereken çok iş var."

"O zaman belki her zamanki gibi takılır ve başka bir akşam yemek yeriz?" Bir arabanın kapısı kapanır ve arka plandaki şehir sesleri sessizleşir. "Dün gece bir telefon aldım. Bir süre bu işle meşgul olacağım, en azından yarın otopsi sonuçları geldikten sonra."

Otopsi kelimesi beni hareketsiz bırakıyor. "Biri mi öldü?"

"Şey, evet. Burası New York. Günde ortalama birden fazla cinayet işlenir."

Sesim bir oktav yükseliyor. "Bu ... bu korkunç."

"İnsan alışıyor ne yazık ki," diyor. "Bu sefer yaşlı erkek-genç kadın meselesi gibi görünüyor."

Gözlerim parlıyor. "Ne oldu?"

"Şüpheli onun metresiydi. Onu bulamıyoruz. O kaçtı ama başka kimsenin bir nedeni yok."

İçimde yükselen korkuyu bastırıyorum. "Ne kadar gençti?"

Sam kıkırdar. "Aklına bir şey gelmiyor, değil mi? Birlikte yattığın yaşlı bir adamı öldürmek?"

"Tabii ki hayır." Sesime mizah katmaya çalışıyorum. Yine de içimde karanlık bir yerin derinliklerine batıyorum. Son yirmi dört saatle ilgili hiçbir şey şu anda tesadüf gibi gelmiyor. "O zaman o ev yemeğini nasıl bulabilirim ki?"

"Bu akşam sen çalışırken sana yemek hazırlayabilirim. Arada bir yemek için ara vermelisin, değil mi?"

Ona yapamayacağımı söylemek için ağzımı açtım. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir polis dedektifiyle vakit geçirmek ama masamın üzerindeki kâğıt parçası gözüme çarpıyor ve aklıma bir fikir geliyor. "Hey, bir sorum var."

"O da ne?"

"Bir e-posta adresinin izini sürmenin bir yolu var mı?" "Sadece bir e-posta adresi mi? Yoksa alınan bir e-posta mı?" "Adres."

"Bir e-posta adresi tek başına zor olabilir. Ancak, VPN kullanmadıkları sürece, genellikle alınan bir e-postayı IP adresini kullanarak gönderenin yaklaşık konumuna kadar izleyebilirsiniz. Yine de bunun için gelen bir e-postaya ihtiyacınız olacaktır." Duraklıyor ve kafamda bir şeyler dönmeye başlıyor. "Birinin izini mi sürmen gerekiyor?"

"Sadece merak ediyorum." Bir kalemin ucunu çiğniyorum, hattı sessizlik doldururken onun ucundaki merakı neredeyse duyuyorum. "Kurgu yazarlığı sınıftaki öğrencilerden biri, öyküsünde bir karakterin e-postalarından birinin konumunu takip etmesini sağlamıştı. Doğru olup olmadığını bilmiyordum."

"Oh, anladım."

"Dinle Sam, az önce ofisime biri girdi," diye yalan söyledim. "O yüzden gitmem gerek. Belki gelecek hafta bir araya gelebiliriz?"

"Evet, tamam."

"Cinayette iyi şanslar."

Bağlantıyı kesiyoruz. Bana verdiği bilgilerle beynim karıncalanıyor. Yaşlı adamı öldüren kadın hakkında düşünmek istiyorum ama beni meşgul edecek başka şeyler var.

Yeni bir e-posta açıyorum, Aaron'un verdiği adresi yazıyorum ve bir yalan daha yazıyorum:

Hannah,

Blackboard üzerinden gönderdiğiniz bölümü aldım. Ancak, bazı nedenlerden dolayı açamadım. Ara sıra olan bir sistem hatası. Lütfen bana doğrudan e-posta ile gönderebilir misiniz? Bu adrese gönderirseniz iyi olur.

Ekrana bakıyorum. Gönder tuşuna basıyorum. Ve cevap için bekleme başlıyor.

BÖLÜM

4

N Genelde Perşembe günleri dersim bittikten sonra kampüsün karşısındaki yoga stüdyosuna giderim, ancak bugün egzersiz yapmayı atlıyorum. Ayrıca her zaman yaptığım gibi her sabah koşmuyorum. Neredeyse bir hafta oldu.

Uğursuz bölümü gönderen öğrenciye e-posta gönderdiğimden beri midemin çukurundaki huzursuz hissi bastıramıyorum.

Ivy'yi aramayı düşündüm. Üçümüz -Ivy, Jocelyn ve ben- eskiden birbirimizden ayrılmazdık, üç silahşörlerdik. Alkolik, bekâr annelerimiz tarafından ihmal edilmiş ve yoksul olduğumuz için birbirimize bağlanmış üç kayıp ruh. Ya da Ivy'nin durumunda, alkolik ve uyuşturucu bağımlısı. Birbirimize *her şeyi* anlatırdık. Bu yüzden ikisiyle de konuşmayalı yirmi yıl olduğuna inanmak zor. En azından Ivy'nin nerede olduğunu biliyorum. Jocelyn ise benim kaybolduğum gün kayboldu, yirmi yıl önce. Ben kuzeye gittim, o da güneye Florida'ya gitti ve ondan en son o zaman haber aldım. İkisiyle de temas kurmaya çalışmalı mıyım emin değilim. Ya birileri bizi saf dışı bırakmaya çalışıyorsa, hata yapmamıza neden oluyorsa? Hayır, kendime saklamak en iyisi. Ayrıca, bunların hepsi bir tesadüf olabilir, değil mi? Bir keresinde doğumda ayrılan tek yumurta ikizi kardeşler hakkında bir makale okumuştum. Birbirlerini hiç tanımadıkları halde aynı isimlere sahip kadınlarla evlenmişler ve ilk doğan çocuklarına ve köpeklerine aynı isimleri vermişler.

İmkansız değil.

Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

Ancak bugün biraz daha kazmam, biraz daha araştırma yapmam gerekiyor - bu kez dizüstü bilgisayarımdan olmasa da. Günümüz dünyasında yaptığımız her şey elektronik bir ayak izi bırakıyor ve kimse asla çok dikkatli olamaz.

Gözlerim tetikte, kütüphaneye doğru yürürken yüzleri tek tek tarıyorum. Liseden yeni mezun üç çocuk solda bir çuvalı tekmeliyor, kızıl saçlı bir kız saçlarını savuruyor ve sağda bir bankta oturan geniş omuzlu, yakışıklı bir adamla göz göze geliyor - adam fark edemeyecek kadar meşgul, kitaplara bakıyor

geçen her kadının kışına bakıyorum. Geçen haftadan önce tek bir yüz bile görmezdim, ama birdenbire herkes elenmesi gereken bir şüpheli oldu.

Kütüphanenin içinde, merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Her birinde herkesin kullanımına açık bir masaüstü bulunan odacıklara yaklaşırken nabzım hızlanıyor. Bir düzineden fazla var ama sadece bir tanesi dolu. Bugünlerde herkesin bir dizüstü bilgisayarı ya da iPad'i var.

Çalışan kadından en uzaktaki iş istasyonunu seçiyorum ve bir sandalye çekmeden önce etrafa göz atıyorum. Kimse dikkat etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden ekranı uyandırmak için boşluk çubuğuna basıyorum ve menü çubuğundan Google simgesine tıklayıp hemen yazmaya başlıyorum:

D-A-M-O-N S-A-W-Y-E-R

Enter tuşuna basarken elim titriyor. Geçen haftaya kadar çok uzun zamandır -neredeyse yirmi yıldır- düşünmemeyi başardığım bir isim.

Sayfanın üst kısmındaki arama sonucu Chapman and Sons Cenaze Evi'nin web sitesidir. Damon Sawyer'ın ölüm ilanı. Daha önce okumuştum. Yüzlerce kez, bir ömür önce. Ama tıklayıp okudum.

Damon Sawyer 20 Mayıs'ta otuz dokuz yaşında trajik bir şekilde hayata veda etti. Geride sadık eşi Candice ve yedi yaşında bir oğlu kaldı. Damon, Minton Parish'te doğdu ve büyüdü. Güney Louisiana Üniversitesi'nden orta öğretim derecesiyle mezun olduktan sonra Damon, gittiği yerel lisede öğretmen olmak üzere Minton Parish'teki evine döndü. Eğitim camiasının sevilen bir üyesiydi ve öğrencilerine ne kadar çok şey verdiğinin bir kanıtı olarak üç kez Yılın Öğretmeni unvanını kazandı.

Ne kadar çok verdi . . .

Sonuçların geri kalanını kaydırırken, çoğunu belli belirsiz tanıdık buluyorum - Minton Lisesi'nden birkaç söz, *Minton Herald*'dan eski bir makale, yirmi beş yıl öncesine ait triatlon sonuçları. Sanırım öldüğünüzde Google aramanıza çok az şey ekleniyor. Yine de sayfanın altında yeni bir şey var - Chapman ve Oğulları Cenaze Evi'nin web sitesinde başka bir ölüm ilanı. Candice Maynard-Sawyer'ın ölüm ilanı.

Karısı. Tıklıyorum. Beş ay öncesine ait.

Candice Maynard-Sawyer 13 Aralık'ta elli sekiz yaşında hayata veda etti. Candice hayatının aşkı Damon Sawyer ile Güney Louisiana Üniversitesi'nde üniversiteye devam ederken tanıştı. Birlikte bir oğulları oldu. Candice otuz yılı aşkın bir süre boyunca Efkariya hizmetinde bulunmuş ve ayine katılamayan yaşlı kilise üyelerine komünyon getirmiştir. Kalp hastalığıyla yıllarca süren savaşı, sevgili kocası ve cennetteki Babamızla yeniden bir araya gelmesi için sona erdi.

Sevgili. Ne şaka ama.

Damon'ın adını yazarken hissettiğim gerginliğin yerini bir anda öfke aldı. Bluzumun yakasını çekiştiriyorum. Burası neden bu kadar sıcak? Biraz temiz havaya ihtiyacım var, bu yüzden web sayfasını kapatıp eşyalarımı topluyorum. Ama ayağa kalkmaya başladığımda daha iyi düşündüm. Uzun zamandır aramadığım başka isimler de var. O yüzden yazıyorum:

I-V-Y L-E-I-G-H-T-O-N

Bay Sawyer'inkinin aksine, bu isim bir sürü sonuçla geri dönüyor; bunlardan ilki Minton Parish Çocuk Koruma Hizmetleri'nden. Birkaç yıl önce annemle ender rastlanan, akli başında bir konuşma yaptık ve Ivy'nin sosyal hizmet uzmanı olduğundan bahsetti. Eskiden evden uzaklaştırılan bir çocuğun şimdi uzaklaştıran kişi haline gelmesindeki ironi gözümünden kaçmadı. Merakla web sayfasına tıklıyorum ve eski en iyi arkadaşımın bir resmi çıkınca şaşıyorum. Çok iyi yaşlanmamış ama o olduğuna şüphe yok. Dolgun bir yüz, yorgun gözler, kırılmış saçlar ve yedi yaşındayken bisiklete bindiğimizde ön dişinde oluşan küçük kırığı gösteren aynı sakızlı gülümseme. Biyografisini okudum ve bir süre ona baktım. Clarion'da yaşıyor, büyüdüğümüz ve görünüşe göre hala çalıştığı yere bir taş atımı uzaklıkta. Ama bana bu bölümü gönderen Ivy olamazdı, değil mi? Dünyada geçmişte yaşananları deşerek en az benim kadar kaybedecek olan tek kişi o. Ayrıca, onun *beş* çocuğu var. Dolaptan iskelet çıkaracak vakti yok. Ama geri tıklamadan önce, her ihtimale karşı e-posta adresini ve telefon numarasını not ediyorum.

Tekrar yazmadan önce etrafıma bakıyorum. Bilgisayar kullanan tek kadın bana aldırış etmiyor ve onun dışında burası hayalet bir kasaba.

Bir sonraki ismi yazarken gözlerim doluyor.

J-O-C-E-L-Y-N B-U-R-T-O-N

On yedi binden fazla hit. Sonuna *Florida*'yı eklemeyi deniyorum, çünkü Louisiana'dan ayrıldıktan sonra oraya gitmişti, ama bu da listeyi fazla daraltmıyor. Böylece üç saatin büyük bir kısmını sayfa sayfa gezinerek, ona benzeyen herhangi bir şey arayarak geçiriyorum. Ama elim boş döndüm.

Sandalyeye yığılıp iç geçiriyorum. *Buradan sonra nereye gideceğim?* Ivy ve Jocelyn'e ulaşmak istiyorum ama ayrılmadan önce bir anlaşma yapmıştık; birbirimizle asla iletişime geçmeyecek ve olanları kimseyle konuşmayacaktık. Jocelyn yollarımızın bir daha asla kesişmemesi konusunda kararlıydı ve öyle görünüyor ki kesişmeyeceğimizden emin oldu.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum titriyor. Arayan Sam'di. Geçen hafta buluşmayı iptal ettiğimden beri ondan haber almadım.

Bu gece boş olma ihtimalin var mı?

İlk içgüdüm hayır demek. Ama sonra tekrar önümdeki ekrana bakıyorum. Jocelyn Burton için on yedi bin yüz kırk sekiz tıklama. Onu ve Hannah Greer'i bulmanın daha iyi bir yolu olmalı. Bana yol göstermesi için bir polis dedektifinden daha iyi kim olabilir? Dudaklarımı kemirip birkaç dakika düşündükten sonra sonunda cevap yazıyorum.

Elizabeth: Tabii. Benim evim mi senin mi?

Sam'le genelde bir araya geldiğimizde yaptığımız gibi evlerimizden birinde değil, bir restoranda buluşuyoruz.

"Bu güzel, değil mi?" Yemek yerken gülümsüyor. "Yani, genelde yaptığımız şey de oldukça güzel. Ama seni dışarı çıkarmayı seviyorum. Bunu daha sık yapmalıyız."

Ateş et. Bu bir hataydı. Akşam yemeği için buluşmayı önerdiğinde biliyordum ama karşı çıkmadım. Sam harika birine benziyor. Bir araya geldiğimiz birkaç ay içinde bir kez bile tehlike işareti göstermedi. Yatak odası dışında mükemmel bir centilmen oldu, agresif olduğu zamanlar hariç, ki bundan hoşlanıyorum. Ama yıllar önce erkeklerden beklentilerimi açık açık söylemeyi öğrendim. Çoğu sadece seks arayan bir kadın bulduğunda heyecanlanır. Bir kez bir sonraki adımı attığınızda, karşınızdakini üzmeden geri çekilmek zordur.

İşimiz bittikten sonra gözlerinin içine baktım. "Senden hoşlandım Sam. Gerçekten iyi birine benziyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Bir *ama* geldiğini duyuyorum ..."

Hüzünle gülümsüyorum. "Ama ben bir ilişki

aramıyorum." "Sadece akşam yemeği idi."

"Biliyorum. Ama sana karşı dürüst olmak

istiyorum." İç çekiyor. "Sorun bende mi?"

Başımı salladım. "Hayır, benim."

"Önceki partnerlerimiz hakkında çok fazla konuşmadık. İlişkilerden soğumanıza neden olacak bir şey mi oldu?"

Yani beleşçi bir baba, annemi kullanan bir dizi "amca" ve en iyi arkadaşımın güvenini suiistimal eden bir öğretmen gibi mi? Yine de başımı sallıyorum. "Hayır. Ben sadece işleri basit tutmayı seviyorum."

Sam bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Pekâlâ. Eğer istediğin buysa o."

"Özür dilerim."

"Sorun değil." Gülümsüyor, anı hafifletmeye çalışıyor ama olmuyor. gözlerine ulaşamadı. "Alternatif fena bir teselli ödülü değil."

Birkaç dakika sonra garson hesabı getirir. Sam kredi kartını çıkarır ve deri çantasına koyar.

Elimi uzattım. "Sakıncası yoksa yarısını ben ödemek istiyorum. Sana nakit vereceğim."

Sam kaşlarını çatır. "Gerçekten mi? Bir yemeğin parasını ödememe izin veremez misin? Prezervatifler için de fiş istiyor musun? Belki kutudan bir tanesinin ne kadar tuttuğunu hesaplayabiliriz ve sen de her seferinde dışarı çıkmadan önce parayı komodinin üzerine bırakabilirsin?"

"Özür dilerim. Sizi üzme istememiştim. Sadece kendi masraflarımı kendim karşılamayı tercih ediyorum."

Sam içinden bir şeyler söylüyor ve çekmeceye birkaç yirmilik atıp kartını geri çıkarıyor. "Her neyse. Sorun değil."

Cüzdanımı açtım ve elli dolar saydım. Ama parayı bölmeden çıkarırken, banknotların arasına sıkışmış bir şey düşüyor, bir kâğıt parçası. Yere, Sam'in ayaklarına doğru süzülüyor ve Sam uzanıp kağıdı alıyor, masanın üzerinden bana uzatıyor.

"Louisiana, değil mi?"

diyor. Donup kaldım. "Ne?"

Kâğıdın üzerindeki mürekkebe, Ivy'nin telefon numarasına bakıyor. "Alan kodu. Louisiana, değil mi? Eski ortağım Tulane'de üniversiteye giden ve orada kalan çocuğuna yakın olmak için oradan emekli oldu. Alan kodu 337."

Kağıdı geri aldım. "Evet, Louisiana." "Orası senin doğduğun yer, değil mi?"

Birkaç kez göz kırptım. Bunu ona söylememin imkanı yok. Kimseye nereli olduğumu söylemem. "Nereden biliyorsun bunu?"

Sam başka tarafa bakar, boğazını temizler. "Bana söylemiş olmalısın." "Sana kesinlikle söylemedim."

Omuzları çöküyor ve başını öne eğiyor. Bir yalanın içinde yakalandığını biliyor. "İlk çıkmaya başladığımızda seninle koştum."

"Beni yönetmek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Sistem aracılığıyla. İşyerinde. Bunu çıktığım herkese yapıyorum. Asla çok dikkatli olamazsınız, özellikle de New York'ta."

"Beni mi *araştırdınız*?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor, ama sadece gözetlenmenin onursuzluğu yüzünden değil. *Ya daha önce olanlar hakkında bir şey bulduysa?*

"Soruşturulmadı. Sadece seni sisteme girdim. Bilirsiniz, herhangi bir sabıkanız var mı diye. Sistem ayrıca bilinen tüm son adresleri de veriyor. Louisiana'da büyüdüğünü gösterdi. Şaşırdım. Güneyli aksanın yok."

Sanki az önce giysilerim istemeden bedenimden sökülmiş ve çıplak kalmışım gibi hissediyorum. Bir *dedektifle* çıkmamam gerektiğini bilmeliydim. Tabii ki beni arayacaktı. Sam'in birlikte vakit geçirdiğimiz üç ay boyunca nerede büyüdüğümü bildiğini ve New Yorklu olduğum konusunda ona yalan söylediğimi bildiğinden bir kez bile bahsetmediğini düşünürken başım dönüyor. Paranoya devreye giriyor. Başka şeyler hatırlamaya başladım. -Mesela bir keresinde onun evindeydik ve ben tuvalete gittim. Çıktığımda elinde benim telefonum vardı. Yanlışlıkla kendi telefonu yerine benimkini aldığını iddia etti. Yalan mı söylüyordu? Bir başka sefer de bizde kalmıştı ve onu oturma odamdaki sehpanın çekmecesini karıştırırken bulmuştum. Kumandayı aradığını iddia etti ama kumanda sehpanın üzerinde duruyordu.

Garson hesabı almak için geldi ama ben henüz yarısını içeri koymamıştım. Para hâlâ elimdeydi. Dosyayı açıyorum, sonra Sam'in yüzüne bakıyorum. "Bir daha düşündüm de ..." Paraları çantama geri koyuyorum. "Bütün hesabı ödeyebilirsin."

"Elizabeth-"

Sam daha fazlasını söylüyor ama ben duymak için kalmıyorum. Çoktan yerimden kalktım ve restoranın kapısına doğru uzun adımlarla ilerliyorum. Dışarıda bana yetişiyor, tam kolumu indiriyorum ve bir taksi kaldırıma yanaşiyor.

"Elizabeth, bekle!"

"Hayır, Sam. Ben gidiyorum."

"Sadece benimle eve gel. Bunu konuşalım. Gerçekten önemli bir şey değil."

Onu görmezden geliyorum ve taksinin arkasına tırmanıp kapıyı çarparak kapatıyorum. "Yirmi İkinci ve İkinci Cadde, lütfen," diyorum taksiciye.

Dikiz aynasına bakar. "Dışarıdaki adam hâlâ seninle konuşuyor."

"Sadece sür. Onunla konuşmam bitti."

BÖLÜM

5

gülleri sevmiyorum bile.

Çiçeklerden birinden bir yaprak koparıyorum ve üç gün önce gelen bu teslimatın orijinalliği hakkındaki düşüncelerimi bildirmek için Sam'e mesaj atmayı düşünüyorum. Ama bu onun dört özür mesajından birine cevap vermek anlamına gelir ki şu anda bunu yapmaya hazır değilim. Hâlâ beni *araştırmasını* atlatamıyorum.

"Hey. Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Aiden'ın kemeri yatak odasından oturma odasına doğru yürürken şingırdıyor ve tokasını takıyor. Ya da belki adı Cayden'dir? Tam emin değilim.

"Buna gerek yok. Gidebilirsiniz."

Kıkırdıyor. "*Vay be*. Bu çok soğuk. Sanırım sadece hızlı bir ilişki aradığını söylediğinde gerçekten ciddiydın."

Kibarca gülümsedim. "Evet, öyle yaptım." "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Bundan şüpheliyim. Ama teşekkür ederim. İyi vakit geçirdim."

Adam kafasını sallıyor. Yine de en azından tartışmıyor. Aiden ya da Cayden *ya da adı her ne* haltsa, sandalyeden ceketini alır ve kapıya yönelir. "Kendine iyi bak, Emily."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. O gittikten sonra zinciri üst kilide takıyorum ve çaydanlığa musluk suyu dolduruyorum. Uykusuzluğum geri geldi. Uyku sorunu yaşamayalı yıllar oldu ama denediğim tüm çareleri hâlâ hatırlıyorum. Son bir haftadır her gece lavanta rahatlama çayı içiyorum. Boynumdaki stres düğümlerini rahatlatmak için Tinder randevumun yarısı kadar bile işe yaramadı ama belki de bu kombinasyon sonunda iyi bir gece uykusu çekmemi sağlar. On uzun gün önce o gizemli bölüm geldiğinden beri uyku benden kaçıyor. Onu teslim eden öğrenciden hâlâ haber alamamış olmam da yardımcı olmuyor.

Suyun kaynamasını beklerken güllerden daha fazla yaprak koparıyorum. Şimdi üç çiçek tamamen sökülmiş durumda ve ben onların çorak çubuklarını vazoda, yapraklarını da mutfak tezgahının üzerinde bırakıyorum. Görünüm orijinalinden daha ilginç.

Çaydanlık ötmeye başlayınca poşet çayı demliyorum ve henüz yatacak kadar yorgun olmadığımı karar veriyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve daha önce işaretlediğim bir yığın İngilizce 101 sınavını alıp notları Pace'in sistemine girmek için kanepeye oturuyorum. Bilgisayarım, ziyaret ettiğim son sayfaya, tüm hafta boyunca takip ettiğim e-postalarımı açılıyor. Birkaç saat önce son kez kontrol ettiğimden beri yeni bir şey gelmemiş. En azından e-postam senkronize olana kadar öyle görünüyor ve sonra birden ekranda yeni bir mesaj beliriyor.

Bu ondan, Hannah Greer'dan.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, okuyacak kadar sakinleşmeden önce gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes almam gerekiyor. Mesajı açmak için tıkladığımda, sanırım nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Profesör Davis,

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Şu ana kadar bu e-postayı kontrol etmemiştim. Herhangi bir yazışmanın benim özel e-postamdan değil, öğrencilere kullanmaları talimatı verilen okul e-postasından geleceğini düşünmüştüm. Gönderilen orijinal dosyayı ekte bulabilirsiniz. Bunu açmakta herhangi bir sorun yaşıyorsanız lütfen bana bildirin.

Teşekkürler,
Hannah Greer

Mesaj yeterince zararsız, *gerçek* bir öğrencinin bir öğretmenden e-posta aldığımda gönderebileceği tipik bir yanıt. Ama benim peşinde olduğum şey bu yanıt değil. Bir e-postanın göndericisinin yerini belirlemek için gereken adımları zaten ezberlemiştim, bu yüzden doğrudan başlığa gidiyorum, alınan satıra tıklıyorum, yanıtla'ya basıyorum ve kaynağın tüm ayrıntılarını açmak için orijinali göster'i seçiyorum. IP adresini bulduğumda kopyalıyorum ve yer imlerine eklediğim IP arama aracıyla yeni bir pencere açıyorum. Anında, Amerika Birleşik Devletleri'nin üzerine kırmızı bir nokta yerleştirilmiş bir harita beliriyor. Gönderenin New York'ta olmadığını kolayca anlayabiliyorum - işaret çok güneyde - ancak e-postanın tam olarak nereden gönderildiğini görmek için yakınlaştırmam gerekiyor. Bunu yaptığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Saint James, Louisiana.

Ciğerlerimde bir çığlık yükseliyor ve onu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum.

Saint James, Minton Parish'ten çok uzakta değil. Yakınlaştırmak için haritanın artı işaretine tıklıyorum ve tam olarak ne kadar uzakta olduğunu görüyorum. Bir lek yok ama yolları ve evre şehirleri bildiğimden, arabayla on dakikadan fazla srmeyeceğinden eminim. Gözlerim yolculuğu izliyor, bir daha asla düşünmemeyi umduğum küçük kasabada oyalanıyor. Ama sonra başka bir şeye takılıyor gözlerim: Saint James'e eşit uzaklıkta ama ters yönde bir şehir. *Clarion*. Ivy'nin biyografisinde yaşadığı yer. Dudağımlı kemiriyorum, düşünüyorum . . .

IP-locator sayfasındaki bir reklam dikkatimi çekiyor. Bu bir VPN hizmeti için-sanal özel aç. Geçenlerde ben de okumuştum. Ayda sekiz dolar karşılığında, herhangi biri az önce aldığım e-postayı dünyanın herhangi bir yerinden gönderebilir ve Louisiana'dan gelmiş gibi gösterebilirdi. VPN, bir bilgisayar ile uzaktaki bir sunucu arasında dijital bir bağlantı kurarak gerçek IP adresini maskeler. Konumunuzu gizlemek bir kutuya tıklamak ve bir şehir seçmek kadar basit olabilir. Tek bildiğim, gönderici yanımdaki dairede oturuyor olabilir.

Ya da Clarion, Louisiana'da.

Ya da birkaç blok ötedeki karakolda.

Sam.

Aklım sürekli ona dönüyor. Yetenekli bir dedektif her şeyi nasıl saklayacağını bilir. Ve görünüşe göre Sam benim Louisiana'lı olduğumu aylardır biliyor. Büyük, çok eyaletli bir soruşturmanın parçası olabilir mi - iki kişilik Minton Parish polis departmanını destekleyen New York kolu? Tanıştığımız günü düşünüyorum. Tek başıma sinemaya gitmiştim - Village'da sadece klasikleri gösteren bir sinema - *Yurttaş Kane*'i izliyordum. Gişede sohbet etmeye başladı ve patlamış mısırumun parasını dedi. Filmden sonra beni tekrar buldu ve bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu. O zamanlar beni takip ediyor olabilir miydi? Üç aydır haftada bir görüşüyorduk ve düşününce, başka bir klasiği izlemeye gitmekten hiç bahsetmemişti. Aslında, izlediğini söylediği filmlerin çoğu eski zaman siyah-beyaz filmlerinin tam tersi. Aksiyon ve bilimkurgu filmlerine meraklı gibi görünüyor.

Önümdeki bardağa bakıyorum -kaldırma ayıymış, *hadi oradan*- ve kalkıp içindekileri lavaboya boşaltıyorum. Bu viski için bir iş. Hala sıcak olan bardağa iki parmak döküyorum ve kehribar rengi sıvıyı ilaç gibi yudumluyorum. Boğazımdan aşağı kayarken yakıyor ama verdiği his hoşuma gidiyor.

Acı ve zevk, karanlığın aydınlığa olan benzerliği gibidir. Biri diğerinden önce gelir.

Jocelyn'in onu dövülmüş ve kanlar içinde bulduğum gün bunu tekrar tekrar mırıldandığını hatırlıyorum.

Hiç beklemediğiniz bir anda anıların su gibi geri gelmesi inanılmaz. Biraz daha viski dolduruyorum, dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Kendimle konuşarak bu düşüncelerden kurtuluyorum.

Bu bölüm sadece çılgın bir tesadüf.

Bahse girerim bir öğretmenin bir öğrenciyi tımar etmesi ne yazık ki o kadar da nadir değildir.

Muhtemelen tüm adımları sıralayan bir el kitabı vardır:

Adım 1. Bir bağ oluşturun. Ortak ilgi alanları ve hobiler bulun - belki de yazmak.

Adım 2. Onları tüm saygınlıklarından soyun ve en düşük seviyeye indirin. En büyük korkularını yüksek sesle okurken savunmasız bir şekilde kendi kendine diz çökmek burada kullanışlı bir araçtır.

3. Adım Bir ihtiyacı karşılayın; rahatlık sağlayın.

Adım 4, 5 ve 6. İzole edin. Kontrol edin. Bir sonraki istismar seviyesine başlayın.

Bu sadece büyük, şişman, berbat bir tesadüf. Birinin hayal gücünün ürünü - *çarpık* bir hayal gücü, ama yine de hayali. Sonraki bölümler geldiğinde, karakterlerin yolları ayrılacak. Ne kadar paranoyak olduğumu, var olmayan bir şey için endişelenerek ne kadar zaman ve enerji harcadığımı düşünüp kendimi azarlayacağım.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. *Sadece bir şans.* Tesadüf - hikaye, gönderenin yeri, hakkımda söylediğinden daha fazlasını bilen bir dedektif ... hepsi. Bir süre sonra kendimi biraz daha iyi, biraz daha sakin hissetmeye başlıyorum. Ama sonra dizüstü bilgisayarımın zili çalıyor ve yeni bir e-posta daha geldiğini bildiriyor. Tıkliyorum ve toplamayı başardığım huzur, yüzümdeki renkten daha hızlı kayboluyor.

Profesör Davis,

Birkaç gün içinde teslim edilecek olan bir sonraki ödevi, belgemi portal üzerinden açmakta sorun yaşamanız ihtimaline karşı tekrar göndermeyi düşündüm.

Umarım hikaye ilginizi çekmiştir ve nasıl geliştiğini beğenirsiniz. Teşekkür

ederim,
Hannah Greer

BÖLÜM

6

Bölüm 2-Hannah'nın Romanı

"Aman Tanrım, sesi tam olarak böyle çıkıyor."

Jocelyn dolabını kapattı, bir şakaya gülüyordu Lucas söylemişti. Aralarında bir şey yoktu ama birkaç hafta önce takılmışlardı. Lucas'ın ev hayatı kendisininkinden daha boktan olsa da, yüzünde her zaman bir gülümseme var gibiydi. Jocelyn bu özelliği, sadece dış görünüşe odaklanan yaşıtı çoğu kızdan daha çok takdir ediyordu. Lucas'ı dağınık saçları, belirgin burnu ve sıırım gibi vücuduyla alışılmışın dışında yakışıklı buluyordu.

"Gitmem gerek," dedi Lucas. "Dersim binanın diğer ucunda ve Dickson bir saniye geç kalırsan kapıyı kilitliyor. Zaten bu hafta iki kez ceza aldım."

"Sonra görüşürüz."

Jocelyn kitaplarını çantasına yerleştirmeyi bitirmişti ki, ağır bir avuç omzunu sarmadan hemen önce arkasından bir varlığın yaklaştığını hissetti. Bir şekilde kim olduğunu biliyordu.

"Merhaba, Jocelyn."

"Merhaba, Bay Sawyer." Dönüp ona baktı. Onun varlığı kendini daha sakin hissetmesini sağladı. Ve yine de gergindi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Çenesini koridora doğru kaldırdı. "Kimdi o?"

"Lucas."

Bay Sawyer sessizdi ama çenesindeki gerginlik her şeyi anlatıyordu. Daha fazlasını bekliyordu.

"O sadece bir arkadaş."

Yanağındaki kaslar titredi.

"Benim ... ummm, arkadaşım onunla takılıyor. Onu arıyordu."

Bay Sawyer'ın yüzü yumuşadı. "Okul ödevlerine odaklan. Erkeklere değil."

Jocelyn başını salladı. "Anlıyorum."

Gülümsedi. "Güzel. Bugün nasılsın?"

İçi ısınmaya başladı. Hiç kimse nasıl olduğunu sormayı umursamamıştı. "Ben iyiyim." Geçen gün onunla sınıfta nasıl yalnız hissettiğini hatırladı ve bakışlarını indirerek gömleğine baktı. Gıcır gıcır düğmeli, ütülü, temiz bir gömlek. Hafif buruşuk ikinci el kıyafetleriyle daha fazla çaba göstermesi gerektiğini fark etti.

"Güzel. Senin için bir ödevim var."

Elinde olmadan gözleri yukarı fırladı, merak ve heyecanla iri iri açılmış gözlerini onunkilerle buluşturdu. Ama hemen ardından onu hayal kırıklığına uğratabileceği endişesine kapıldı. "Tamam." Sesi kararsızdı.

"Annenin içki içmesinin sana neler hissettirdiğine dair bir kompozisyon yazmanı istiyorum. Gerçekten."

"Durdu, bir an düşündü. "Tüm kalbini ve duygularını içine dök. İliklerine kadar işle. Anladın mı? Tüm duygularını istiyorum. Söylenmemiş hiçbir şey bırakma." Eli tekrar omzuna dokundu ve vücudunda bir sarsıntı oldu. Hoşuna gitmişti, adamın hiç kımıldamamasını umuyordu.

Ama bir an sonra gitmişti. Aralarındaki boşluğu serin hava doldurdu. Yakındaki bir dolabın çarpması onu gerçek hayata geri döndürdü.

"Evet, efendim," diye mırıldandı. "Söylenmedik hiçbir şey bırakmayacağım."

"Güzel. Şimdi sınıfına git. Radarın altında kal. Bela aramayın."

O gece Jocelyn yazmak için her şeyi, hatta yemek yemeyi bile bir kenara bıraktı. Ve yazdı da. Her durakladığında, Bay Sawyer'ın ona nasıl baktığını, ona dokunduğunda cildinin nasıl parladığını hatırladı - bunu düşününce, vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. Odağını tekrar elindeki işe verdi ve duyguların içinden akmasına izin verdi. Kelimeler klavyesinden daha önce hiç deneyimlemediği şekilde döküldü.

Ertesi gün o sonrasına kadar bekledi. sonra Bay Sawyer'ın sınıfına gitti. Kapısını sessizce çaldı ve sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi hemen açtı.

Koyu renk gözleri onu inceledi. "Evet?" diye sordu sertçe.

"Buldum." Düzgünce birbirine zımbalanmış kâğıt destesini havaya kaldırdı. "Ödev."

"Güzel." Kapıyı açtı ve onun içeri girmesine izin verdi. Jocelyn içeri birkaç adım attı ve durakladı, arkasındaki kapının kilidini açarken duyduğu yüksek sesle omurgasında bir heyecan hissetti.

Midesi bulandı ama bu sefer sinirden değil, nedenini tam olarak anlamasa da *heyecandan*. Bunun, sözlerinin kesilemeyeceği anlamına geldiğini biliyordu. Onu kovana kadar dikkatini sadece kendisi çekecekti.

Bay Sawyer onun önüne çıktı, tam da onun alanına. Güneş ışığı gibi onu ısıtıyordu ve o da bu ışıltının tadını çıkarmak istiyordu.

Kâğıdını kaldırdı. Adam kağıda baktı ama elinden almadı. Bunun yerine topuklarının üzerinde döndü, masasına geri döndü, kenarına tünedi ve onu inceledi. Yoğun bakışlar altında kızardı.

inceleme. Ve aniden, yazdığı kağıda ne kadar çok gerçek koyduğunu hatırladı. Her sayfaya kendinden ne kadar çok şey -korkunç, gerçek benliğini- yazmıştı. Bunları okuduktan sonra onun hakkında ne düşünecekti?

Ağzı açıldı - aslında ona son bir kez daha düzenlemesi gerektiğini ya da bir şeyi unuttuğunu fark ettiğini söyleyecekti ya da-

"Lütfen diz çök, Jocelyn."

Vücudu dondu. *Diz çökmek mi?* Sinirli bir şekilde güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ama öğretmeninin yüzünde mizahtan eser yoktu. Bay Sawyer masadan kalktı, boyunun hizasına kadar yükseldi, ki şimdi onun hiç fark etmediği kadar uzun görünüyordu. "Kendimi tekrar etmeyeceğim Bayan Burton. Bu sınıftayken, benden yardım alırken, söylediklerimi yapacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Uhh . . . evet."

"Kelime evet, evet değil."

"Ah. Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, efendim."

Gülümsedi ve Jocelyn'in gözleri bir kez daha Bay Sawyer'ınkilerle kilitlendi. Omurgasına bir ürperti yayıldı - ürpertici sürünge türden değil, vücudunuzda titreşen bir heyecan dalgasından gelen türden. Adamın ona bakışı hoşuna gitmişti. İlgi odağı olmak ona nadiren bahşedilen bir onur olduğu için onun tek odağı olmak hoşuna gitmişti.

"Çok iyi. Şimdi ... tam orada." Bir masanın yanındaki yeri işaret etti. "Diz çök, gözlerini aşağıda tut ve makaleyi bana yüksek sesle oku."

Yine neredeyse onu sorgulayacaktı - neden diz çökmek zorundaydı? Ama yüzü sertti ve bekliyordu, bu yüzden onun yerine sözlerini yuttu. Ne de olsa buraya gelmişti. Ondan yardım istemişti.

ve bu şeyi yazmayı kabul etmişti. Yani şimdi geri adım atamazdı.

Sert laminat zemin dizlerine karşı serindi. Boğazını temizledi, gözleriyle ilk yazılı kelimeleri takip etti. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"Annemle ilgili ilk anım ..." diye başladı. Ve birden okumaya başladı. Bu denemeye yazdığı her anı, ne kadar yalnız hissettiğini hatırlıyordu. Uyandığında annesinin evde olup olmayacağını merak ederek ağlayarak uyuduğu tüm geceleri. Ve eğer evde olsaydı, hala hayatta olacak mıydı, yoksa alkol ve uyuşturucuyla kendini mi öldürmüş olacaktı. Ne olduğunu anlayamadan Jocelyn hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı, yanaklarından süzülen sıcak gözyaşları Bay Sawyer için sürdüğü göz kalemini bozmuştu.

Sonunda Jocelyn altı sayfayı da bitirdi. Son satırı, son kelimeleri okudu ve son bir hıçkırığı bastırdı, kendinden utandı - ne kadar zayıftı, yazdığı kâğıdı bile bir bebeğe dönüşmeden yüksek sesle okuyamıyordu.

Bay Sawyer masasında kımıldamadan duruyordu. Onu izliyordu. Gözlerinde bir parıltı vardı, makaleyi beğendiğini düşündüren bir şey- ama sonra çenesi sertleşti.

"Nereye bakıyor olmanız gerekiyor, Bayan Burton?"

Anında başını tekrar eğdi, yere ve gözyaşlarıyla kaplı mürekkepli sayfalarına baktı.

"Bu çok iyiydi," dedi. Ve kadının nabızı hızlandı. Yazısının çok iyi olduğunu düşünüyordu. "Ama," dedi, "daha fazla disipline ihtiyacın var. Dizlerinin üzerinde kal. Gözler aşağıda."

Başka talimatlar bekledi ama hiçbirini yoktu. Başını kaldırmaya cesaret edemedi ama onun sınıfta dolaştığını, masasındaki eşyaları itip kaktığını duyabiliyordu. Beş dakika geçti, sonra on. On beş, yirmi. Dizleri ağrıyor, avuçları terliyor ve boğazı şişiyordu. Her şeyden çok, sadece bir anlığına rahatlamak için bacaklarını uzatmak istiyordu. Ama yine de orada kaldı.

Bay Sawyer'ı memnun etmek istiyordu.

Sonunda ayakkabılar göründü. Parlak, deri, pahalı görünümlü olanlar. Kirli spor ayakkabılarından çok daha güzeldi.

"Jocelyn, ayağa kalk."

Ayağa kalkarken yalpaladı, dirseğindeki sabit bir el devrilmesini engelledi. Bay Sawyer hafifçe yanağına dokununca neredeyse şaşkınlıktan irkilecekti. Ama başparmağıyla tenini okşadığında, avucunun içine doğru eğildi. Çok iyi hissetmişti, sanki onu el üstünde tutuyordu.

"Çok güzelsin, Jocelyn. Bunu biliyor musun?"

Ona inanmıyordu ama sözlerine karşı çıkmak da istemiyordu.

"Bugün çok iyi iş çıkardınız. Çabalarınızdan dolayı çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," demeyi başardı. İçten içe titrediğini hissediyordu. Yoksa dışarıdan da mı titriyordu? Kahretsin, onun görmesini istemiyordu. Ama yine de üzerindeki eli sabit kaldı. Her ne gördüyse hoşuna gitmişti. Ve onun da kendisinden hoşlanmasını istiyordu.

"Bir dahaki sefere sabırsızlanıyorum." Sözleri yumuşaktı. Bekledi, daha fazlasını söylemesini umuyordu, "bir dahaki sefere" ne zaman diyeceğini umuyordu. Onun yerine elini cebine attı ve küçük, parlak bir şey çıkardı. "Senin için bir hediyem var."

"Benim için mi?"

Sıcak sesi soğudu, kırpıldı. "Yankı olma. Bir ses ol, Jocelyn."

Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi ama sorup aptal gibi görünmek istemedi. "Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam efendim."

Bay Sawyer kızın avucuna küçük bir kolye yerleştirdi ve parmaklarını kolyenin etrafına kapattı. "Aferin kızıma. Gidebilirsin." Kapıya gitti, kilidini açtı ve ona kapıyı açtı. Ama kız yaklaşırken kolunu uzatarak geçmesini engelledi. "Bir dahaki sefere talimatlarımı sorgulamayacaksın. Anladın mı?"

Jocelyn başını salladı. "Evet." Bay Sawyer ne beklediğini anlayana kadar ona bakmaya devam etti. "Evet, efendim," diye ekledi.

Kolunu çekerek kadının geçmesine izin verdi ama son bir kez daha gözlerine baktı. "Güzel. Çünkü gelecekte Bayan Burton, itaat etmemenin sonuçları olacak."

BÖLÜM

7

■ eve gitmeli. Ya da koşuya çıkmalı ya da en azından spor salonuna gitmeliyim. Bunun yerine boş sınıfıma bakıyor, iki gündür elimde tuttuğum kâğıt parçasını katlayıp açıyorum. Bir tarafa katlıyorum ve ayrıntılar kayboluyor - isim yok, e-posta yok. Diğerini katlıyorum ve ikiye bölünüyorlar, Ivy'nin telefon numarasındaki dört iki küçük çizgi haline geliyor. Bir çeviriyorum, bir fiske vuruyorum, bırakıyorum kaçınılmaz olarak yerden alacağım, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Gerçekten tek bir seçenek var.

Masamdan uzaklaşıyorum, hurdayı alıyorum ve ceketimi kaptığım gibi cebime atıyorum. Dışarıda, en yakın trene doğru yürüyorum ve nereye gittiğini kontrol etme zahmetine girmeden atlıyorum. Fark etmez, uzakta herhangi bir yer işimi görür. Duraklar hızla geçiyor. New Yorklular sıgır gibi binip iniyor. Elektrik kesiliyor, biri müziğin sesini çok açıyor, bir başkası cep telefonunun hoparlöründen Fransızca olduğunu sandığım bir şeyler konuşuyor. Hepsini görmezden geliyorum. Tek fikirli, hedef odaklı olmak beni buraya kadar getirdi. On ikinci durağa geldiğimde, kapılar açılır açılmaz ayağa kalkıp iniyorum ve merdivenlerden caddeye çıkıyorum. Köşede bir bodega var, içeri giriyorum, rastgele bir kontrollü telefon alıyorum ve tezgahın üzerinden nakit para kaydırıyorum. Kredi kartları izlenebilir.

Ancak dışarı çıktığımda, baharın taze ve ılık havasında, o kâğıdı çıkarıp numaralara bakıyorum. Numaraları yazıp ara tuşuna basıyorum ve etrafıma hızlıca bir göz atıyorum. Bir sürü insan bir yerlere koşturuyor ama kimse çok yakınımda değil, kimse beni dinlemiyor.

Belli belirsiz tanıdık bir ses gelmeden önce telefon iki kez çalıyor. Yıllar içinde biraz değişmiş, derinleşmiş. "Merhaba. Louisiana Çocuk ve Aile Hizmetleri Departmanı'ndan Ivy Leighton'a ulaştınız. Aramanızın nedeni acil değilse, lütfen bana bir mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Eğer acil bir durum söz konusuysa, lütfen telefonu kapatın ve 911'i arayın ya da yirmi dört saat hizmet veren Çocuk Koruma

Hizmetleri Acil Yardım Hattı 337-555-0100." Kalbim sıkışıyor. Mesaj bırakamıyorum. Kaydın bitmek üzere olduğunu, daha sonra tekrar denemem gerektiğini düşünürken, "Bana cep telefonumdan da ulaşabilirsiniz," diye ekliyor ve başka bir numara veriyor. Çantamı karıştırıp bir kalem buluyorum ve iş numarasının altına karalıyorum.

Bu seferkini aramadım. Onun yerine kısa bir mesaj atıyorum:

İzi sürülemeyen bir telefonda beni bu numaradan arayın. -E

Sonra bekliyorum, sokakta volta atıyorum, bir sokak satıcısından kahve alıyorum, birkaç saniyede bir telefonu kontrol etmek ve etrafıma bakmak arasında gidip gelirken içiyorum - kimsenin izlemediğinden emin oluyorum. Jocelyn'i bulmak için daha çok uğraşabilirdim. Google bir işe yaramadı ama belki Sam biraz araştırma yapıp bana bir telefon numarası bulabilir. Polisin bu tür şeylere erişimi var, değil mi? Ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Olanlar hakkında ne kadar az insanla konuşursam o kadar iyi. Ayrıca, IP adresi Louisiana'dan geliyor, Ivy'den çok uzak değil ve Jocelyn'in şehre geri döndüğünü hiç duymadım.

Yirmi dakika boyunca zihnim koşturduktan sonra, sarsıcı bir farkındalık beni vuruyor. Bunu düşünmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama ya Ivy *ben* olduğumu fark etmezse? Yirmi yıldır konuşmuyoruz. Adı *E* harfiyle başlayan tuhaf bir tip olduğunu düşünebilir, mesajı hiç düşünmeden silebilir. Tanrı aşkına, CPS'de çalışıyor, evlendi, *çocukları* oldu. Aklında milyonlarca başka şey olmalı.

Ama hayır. Bilecek. Umarım.

Aceleyle trene bindim ve eve doğru yola çıktım.

İ ile imzalanmış bir mesaj alsaydım kesinlikle o olduğunu anlardım.

Bir kadeh pinot grigio içmiştim ki telefon çaldı; garip, tiz bir cızırtı, bakışlarım kontrollü hatta takılana kadar kafamı karıştırdı. Bu alan kodunu her yerde tanıyabilirim. Telefonu alıp kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Elizabeth-"

"Bekle." Kelimeler ağzımdan dökülmekle tehdit ediyor, ama önce emin olmalıyım. "Bu güvenli bir hat mı?"

"Kayınvalidemin telefonunu ödünç aldım. O bir azize sayılır."

Tansiyonum bir kademe düşüyor ama yine de masaya uzanıp şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Ne oldu? Neden ..." Bir duraklama. "*Neden?*" diyor. "Bir anlaşma yapmıştık."

Bir yudum şarap daha içtim. İyi ki yeni bir şişe açmışım. Sinirlerimi çelikleştirdim ve sadece söyledim. "Biri biliyor. Bizim dışımızda biri."

"Birisi-" Sesi kesiliyor.

Aramızdaki sessizlik ağır geliyor.

"Bu mümkün değil," diyor. "Olmadığını biliyorsun. Sadece ben, sen ve o vardı, kesinlikle kimseye söyleyemez." Arka planda bir çocuk bağılıyor -Bir hayatı olduğunu hatırlatan bir şey. Korumak istediği bir hayat. Elbette kimseye söylemezdi, değil mi?

"Birkaç hafta öncesine kadar ben de aynı şeyi söyledim." Ona kısaltılmış versiyonunu anlattım - bir sınıfta ders verdiğimi, ilk bölümlerin geldiğini, Hannah Greer'in yıllar önce yaşananların hikayesini yazdığını ve sarı ispinoz kuşuna kadar tüm detayların Jocelyn'in anlattıklarıyla aynı olduğunu söyledim. "Tamamen aynı. *Aynen öyle*. IP adresine baktım. Birinin nereden e-posta gönderdiğini görebilirsiniz, şehri gibi. Çok yakın. Yaşadığımız yere."

Daha fazla sessizlik.

Şarabım bitti ve gözlerim şişenin geri kalanının beklediği buzdolabına kaydı.

"Sanırım ..." Ivy durur, boğazını temizler. "Sanırım hayal gücün çok geniş. Ayrıntıların *hepsi* muhtemelen aynı değil. Üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişken ayrıntıları nasıl hatırlayabilirsin ki?"

"Bunlardan herhangi birini unuttun mu,

Ivy?" "Hayır. Ama-"

"Hiçbir şey hayal etmiyorum. Karakterlerin isimleri bile aynı-Ivy, Bay Sawyer, Jocelyn, hepsi. *Birileri biliyor*."

"Ama bu imkansız." İç çekiyor. "Bekle. Bir saniye bekle." Arka planda yine bir çocuk sesi, bu sefer daha yakından geliyor. Bir kapının kapanma sesi geliyor, diğer sesler arka planda kayboluyor. "#MeToo hareketi bize bir şey gösterdiyse, o da temelde *tüm* kadınların tacize veya saldırıya uğradığı ya da-"

"Bu bölümlerde bundan daha fazlası var. Ayrıntıları var. *Çok* fazla detay."

"Ama ... yirmi yıl sonra kim böyle bir şey yapar? Ve neden? Ve nasıl öğrenmiş olabilirler? Hiç mantıklı değil. Neden sizin sınıfınıza kaydolup bunu bir hikaye olarak göndersinler ki? Neden sadece polisi aramadılar?"

Ağzım kurudu. Soruları *haklı* ve muhtemelen paranoyakça geliyor. Kim bu kadar zahmete girer ki?

İntikam almak isteyen biri.

Kelimeler aklımdan o kadar hızlı geçiyor ki nefesim kesiliyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Yok bir şey." Ayağa kalkıyorum, mutfığa geçiyorum, buzdolabından şarap şişesini alıyorum. Kadehimi doldurup pencereden dışarı bakarken, düşüncelerde kaybolmuş bir halde, şırıltılı bir ses çıkarıyor. Burada daha fazla şey olduğundan eminim ve onu ikna etme ihtiyacı hissediyorum.

"Bu bir tesadüf değil," diyorum. Hâlâ pencereden dışarı bakıyorum. Ama zihnimde başka bir şey canlandırıyorum. Avucumun içine sığacak kadar küçük bir şey, arkadaşımın son sınıfta her gün taktığı bir şey. "Aynı hikayeydi, Ivy- muhtemelen pek çok insanın sahip olduğu bir öğrenci-öğretmen fantezisi değil. Sana söylüyorum, ayrıntılar vardı. Hatta ..." Nefes alıyorum. "Jocelyn'e verdiği gümüş kolye bile."

Nefes alma sırası onda. "Aziz Agnes mi?" "Evet." Dudağımı çiğniyorum.

"Ivy?"

"Ne?" Sesi mesafeli geliyor, sanki benim son haftalarda uğraştığım şeyle şimdi boğuşuyormuş gibi.

"Sen misin?"

Bir ritim geçer.

"Ne? Neden bana bunu soruyorsun? Bunu sana neden yapayım? Bunu *bize* neden yapayım?"

"Başka kimse bilmiyordu. O zaman kim olabilir?" "*Sen misin?*" diye karşı çıkıyor.

"Tabii ki hayır!"

"O zaman kim bu?" Sesi bir kademe daha yükseliyor, korku dolu. "Benim de senin kadar kaybedecek şeyim var. Bir *ailem*, bir *hayatım*, bir *kariyerim* var."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve benim de bir hayatım ve kariyerim olduğunu belirtmiyorum. Ve bir ailem olmamayı seçtim diye hayatımın değeri azalmaz. "Cinayetlerde zaman aşımı olmaz-" Ona neden bu kadar korktuğumu, burada neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya başlıyorum. Ama kelime boğazımda düğümleniyor. Söyleyemiyorum.

"Oh Tanrım."

"Düşünmemiz gerek Ivy," diyorum. "Orada başka kim vardı?"

"Bilmiyorum." Üzgündü. Telefonda bile gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü söyleyebilirim. Ivy gerçekten değer verdiğim, gerçekten sevdiğim son kişiydi ve onu incitmek göğsümü sıkıştırıyor.

"Peki ya Wendell Unger?" Ben diyorum. "Hâlâ buralarda mı?" "Polis şefi mi?"

"Ne olduğunu araştırdı. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey bulmuştur?"

"Yirmi yıl önce bizi hiç sorgulamadılar bile. Peki polis şefi neden sizi tutuklamadı, bizi tutuklamadı? Bunun yerine öğrenci gibi mi davranıyor? Bu hiç mantıklı değil."

Haklı olduğu bir nokta var. "Hiç kimseye söylemedin mi? Hiç mi?"

Sessizlik. Bir *anlamı* olan *bir* sessizlik. Endişe içimde dönüyor.

Öfke de. *Söz vermiştik*. Kimseye söylemeyeceğimize yemin ettik. "*Kime?*"

O cevap vermeden ben soruyorum. "Kime söyledin?"

Ivy'nin titreyen nefesi hattan geliyor. "Peder Preston'a söyledim.

Detay değil! Ben sadece . . . Bir yıl sonra günahlarımı itiraf ettim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu neden yaptın, Ivy? Bu bizim *hayatımız!*" Telefonu öyle sert sıkıyorum ki plastiği kayıyor. Yumruğumu masaya vuruyorum, şarap kadehi zıplıyor ve sıvıda küçük dalgalanmalar yaratıyor. Sonra tekrar ayağa kalkıp volta atmaya başladım. "Ne dedin sen? Ona ne söyledin?"

"Özür dilerim! Ona kim olduğunu ya da ne olduğuna dair herhangi bir ayrıntı söylemedim; sadece bir arkadaşımın kötü bir şey yaptığını ve benim de bunu örtbas etmeye yardım ettiğimi söyledim. Bunu neden yaptığımızı bile söylemedim."

Elimi yüzümde gezdirip yavaş ve derin nefesler alıyorum. Ona detayları anlatmamış. Bu iyi bir şey. Demek *ki gerçekten* bilmiyor, değil mi?

"Aziz Agnes kolyesinden bahsettin mi? Jocelyn? Bay Sawyer'dan?"

"Hayır, kesinlikle bahsetmedim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Yirmi yıl önceydi, Ivy!"

"Çünkü dikkatliydim. Ve o konuşmanın her detayını hatırlıyorum. Yemin ederim, ona özel *bir şey* söylemedim. İsim yok, yer yok, örtbas ettiğim kötü şeyin ne olduğunu bile söylemedim."

Şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve bu kalbimi acıtıyor. Ivy olmasaydı o günü atlatamazdım. Onu bu karmaşanın içine ben sürükledim. "Tamam, tamam. Şimdi garip bir şey yapma, mesela Peder Preston'ı görmeye gitme ve

Ona bunu sor. Bu konuda kimseyle konuşma. Tamam mı? Ben . . . Bunu çözeceğim. Bulmak zorundayım."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ama yakında tekrar temasa geçeceğim."

Telefonu kapattım, yere koydum ve ona baktım. Sanırım Ivy'ye inanıyorum. Ama eğer sadece bir kişiye -itiraflarda söylenenleri açıklamayacağına dair kutsal bir yemin etmiş bir rahibe- anlattıysa ve ona hiçbir ayrıntı vermediyse, bu başka biri olmalı.

Sam var, hayatımı sessizce kurcalayan bir adam. Biraz daha derine inmem gerek. Ve aklıma gelen diğer tek kişi, böyle bir şey yapabileceğini düşünmeyi reddettiğim tek kişi. Ama belki de yapmak zorundayım.

Ivy'ye yalan söyledim. Yirmi yıl önce olanları birine anlatan tek kişi o değil.

BÖLÜM

8

Dürüst olmak gerekirse, mesajını aldığımda şaşırdım." Sam elini kaldırıp garsonu çağırıyor. "Senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum, özellikle de akşam yemeği için buluşacağımızı."

Bu gece randevuda olmamıza şaşıran tek kişi o değil. Eğer bunların hiçbiri olmasaydı -geçmiş peşimi bırakmasaydı ve *beni araştırdığını* öğrenmeseydim-muhtemelen onunla bir daha asla konuşmazdım. Ama onu daha fazla tanımam, olan bitenle bir ilgisi olup olmadığını görmem gerekiyor. Düşmanlarınızı yakınınızda tutun.

Şüpheli listem paranoyam kadar hızlı büyüdü - Ivy, Şef Unger, Peder Preston, *karşımda oturan adam*, asla söylememem gereken kişiden bahsetmiyorum bile. Birkaç gün önce Ivy ile yaptığım konuşmadan sonra, onları teker teker eleyip bu işin aslını öğrenmem gerektiğine karar verdim.

Sam bir şişe şarap sipariş etti, biraz sohbet ettik. Birkaç dakika sonra garson ikimize de birer kadeh pinot noir dolduruyor. Koyu kırmızı renge bakıyorum, döndürüyorum, bacakların bardaktan aşağı süzülüşünü izliyorum.

"Söyle bakalım," dedim sonunda. "Araştırmanızda benim hakkımda başka neler öğrendiniz?"

Sam kaşlarını çatır. "Sana söyledim, seni araştırmadım. Basit bir rapor hazırladım." Elimi salladım. "Anlambilim. Bana bu raporun ne içerdiğini söyle."

Omuz silkiyor. "Temel arka plan verileri."

"Veriler nereden geliyor?"

"NCIC veri tabanı-Ulusal Suç Bilgi Merkezi."

Oturduğumuzdan beri nispeten sakinim, geleceğimin anahtarlarını elinde tutan bir adamın karşısında oturuyor olabileceğimi bilsem bile, ama *suç* kelimesinden bahsetmek kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oluyor. Kulaklarımda çınlıyor ve beni anında dengesizleştiriyor.

Yutkunuyorum. "Peki 'temel arka plan verileri' ne içeriyor? Artık ATM kartımın şifresini biliyor musunuz? Peki ya sütyen bedenim?"

"Sadece polis departmanının bir kişi hakkında bilmek isteyeceği şeyleri listeliyor - daha önce tutuklanıp tutuklanmadığınız veya hakkınızda arama emri olup olmadığı, önceki adresler, çalıntı mal ihbarı, bilinen çete bağlantıları. Sizin için, ortaya çıkan tek şey önceki adreslerin bir listesiydi."

"Louisiana'da büyüdüğümü böyle mi öğrendin?" "Evet."

"Söyle bana Sam. Madem tanışmamızdan kısa bir süre sonra orada büyüdüğümü biliyordun, neden sana New York'ta doğup büyüdüğümü söylediğimde beni çağırmadın?"

Omuz silkiyor. "Kendine göre sebeplerin olduğunu düşündüm. Ailen hakkında konuşmuyorsun, bu yüzden belki de hayatının o kısmına dair bazı zor anıların vardır ve bu konuda konuşmamayı tercih ediyorsundur diye düşündüm."

"Zor" demek hafif kalır.

Sam alnımı işaret ediyor. "Sana saç çizgindeki o silik yara izinin nasıl oluştuğunu sorduğumda beni görmezden gelmenle aynı nedenden dolayı zorlamadım. Fazla bir şey söylemeden derdini anlatmanın bir yolunu bulmuşsun Elizabeth." Sam şarabını yudumluyor ve bardağın üzerinden beni izliyor. "Sorun bu mu? Geçmiş hakkında konuşmak istemiyorsun, bu yüzden kapıyı hiç açmamak daha mı kolay?"

Başka tarafa bakıyorum, bunu nasıl atlatacağımı düşünüyorum. "Annem bir alkolik. Dolayısıyla, evet, bu derinlemesine incelememeyi tercih ettiğim bir konu."

Sam masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. Elim sıkıyor ve ben tekrar göz göze gelene kadar bekliyor. "Az önce bunu paylaştığın için teşekkür ederim. Senden kaçtığım için gerçekten üzgünüm. Hiç hoş değildi."

"Hayır, değildi. İhlal edilmiş hissediyorum. Aramızdaki söylenmemiş güven kırıldı."

Başını eğiyor, ensesini ovuşturuyor. Eğer saçmalıyorsa, bu adam suçluymuş gibi davranma dalında Akademi Ödülü almalı. "Anlıyorum."

Kafamın içinde ona kadar sayıyorum, odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bana bak Sam."

Doğruca gözlerimin içine bakıyor.

"Birinin soruları olduğunda doğrudan kaynağa gitmelerini tercih ederim. Geçmişim hakkında bilmek istediğiniz bir şey var mı? Geçmiş araştırmanızın size söylemediği herhangi bir şey?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Annenle olan çocukluğunu ya da geçmişinden konuşmak istemediğin herhangi bir şeyi bilmeme gerek yok."

Daha fazlasını söylemeyi düşünürken onu izliyorum, yüzünün her yerinde bir tartışma yaşanıyor. Ağzından çıkacaklardan duyduğum korku omurgamı diken diken ediyor, ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyor. *O Hannah Greer mı yoksa işi gereği herkesten şüphelenen ve tanıştığı her kadını araştırmanın doğru olduğunu düşünen bir polis mi?*

Otuz dakika gibi gelen otuz saniyenin ardından derin bir nefes alıyor. "Sonuç olarak, bugün olduğun kadından hoşlanıyorum ve seninle ara sıra takılmaktan daha fazlasını istiyorum. İsteddiğinin bu olmadığını açıkça belirttin ama benden dürüst olmamı istiyorsun ve bu da dürüst bir gerçek. Senden hoşlanıyorum, Elizabeth. Zekisin, komiksin, bağımsızsın ve tüm bunlar dışarıdan müthiş bir pakete sarılmış. Bence burada bir şeyler var, yataktaki harika kimyadan daha fazlası. Eğer seçeneklerim ya sıradan bir ilişki ya da hiçbir şey değilse, seni zorlamayacağım ve her şeyi olduğu gibi bırakabiliriz."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, herhangi bir samimiyetsizlik belirtisi arıyor. Ama hiçbirini bulamadım. Sam doğruyu söylüyor. Yüzde 99 eminim. Rahatlamam gerekirdi ama bu sadece şeytanın yakından tanımadığım biri olduğu anlamına geliyor, en azından artık değil.

"Bugünün sürünmekle ilgili olduğunun farkındayım," diye devam ediyor. "Ve muhtemelen yarın ve ertesi gün de. Çünkü her şeyi berbat ettim. Asilce. Ama güveninizi tekrar kazanmayı umuyorsam, bu konuda ne durumda olduğumu açıklamam gerekiyor."

Güvenimi tekrar kazanabileceğinden emin değilim. Sam'in yaptıklarıyla ilgisi olmayan sorunlarım var. Bana göre güven cam gibidir. Bir kez kırıldı mı, tüm parçaları yapıştırırsanız bile asla eskisi gibi olmaz. Bir açıdan Sam'in neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyorum. Ben de daha önce çıktığım erkekleri Google'da araştırmıştım, bu da neredeyse aynı şey değil mi? Sadece Sam'in sahip olduğu veri tabanına erişimim yoktu.

Ancak güven sorunlarını bir kenara bıraksak bile, iki insan bir ilişkiden farklı şeyler istediğinde işler kaçınılmaz olarak karışıyor. Yine de ... içgüdülerim onu biraz daha yakınımda tutmam gerektiğini söylüyor - her ihtimale karşı - onu oyalamak yanlış olsa bile. "Bazı şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Sam. Aşabileceğimden emin olmadığım bir engelle karşılaştık, ilerlemeye devam etmek bir yana."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. İsteddiğiniz kadar zaman ayırın."

Gecenin geri kalanı oldukça acısız geçiyor. Yemeğimizi paylaşıyoruz, New York politikasından ve bunun polis departmanı ve okul finansmanı üzerindeki etkisinden bahsediyoruz ve çok geçmeden garson hesabı getiriyor.

Sam dosyayı açar. "Hesabı bölüşmeyi sevdiğini biliyorum, bu da beni öldürüyor. En azından bu sefer özrümün bir parçası olarak benim ödememe izin verir misin?"

Başımı sallıyorum ve cüzdanımdan üç tane yirmilik çıkarıyorum. "Bozuk param olmadığı için fazladan bir beşlik koymana izin vereceğim. Nasıl olur?"

Gülümsüyor, cüzdanından American Express'ini çıkarıyor ve parayı içine atıyor. "Bu da bir başlangıç. Alabildiğimi alacağım."

Garson bir dakika sonra geliyor ve kartla birlikte ortadan kayboluyor. Biz onun dönmesini beklerken Sam'in telefonu çalıyor. Yüzü masanın üzerindeydi.

Telefonu eline alır ve kaydırır. "Kaptanım arıyor, tatil zamanımı bloke etmek için evrakları teslim etmemi hatırlatıyor. Eskiler, yenilerden önce ilk seçimi yaparlar. Ben hep unutuyorum."

Başımı salladım. "Benim tatillerim üniversite ne zaman derse o zaman." "Yaz dönemi ne kadar sürüyor?"

"Temmuz sonuna kadar devam edecek. Ama yaklaşık bir hafta sonra kısa bir ara veriyorum."

"Herhangi bir planın var mı? Biraz izin alabilmeliyim. Belki Karayipler'e falan gideriz? Margaritalarımızı yudumlarırken kaybettiğim güveni yeniden inşa etmeye çalışabiliriz." Sam yüzümü görüyor ve elini kaldırıyor. "Bu sana tam olarak zaman kazandırmaz. Söylediğimi unut."

Gülümsüyorum. "Aslında eve dönme fikrinin etrafında dolanıyordum."

"Louisiana'ya mı?"

Başımı salladım. "Uzun zaman oldu."

Dışarıda, kaldırıma doğru yürüyorum, bir taksi çağırmak için kolumu kaldırıyorum. "Senin evine mi gitmek istersin benimkine mi?" Sam soruyor.

"Sanırım bu gece eve tek başıma gideceğim."

Sam'in omuzları çöküyor ama yine de başını sallıyor. "Pekâlâ. Seni birkaç gün içinde arayabilir miyim?"

Gülümsemeye zorladım. "Elbette."

BÖLÜM

9

M Belki de Sam'i Karayipler'e götürmeliydim.

O r a s ı da çok sıcak olabilir ama en azından Louisiana gibi anılarla dolu olmaz. Toyota Corolla I

Kiralanın araç pek de düzgün gitmiyor - tipik bir havaalanı arabası, kaldırıma çıkarken ya da frene basarken umursamayan çok fazla insan tarafından kullanılmış. Sanırım ayarı bozuk. Şu anda tek umudum, beni yüksek nem oranına sahip doksın derecelik bir havada, sivrisineklerle dolu bir arazide mahsur bırakıp gitmemesi.

Ses konsoluna parmağımı saplarken "Louisiana'dan nefret ediyorum" diye mırıldanıyorum. Bluetooth da çalışmıyor gibi görünüyor, bu da telefonumu bağlayıp podcast dinleyemeyeceğim anlamına geliyor. Onun yerine cızırtılı country müzik radyosuyla baş başa kalıyorum, bir adamın sesi karşılıksız aşk hakkında feryat ediyor. Kamyoneti ve köpeği hakkında konuşmaya başlaması an meselesi. Nefesimi tutup kapatıyorum, rahatlamaya ve kendimi *evimde* hissetmeye çalışırken çevreme bakıyorum.

Gerçi *burası* benim evimken kendimi evimde hissetmiyordum, o yüzden boşuna.

Ancak burası ne kadar sıcak, bunaltıcı ve rahatsız edici olsa da, her şeyin temeline inmem gerekiyor. Kafamda bu kadar çok bilinmeyen varken yaşamaya devam edemem. Ve içinde bulunduğum bu karmaşada tüm yollar bu küçük kasabayı işaret ediyor - IP adresi, Ivy, *suç mahalli*. Ivy ile konuşmak dışında burada ne yapacağıma dair gerçek bir planım bile yok ama içgüdülerim bana Hannah Greer'in gerçekte kim olduğuna dair ipuçları bulacaksam onları bulabileceğim en iyi yerde olduğumu söylüyor.

Yirmi dakika sonra tanıdık bir evin önüne park ediyorum, annemin güneş ışığı renginde olduğuna yemin ettiği sarı boyanın solup beyaza dönüşmesi ve soyulması dışında. Ortasından sarkmış gibi görünen çatının çatlaklarında yosunlar bulanık bir şekilde büyüyor. Kendimi arabadan çekip ellerimi başımın üzerine kaldırıp önce bir yana, sonra diğer yana uzandığımda, bir zamanlar kesilmiş olan yeşil çimenler neredeyse dizlerime kadar yükseliyor.

Bir an için annemin artık burada yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Burası terk edilmiş görünüyor. Sonra kapıda asılı duran haçı fark ediyorum. Onu satın aldığını, tahtaya bir çivi çakıp astığı ve "Bu ev Tanrı'ya aittir" diye ilan ettiği günü hatırlıyorum.

Bu, din konusunda raydan çıktığının ilk işareti değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Telefonuma baktım ama hiçbir bildirim gelmemiştir. Dikkatimi dağıtacak bir şeye, kapıya gidip çalmadan önce biraz daha beklemek için bir nedene ihtiyacım var.

Neredeyse yirmi yıl oldu. Ama ne yazık ki yeterince uzun değil.

Annem ve ben ara sıra telefonlarız. Eskiden daha sık olurdu, en azından büyük bayramlarda ve doğum günlerinde. Ama yıllar geçtikçe bu azaldı. Ağzında gevelediği kelimeler ve vaazları başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Ben de sık aramayı bıraktım, o da ya fark etmedi ya da umursamadı. Artık sadece aile üyelerinin bebekleri olduğunda ya da biri öldüğünde konuşuyoruz.

Onun doğum gününde ve Noel'de kart göndermeyi bırakmış olsa da ben hala kart gönderiyorum. İyi de oldu, çünkü bana gönderdiği son birkaç kart utanç ve yargılama doluydu; bana Noel'in ne anlama geldiğini hatırlatıyor ve büyük şehirde bekar bir kadın olarak yaşadığım hayatın İsa'nın benim için yaptığı fedakarlığı onurlandırıp onurlandırmadığını sorguluyordu.

Nefes alıyorum ve kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorluyorum. Kapıda, haç şimdi eğri duruyor. Elimde değil, parmak eklemlerim kapıya çarpmadan önce uzanıp düzeltiyorum.

"Girin!" diye hırıldıyor içeriden biri.

Duraksıyorum. Belki burada *başka* biri yaşıyordur. Ya da belki artık bir oda arkadaşı vardır. Belki de . . . Kapı tokmağına uzanıyorum, çeviriyorum ve kapıyı gıcırdatarak açıyorum. "Alo? Ther-"

"Elizabeth?"

Kapıyı sonuna kadar açıyorum ve ben çocukken kullandığımız kanepede oturan bir kadın görüyorum. Bronzlaşmış ve sarkmış, artık griye yakın bir tonda yıpranmış. Ve kadın da gri. Solgun, kemikli ve yutkunuyor. *Aman Tanrım. Bu benim annem.* Onu hiç tanıdığım gibi değil, ama gerçekten o. Bavulum elimden düşüyor ve yere çarpıyor. "Anne?"

"Ahırda mı doğdun? Buraya gel. Kapat şu kapıyı. Soğuk havanın dışarı çıkmasına izin veriyorsun."

Burada yaşarken yaptığım gibi hızla içeri giriyorum. Eski duygular geri geliyor. Ondan biraz korkuyorum, bir kız olarak aldığı sert disiplinin üstünde olmadığını farkındayım. Loş, ışık çoğunlukla televizyondan ve yakındaki katlanır bir masanın üzerinde duran eski görünümlü bir bilgisayar monitöründen geliyor. Yirmi yıldan fazla bir süre önce sahip olduğumuz televizyonun aynısı - kutu gibi, düz ekran değil -. Duruyorum, her şeyi özömsüyorum. Ev kötü kokuyor; neredeyse ekşi, kötü yemek gibi, belki idrar da kokuyor.

"Anne?" Tekrar söylüyorum, çünkü gözlerime inanamıyorum. Annem bir zamanlar kıvrımlarıyla gurur duyan, sık sık "Tanrı beni böyle yarattı" diyen ve "iyi çocuk doğuran kalçalara" sahip olduğunu söyleyen bir kadındı.

Şimdi bir dergiden fırlamış gibi görünüyor; açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk, belki de hastalıklarla boğuşan bir yerde yaşayan bir insan. Bir deri bir kemik. Yanakları çukurlaşmış. Sarı saçları tel tel, gevşek ve kirli. Neler olduğunu, neler yaşandığını tam olarak anlayamıyorum ama tabii ki uzun zaman oldu. Yirmi yılda çok şey olabilir ve görünüşe göre olmuş da.

"Orada öylece duracak mısın?" diye çıkıştı.

"Um . . ." Tekrar göz kırpyorum, sonra mutfaktan oturma odasına geçiyorum, yirmi yıldan daha eski olan yıpranmış taklit İran halısının üzerinden. Muhtemelen benzin istasyonu viskisi olan boş bir şişeye neredeyse takılıyorum ve ona tek kolumla sarılıyorum. Bu kadar yakinken göğsündeki hırıltıyı duyabiliyor, hastalıklı bir ... kokusunu alabiliyorum. Ne olduğundan emin değilim. Ama doğru olmayan bir şeyler var. Yavaşça karşıdaki sandalyeye oturuyorum.

"Anne?" Buraya gelme nedenimi tamamen unutarak soruyorum. "Ne ..." Kızarıyorum, ona bok gibi göründüğünü söylemeye çok yaklaştığımı fark ediyorum, çocukken bana tokat attıracak türden bir şey. Ama artık çocuk değilim, aniden öyle hissetsem bile. Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Hasta görünüyorsun. Neler oluyor? Neden aramadın?"

Bana uzun uzun bakıyor. Gözleri bile kapalı, beyazları sarının sağlıksız bir tonuna dönüşmüş. "Senin kendi hayatın var. Benimkinin bir parçası olmak istemezsin. Ayrıca, kiliseye sahibim. Sana ihtiyacım yok."

Ouch. Kemiğe kadar kesilmiş.

Ona bakıyorum. "Yine de sorun ne?"

Ağır bir iç çekiş. "Ben ölüyorum, Elizabeth. Belli değil mi?"

Sözleri kafamda yankılanıyor, midemde bir sıkışma yaratıyor. Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi. Artık onunla neredeyse hiç konuşmuyorum, ama yine de ...

. o hala benim annem. Kelimeler arıyorum ama elim boş dönüyor.

"Pankreas kanseri. Bir, iki aylık ömrüm kaldı. En fazla." Likör olduğundan emin olduğum bir bardak kehribar rengi sıvıya uzanıyor ve limonataymış gibi büyük bir yudum alıyor. "Peki, burada bulunma şerefini neye borçluyum?"

Doğrudan işe. Sanki az önce bana bir bomba atmamış gibi. Ağzımı açıyorum, *tabii ki seni ziyarette geleceğim* demeyi düşünüyorum ama ikimiz de yalan söylediğimi anlayacağız. O yüzden söylemedim. Sessizliğin aramıza yerleşmesine izin veriyorum.

"Orada öylece oturacaksın, en azından şunları bana uzatabilir misin?" Sehpayı, aramızda duran bir düzine turuncu reçete şişesini işaret ediyor.

Bakışlarım üzerlerine düşüyor - isimlerin hepsi on iki harf uzunluğunda, neredeyse başka bir dil. Ama birini tanıyorum, oksikodon.

"Anne, bunu karıştırmamalısın."

"Biliyorum, biliyorum. Doktordan duydum. Başka bir derse ihtiyacım yok, özellikle de senden. Ver şunu bana."

Sanırım onu suçlayamam. Zaten ölecekse, neden kendini öldürmeye çalışarak geçen bir ömrü durdurmaya uğraşsın ki? İlaç şişelerini toplayıp onun ulaşabileceği bir yere koyuyorum.

"İkinci bir görüş aldın mı?"

"Üç tane var. Artık çok geç. Her yere yayıldı."

Yutkunuyorum ve annemin olmadığı bir dünyayı hayal etmeye çalışıyorum. Bu kolay olmalı, çünkü şu anda o hayatımın neredeyse bir parçası bile değil. Yine de onun gittiği, tamamen gittiği ve benim telefonu açıp onu arayamadığım düşüncesi ... beni bağırsız hissettiriyor. Artık birbirimize sahip olmasak da o benim her şeyim.

"Anne, belki de New York'a gelmelisin. Orada doktorlarla görüşürsün?"

"Kapa çeneni, çocuk. Böyle bir şeye ihtiyacım yok. O gösterişli şehrinde yaşarken benden daha iyi olduğunu, doktorların daha çok şey bildiğini, çünkü bir ayakkabı kutusunda yaşamak için ayda on bin dolar ödediklerini mi sanıyorsun? Bu onları ne yapar biliyor musun? *Aptal*. Buradaki doktorlarım - birbirimize baktığımız yer- gayet iyi. Ölüyorum ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bu artık beni rahatsız bile etmiyor, çünkü yakında İsa'yla birlikte olacağım ve o zaman hiçbir şey bir daha asla acımayacak. Tanrı'nın evine en son ne zaman gittin?"

Tanrı muhabbeti başladı bile. İnsanların kendi dinlerine sahip olmalarını destekliyorum ama bir her Pazar kiliseye gitmek var, bir de herkese vaaz veren ama kendi içine bakmayan tam bir bağınaz olmak var.

kendi davranışları. Tanrı'nın herkesi kurtaracağına inanması iyi bir şey, çünkü ne kendisiyle ne de çocuğuyla ilgilenmek için hiçbir şey yapmadı.

Küçükken her hafta onunla kiliseye giderdim; en güzel elbisemi giyer, sallanan annemin sıraya oturmasına yardım ederdim. Aynı kadın çoğu gece eve gelmiyordu çünkü şehirdeki her ezikle yatıyordu. Kilise bana bir aldatmaca gibi gelirdi. İnsanların zor kazandıkları paralarını vermelerini sağlamanın bir yolu.

Rahibin bakımlı kilise arazisinde yeni bir evi vardı. Cemaatinin çoğu ise bu tür bir yerde yaşıyordu. Toprak bir yolun aşağısında iki odalı küçük bir ev. Dışarıda zincirlenmiş köpekler. Sundurmalar dökülüyordu. Üzerlerine nadiren tam oturan el giysileri giyen çocuklar. Rahibin yemek yiyip yemediğini umursadığını görmedim ve Tanrı kesinlikle lisede kurtarılmaya ihtiyacı olduğunda arkadaşımı kurtarmadı.

"Kiliseye gitmemeyi seçiyorum anne."

Başını sallar. "Tanrı olmadan hayatında asla iyi şeyler olmayacak."
"Gerçekten mi? Tanrının seni alkolik yaptığını hiç düşündün mü? Ve şimdi bu evde yalnız ölmene izin mi veriyor?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. Aklımdan geçenleri söylememekte hiçbir zaman iyi olmadım. Buradan uzakta, New York'ta olmak bunu daha da güçlendirdi. New York ve ben iyi bir uyum içindeyiz; orada insanlar dürüstlüğü saygı duyuyor. Burada ise çenenizi kapamanız ve düşüncelerinizi kendinize saklamanız bekleniyor.

Tabii annem değilsen.

"Seni nankör küçük velet. Günahlarıma rağmen Tanrı beni seviyor. Beni affediyor - Baba Preston söyledi. *İşte, bak!* İtiraf etmeyi unutmayayım diye hepsini yazdım." Elime eski püskü bir kâğıt parçası tutuşturdu. Hantal bir kurşun kalemle yazılmış, el yazısı bir çocuğunki gibi titrek.

Zina içmek

Tam orada okumayı bırakıyorum. Onun günahlarını yaşadım. Hatırlatmaya ihtiyacım yok. "Anne, bak, üzgünüm. Ama-"

"Hatalarını telafi *etmelisin* küçük hanım. Senin zamanın gelmeden önce, böylece sen de cennette sonsuza kadar kalabilirsin. Şu listeye bak, kimseyle paylaşmadığım onca şeye bak. Hepimizin sırları var, değil mi?"

Sır kelimesini duyunca vücudum hareketsiz kalıyor.

Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu. Bana bakıyordu.

"Senin de günahkâr olduğunu biliyorum. Zamanının ne zaman olduğunu asla bilemezsin. Tövbe etmelisin. Bağışlanma dilemelisin. Geçmişin ne zaman karşına çıkacağını asla bilemezsin."

Eski klimanın evi seksen derecenin altında tutmasına rağmen terden yanıyorum. Ellerimi nemlendiriyor, cildimi kayganlaştırıyor.

Kimseye söylemediğime yemin etmiştim. Ama bir kişiye söyledim.

Annem, olayın olduğu gece. Eve titreyerek, gözyaşları içinde geldim ve ilk defa bana sarıldı, sıkıca sarıldı ve gözyaşlarım döküldü. Bu onun bana karşı *sevgi* dolu olduğu nadir anılarımdan biridir. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış bir çocuktum ve itiraf etmekten kendimi alamadım. Sabah, yaptığım hatanın farkına vararak şiddetli bir başlangıçla uyandım. Ama onu kontrol etmeye gittiğimde kendinden geçmişti, hala sarhoştı. Bu da önceki gece de sarhoş olduğu anlamına geliyordu. O gün öğleden sonra kalktığında konuyu açtım. "Dün gece konuştuğumuz şey hakkında..." Ama hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi. Bu onun için normaldi. Bilinç kayıpları sık görülen bir durumdu. Bundan bir daha hiç bahsetmedim, alkole yenik düştüğünü düşündüm. Mantıklı gelmişti. Ne de olsa o gece beni seviyormuş gibi yapacak kadar sarhoştı.

Şimdi, kahve masasının karşısından ona bakarken, *hepimizin sırları olduğunu* söylerken, acaba o da benim günahlarımı birine söyledi mi diye merak ediyorum.

BÖLÜM

10

o zamanlar çok daha büyük görünüyordu.

Minton Parish Lisesi'nin ikinci katına bakıp duruyorum.

-Belli bir pencere, sondan üçüncü. Büyümüş falan değilim. Dokuzuncu sınıftan beri aynı 1.80 boyundayım. Yine de on yedi yaşında bina bana daha büyük, daha korkutucu geldi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir kadın sesi beni irkiltiyor, dikkatimi ikinci kattan çekiyor. Ufak tefek, benden yirmi otuz yaş büyük, kalın çerçeveli, küçük yüzüne büyük gelen koyu renk gözlükleri ve küt pixie kesimi var.

Nereden geldiğinden bile emin değilim. İçeriden mi? Ana girişin önünde duruyor, bu yüzden mantıklı görünüyor, ama kapı kapalı ve gıcırdayarak açıldığını ya da kapandığını duymadım.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi arkasını işaret ediyor. "Masam ana ofiste, pencerenin yanında, bu yüzden dışarıya bakarak çok zaman geçiriyorum. Okulun adının yazılı olduğu kanal harflerini birkaç gün önce indirdik. Otuz küsur yıl sonra nihayet yenilerini alıyoruz. Belki de bu yüzden doğru binada olup olmadığınızdan emin olamadığınızı düşündüm."

Her kelimesini duyuyorum ama söylediklerinin beynimde yer etmesi birkaç saniye alıyor. "Ah. Evet," diye yalan söylüyorum. "Buranın hâlâ lise olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

Kadın az önce bir bilmeceyi çözdüğü için gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. "Evet, hanımefendi. Doğru yere geldiniz." Yüzünü yelpazeliyor. "Tanrım, bugün hava biber tarlasındaki kabarcık böceğinden daha sıcak, değil mi?"

Bu, New York'a taşındığımdan beri çok sık duymadığım bir ifade.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Ben, um . . . Lise diplomamı kaybettim ve yeni bir tane sipariş edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Bazı ileri seviye dersler aldığımı kanıtlamam gerekiyor.

mezun oldum." Gülümsemeye zorladım. "Bu yaşta üniversiteye geri dönüyorum."

Gülümsemesine karşılık veriyor. "Öğrenmek için asla çok yaşlı değiliz. Size resmi bir transkript yazdırabilirim. Üzerinde tüm derslerin yazılı olacak. Olur mu?"

"Sanırım öyle, evet."

Beni kendine doğru çekti. "İçeri gel."

İkinci kata, soldan üçüncü pencereye baktım ve yutkundum. İçeri girmeyi planlamamıştım. Neden burada olduğumdan bile emin değilim ama yaklaşma düşüncesi nabzımı hızlandırıyor. "Harika. Teşekkürler."

Ofiste, gözlerim personeli ziyaretçilerden ayıran uzun tezgahta, solumdaki üzerinde kalın siyah harflerle Müdür yazan buzlu kapıda, sağımdaki öğretmenlerin isimleriyle etiketlenmiş posta kutusu yuvalarında geziniyor. Alfabetik sıraya göre dizildikleri belli olana kadar tek tek, soldan sağa doğru tarıyorum. Sonra gözlerim son sırayı okumak için aşağıya iniyor - Bay Parker, Bayan Pearlman, Bayan Rojas, Bay Santoro, Bay Tambar. Bir ismin eksik olması beni rahatlattı, tabii ki öyle olacaktı.

Kadın tezgâhın diğer tarafındaki masasına yerleşiyor. "Adın ne tatlım?"

"Elizabeth. Elizabeth Davis."

"Sosyal güvenlik numaranızın son dört rakamı?" "Beş, dört, altı, dört."

Yazarken tırnakları klavyeye çarpıyor.

Gülümsüyor. "Buyurun. Ama emin olmak için soruyorum, adresiniz nedir?" "Artık burada yaşamıyorum ama 21 Julep Yolu'ydü."

"Julep Yolu'ndaki Davis mi? Annen Theresa Davis olamaz, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. Bu küçük kasabanın eğlencesi bir isim duymak ve altı derecelik ayrımı oynamaktır. Biri sizi tanımıyorsa, akrabanız olan birini tanıyordur ya da onun kız ya da erkek kardeşi tanıyordur. "Evet, öyle."

Sekreterin yüzü düşer. "Aziz Matthew Kilisesi'ne gidiyorum. Hastalığı için üzgünüm. Yine de ruhu çok güçlü."

Yabancıların benden önce bilmesine neden şaşıyorum? Şaşırmamalıyım. Annem de böyle davranırdı: En güzel kıyafetlerini giy ve diğer iyi *Hristiyanlarla* dedikodu yap. Çirkin şeyleri eve sakla.

"Teşekkür ederim."

"Yakınlarda mı oturuyorsunuz?" diye soruyor kadın. "Sizi annenizle birlikte Saint Matthew's'da gördüğümü hatırlamıyorum."

Başımı salladım. "Ben New York'ta yaşıyorum."

"Artık burada olduğun için mutlu olmalı." Kadın dikkatini bilgisayar ekranına verir, birkaç tuşa daha basar ve yazıcı birkaç sayfa kağıt çıkarır. "Buyurun." İki sayfayı tezgahın üzerinden kaydırıyor ve sağ üst köşedeki bir kutuyu işaret ediyor. "Mezuniyetiniz burada belirtilmiştir. Eğer bu yeterince iyi değilse, size yeni bir diploma sipariş edebilirim, ama genellikle bu fazlasıyla yeterli olur."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Kulakları patlatan bir zil çalıyor. Saniyeler sonra, bir öğretmen bir öğrenciyle birlikte ofise geliyor ve ardından iki kişi daha içeri giriyor. Adını hâlâ bilmediğim sekreter iç geçiriyor.

"Kendinizi göstermenizin bir sakıncası var mı, Bayan Davis?" "Elbette yok. Yardımanız için çok teşekkür ederim."

Görünüşe göre Minton Parish'te güvenlik pek değişmemiş. Bugünlerde kim sanal bir yabancıнын liseye girmesine izin verir ki? Ana ofisin dışındaki koridor gençlerle dolu. Küme halinde yürüyorlar, dedikodu yapıyorlar ya da tek başlarına cep telefonlarına bakıyorlar. Görünmez de olabilirim. Bu da bana bir fikir veriyor. Ofisten sağa dönüyorum - geldiğim yoldan yürüyorum - ama girişe ulaştığımda, ters yönde ana merdivene yöneliyorum ve öğrenci kalabalığına karışıyorum. İkinci kata ulaştığımda koridora bir göz atıyorum. Öğrenciler içeri girerken öğretmenler sınıflarının önünde duruyor. Binada dolaşan bir yabancıya o kadar kayıtsız kalmayacaklardır. Bu yüzden merdiven boşluğuna geri dönüyorum, olmaları gereken yere ulaşmak için acele eden öğrencilere sırtımı dönüyorum ve telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum. Dakikalar sonra bir zil daha çalıyor ve hala merdivenlerden çıkmakta olan birkaç kişi hızlarını artırarak gidecekleri yere doğru koşmaya başlıyor. Eğer doğru hatırlıyorsam, bir zil daha var -geç zili- o yüzden bekliyorum. Tabii ki koridordaki hoparlörlerden çalıyor, sonra kapıların kapanma sesi geliyor ve ikinci kat sessizleşiyor.

Etrafın temiz olduğundan emin olmak için kafamı dışarı uzatmadan önce birkaç dakika daha bekliyorum ve boş koridora adımımı atarken kalbimi hızlandıran bir adrenalın patlaması yaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve parmak uçlarıma basarak sondan üçüncü sınıfa iniyorum. Kapıda hâlâ aynı küçük pencere var. Gözlerimi kapatıyorum ve her şey olmadan önce önünden geçerken Bay Sawyer'a nasıl baktığımı hatırlıyorum. Onun çok yakışıklı olduğunu düşünürdüm - çoğu kız öyle düşünürdü. Bu beni hasta hissettiriyor ve zihnimi şimdiki zamana geri döndürmek için gözlerimi açıyorum. Şimdi aynı pencereden bakıyorum ve sınıfın önünde genç bir öğretmen olan bir kadın var. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım

Hannah'dan aldığım son bölümün sayfalarındaki canlı betimlemeleri gözümde canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Diz çök.

Yere bakıyor. Bir yanak

okşaması.

Aferin kızıma.

Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum ve genç öğretmen gitmiş oluyor. Onun yerine Bay Sawyer'ı ve en iyi arkadaşım Jocelyn'i görüyorum. Gerçek olmadığını biliyorum ama yine de içim içimi yiyor. Bir ses içeri girdiğinde hala onları görüyordum.

"Hanımefendi? Yardımcı olabilir miyim?"

Öğretmen. Şu anda koridorda, endişeli bir bakış atıyor. Cevap vermeyince bir adım daha yaklaşıyor.

"İyi misiniz hanımefendi?"

Derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Evet, özür dilerim. I . . . Ben de tam gidiyordum."

Dönüp koridorda hızla yürümeden önce bir yanıt beklemeden merdivenlerden iniyorum ve okulun ön kapısından uçarak çıkıyorum. Otoparkta arabamın içinde kilitli kalana kadar koşmaya devam ediyorum. Anahtarı kantağa sokmaya çalışırken ellerim titriyor ve hala nefesimi tutamıyorum.

Buraya gelmek bir hataydı. Okula. Minton Parish'e. Louisiana'ya.

Yine de kendimi *en büyük hatanın* yapıldığı yeri ziyaret etmekten alıkoyamıyorum.

Memory Haven Moteli liseden bile daha az değişmiş. Aralıklı olarak yanıp sönen neon tabelada hala *Motel*'in *M*'sinin yarısı eksik, bu yüzden "Memory Haven *Notel*" olarak okunuyor. Aşırı büyümüş ağaçlar tarafından ana yoldan gizlenmiş ve soyulmuş kahverengi boyası, buraya sık sık gelen insanlar kadar dikkat çekiyor.

Bir adamın 112 numaralı odanın önüne park etmesini izliyorum. Arabasından iniyor ve odanın içine girmeden önce etrafına bakınıyor. Ağır perdeler pencereleri örtüyor ve bayat duman ve küf kokusunu hayal ediyorum. Çok geçmeden park yerine esmer bir kadın yanaşiyor. Binanın yanından dolaşıp arabasını park ediyor, sonra başını eğerek aynı odaya doğru yürüyor. Kapıyı çalıyor ve perdeler hareket ediyor, kapı açılıp içeri girmeden önce dışarıya bir göz atmasına izin veriyor.

Bir süre sonra, 18 tekerlekli bir araç yanaşıyor. Şoför inmiyor. Onun yerine kamyonun yanına bir kadın yanaşıyor. Park etti ve büyük kamyonu tırmandı. Park ettiğim yerden başını aşağı yukarı salladığını görebiliyordum. *Buranın lisedeki kadar klas olduğunu bilmek güzel.*

Otoparkta motor çalışır vaziyette birkaç saat oturup ikinci kattaki son odaya, alt kattaki berbat ofisten en uzaktaki odaya bakıyorum. Muhtemelen yakında benzinim bitecek, ama kendimi gitmeye zorlayamıyorum ve hava arabayı kapatamayacak kadar sıcak. Henüz kimse 212'ye girip çıkmadı. İçeri girip bir odaya ihtiyacım olduğunu söyleyip bana o birimi verip vermeyeceklerini görmek istiyorum. Ama gerçekten istemiyorum. Son birkaç haftadır yeterince anıya izin verdim. Tam günü bitirmek üzereydim ki arabamın camı çalındı ve yerimden sıçradım. Her şeyden önce kahverengi polis üniformasını ve kılıflı silahını görüyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, bir elimi kalbimin üzerinde tutuyorum.

Adam eğildi ve bana yüzünü gösterdi. Bu . . . Wendell Unger mı? Polis şefi mi?

Onu yirmi yıldır görmemiştim. Yüzü daha yaşlı, yıpranmış ve kırıışmış, ama gerçekten o olabileceğini düşünüyorum. Camımı açmamı işaret ediyor ve camı indirmek için düğmeye bastığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Hangi cehennemden geldi ki? Arabama yaklaşan kimseyi görmedim.

"İyi günler." Başını sallıyor. "Sizi korkutmak istememiştim. Sadece bir süredir burada oturduğunuzu fark ettim ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeyim dedim."

"Her şey yolunda memur bey." Gözlerim isim etiketine takıldı.

Unger. "Güzel. Kimliğini görebilir miyim lütfen?"

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sadece bir önlem," diyor. "Eyalet dışı plakalarınız var ve bir otoparkın arka tarafında oturuyorsunuz, sanki bir şey görmek istiyorsunuz ama görülmek istemiyorsunuz. Sadece işimi yapıyorum, hanımefendi."

Yolcu koltuğundaki çantama uzandım. "Tabii ki."

Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi pencereden uzatıyorum. Şef Unger ehliyeti alıyor ve okuma gözlüğü takması gerekiyormuş gibi kollarını uzatarak tutuyor.

"New York, ha? Evden çok uzaktasın, değil mi? Sizi Minton Parish'e getiren nedir?"

"Annemi ziyaret ediyorum."

Ehliyete tekrar bakıyor. "Elizabeth Davis mi? Theresa'nın kızı mı?" "Evet, efendim."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Kesinlikle öylesin. Uzun zaman oldu. Ama seni hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

Eğilip göz göze geldik, aramızda sadece arabanın kapısı vardı ve bana ehliyetimi geri verdi. "Annene olanları duyduğuma üzıldüm."

Yutkunuyorum ve kimliğimi alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir an önce eve dönmek isteyebilirsiniz. Şehrin bu bölgesi pek güvenli değil." Gözlerim ikinci katta sağdaki son odaya kayıyor, sonra tekrar Şef Unger'e dönüyor. Beni izliyor, sessizce gözlemliyor - Sam'in her zaman yaptığı gibi. Ancak yakın zamana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Bu beni huzursuz ediyor.

"Ben de tam gitmek üzereydim zaten."

Başıyla onayladı. "Sana iyi geceler, Elizabeth."

Camı açıyorum ve arabayı olabildiğince hızlı sürüyorum. Ancak motel otoparkının çıkışına ulaştığımda dikiz aynasını kontrol etmeme izin veriyorum. Keşke bakmasaydım, çünkü polis şefinin bir zamanlar suç mahalli olan yerden ayrılışımı izleyişi tüylerimi ürpertiyor.

BÖLÜM

11

Ertesi sabah kiralık arabayı park edip kontağı kapattığımda hava hâlâ karanlıktı. Sırtım oturmaktan ağrıyor - New York'ta çoğu yere yürüyerek ya da trenle giderim. Her yere arabayla gitmenin ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuşum. Kahvemden uzun bir yudum alıyorum ve köşedeki evi izlerken tavan ışıklarının kapanmasına izin veriyorum. Burada saat sabahın 5'i, New York'ta ise sabahın 6'sı. Hâlâ erken ama buralı biri için olduğu kadar acı verici değil. Ve bu bir yerel ben buradayım.

Ivy'nin evi sadece birkaç metre ötede. Adresini bulmak zor olmadı. Dün gece Google'da adını tekrar arattım ve herhangi bir deli onu bulabilirdi, belki de buldu. *Ben buldum*. CPS için çalışan bir kadın daha dikkatli olmalı. Çocuklarını götürdüğünde insanların pek mutlu olmadığına eminim. Işıklar kapalı, yani muhtemelen henüz uyanmamıştır, ki bu iyi bir şey. Bugünlerde neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum, en başından beri.

Tabii, gidip kapısını çalabilirim. Ama onunla zaten bir kez konuştum ve hikayenin arkasında olduğunu inkar etti. Onu izlemeliyim, kiminle vakit geçirdiğini, kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğünde nereye gittiğini görmeliyim. Louisiana'da olduğumu bilmezse gardını düşürecektir. Gerçi annemin dedikodu yapma şekli ve kiliseye gitme takıntısı göz önüne alındığında, belki de bu konu tartışmalıdır. Belki de tüm kasaba geldiğimi zaten biliyordur. Bu olasılığı düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Yirmi dakika sonra bir ışık yanıyor. Telefonumdaki notlara saati not ediyorum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Ama kafamda o kadar çok şey dönüyor ki, hiçbir ayrıntıyı unutmak istemiyorum. Bir saat geçiyor ve Ivy çimlerin üzerine gelişigüzel park etmiş arabasına doğru ilerliyor. Neden burada böyle bir şey var? Çimenlere park etmek. Garaj yolunda başka bir araba daha var, sanırım kocasının. Neden onun arkasına ya da sokağa park etmiyor?

Artık boş olan kahvemden bir yudum almaya çalışıyorum. Burada olmak beni geriyor. Dürüst olmak gerekirse, bana eskiden olduğum kişiyi hatırlatıyor ve bundan hoşlanmıyorum. I

Bugün olduğum kişiyi ve sahip olduğum her şeyi kazandım. Bu hayatı geride bırakmak için çok çalıştım - sınıf birincisi olarak mezun oldum, sevdiğim bir işi yaptım, kendi şartlarımla çıktım. Yeni hayatımı seviyorum. Her ne oluyorsa, her kim *biliyorsa* bunu tehdit etmesini istemiyorum.

Ivy minibüsüyle çimenlikten çıktığında ona kadar sayıp onu takip ediyorum. İşe gitmek için basit bir yol değil bu. Hayır, önce küçük bir kahve kulübesinde duruyor ve ben de arkasına yanaşıp kendim için hızlıca bir fincan sipariş etmeyi düşünüyorum. Ama onu kaybetmek istemiyorum. Bunun yerine, bloğu bir kez turluyorum, sonra şehrin dışına doğru giderken onu takip ediyorum, burada bir alışveriş merkezinin yanında bir Walmart açılmış. Önce o alışveriş merkezine giriyor, ben de arabamdan sıvışıp güvenli bir mesafeyi koruyarak arkasından sokuluyorum.

Ama sadece küçük bir paket bebek bezi alıyor. Bu da bana paranın sıkışık olup olmadığını düşündürüyor. Bebekler hakkında fazla bilgim yok ama çoğu şeyde olduğu gibi miktar ne kadar büyükse birim başına maliyet de o kadar ucuz olur diye düşünüyorum. Kasaya gittiğinde, floresan ışığı koyu renk köklerini aydınlatıyor. Kuaförde biraz zamana ihtiyacı var, belki de paranın bir sorun olduğuna dair başka bir ipucu. Belki de burada finansal bir amaç vardır? Hannah ve sessiz kalmak için bir ödeme mi arıyor? Düşünülmesi gereken başka bir açı. Eğer oyunu buysa, neyi bekliyor?

O hâlâ kontrol ederken dışarı çıkıyorum ve onunkinin birkaç sıra ötesine park etmiş olan arabama doğru yürüyorum. Sabah nemli ve rutubetli. Nem kaçınılmaz ve bir nefes çekiyorum. Louisiana birçok nedenden ötürü klostrofobik bir yer.

Son durağı CPS ofisi. Güneş daha yeni doğmuş olmasına rağmen otoparkın arka tarafına park eder ve burnu telefonunda, etrafına bile bakmadan içeri girer. Bu New York'ta olmaz. Bir zamanlar bu kadar güveniyor muydum? Belki de küçük kasaba hayatında sorun yoktur.

Bu uzun bir zaman alabilir - hatta saatler- bu yüzden sırtım için biraz Advil alıyorum, dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum, hayata geçiriyorum ve öğrencilerimin gönderdiği bölümler üzerinde çalışmaya başlıyorum. Malum nedenlerden dolayı onlardan uzak duruyordum ama bir sonraki turları yakında bitecek ve onlara geri bildirim borcum var. Vampir romantizmini geri getirme çabası gibi görünen bir tanesi üzerinde çalışıyorum, oraya buraya birkaç öneri ekliyorum, daha önce yapılmış olanın tekrarı değil, yeni bir şey yapmalarını tavsiye ediyorum ve sonra bir nefes alıp kendimi kaçındığım dosyayı açmaya zorluyorum.

Hannah'nın hikayesi.

"Hannah" gerçekte her kimse.

Etrafımdaki park yeri yavaş yavaş doluyor ama bölümler tekrar okudukça beni içine çekiyor. Hannah ya iyi bir yazar ya da ben hikâyeyi zaten bildiğim için sahneler çok canlı. Birkaç küçük şey hakkında yorum bırakıyorum - belirli bir zamanda kalmak, gerekli olmayan dolgu kelimelerini çıkarmak gibi. Ama sonra aklıma bir fikir geliyor.

Jocelyn'in öğretmeniyle olan ilişkisini anlattığı bir arkadaşıyla ilgili bir olay örgüsü eklemeye ne dersiniz? Bu, karakterinizi Bay Sawyer ile etkileşiminin ötesinde geliştirmeye yardımcı olur.

Yorumu yazıyorum ve tekrar okurken kalbim daha hızlı çarpıyor. "Yer tutucu olarak ona Lizzie diyelim." diye ekliyorum. Lizzie bir arkadaş olarak ortaya çıkabilir. Isırırken kan tadı alıyorum ve devam ediyorum, Daha sonra hikayede daha büyük bir rolü olabilir.

Genelde bu tür tavsiyeler vermem. Yazarlık öğrencilerimin kendi olay örgülerini seçmeleri, kendi karakterlerini geliştirmeleri gerekir. Ama bu kişi normal bir öğrenci değil, benimle uğraşıyor. Ben de onlarla uğraşacağım. *Bildiğimi bilmelerini* sağlayacağım. Onları hayal ederken dudaklarımda bir sırtıma beliriyor - her kimlerse ... Sam mi? Ivy? Kendi annem mi? - notları okuyorlar ve oyunlarının bir çentik daha yukarı çıktığını fark ediyorlar.

Pencereden gelen bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyrıyor. Ivy'nin gözlerinde şaşkınlıkla bana baktığını görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım. Ama onun yerine, bir daha karşılaşmamayı umduğum bir yüz görüyorum.

Wendell Unger. Şef Wendell Unger.

Beni takip mi ediyor? Takip ediyor olmalı. Bu kasabanın küçük olduğunu biliyorum ama aynı gün içinde iki kez mi?

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve camı biraz indirdim. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sinirlerim bana bunun bir tesadüf olamayacağını söylüyor. Neden dikiz aynama daha fazla dikkat etmedim? Takip etmeye o kadar odaklanmışım ki, takip *edildiğimi* düşünmemiştim. *O* biliyor mu? Tanrım, bir düşünce yüzüme çarptı ve bu ilk kez düşündüğüm bir şey değildi. Ya Sam'le çalışıyorsa? Bir çeşit çok eyaletli soruşturma. Böyle şeyler olur, değil mi? Gerçi New York'taki dedektifin şüpheliyle yattığından şüpheliyim.

"Günaydın, Bayan Davis."

"Merhaba, Şef Unger."

"Arabayı işaret ederek", "otoparkta kamp kurarak ne yaptığınızı sorabilir miyim? Yine mi?"

Dizüstü bilgisayarı gösteriyorum. "Bir arkadaşımı beklerken biraz iş yapıyorum. Peki ya sen?"

"Ne yazık ki sık sık CPS ofisine gidiyorum. İşin doğası." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Neden burada bekliyorsun?"

Bakışlarım binanın önüne doğru kayıyor. "Umm . . . Bir arkadaşımı ziyarete geldim ama kendisi ofiste değil. Onu burada bekleyeyim dedim, böylece içeride ayak altında dolaşmamış olurum."

"Bayan Ivy Leighton?"

Nereden biliyor ki? "Um, evet. Ivy." Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Belki de bu kadar küçük bir kasabada CPS'de çalışan çok fazla insan yoktur. Belki aynı yaşta olduğumuzu biliyordur, belki-

"Şaşırmış gibi bakmayın Bayan Davis. Siz ikiniz eskiden çok sıkı fıkıydınız. Ayrılmazdınız. Burası küçük bir kasaba, sizin büyük şehriniz gibi değil. Burada kimin kiminle arkadaş olduğunu biliriz."

Ona zoraki bir gülümseme veriyorum. "Elbette. Çok iyi bir hafızan var." Bu konuşmayı bitirmeye hazırım. Avukatım olmadan başka sorulara cevap vermek istemiyorum. Ama küçük kasabalarla ilgili başka bir şeyi unutmuşum: Herkesin ne kadar konuşkan olduğunu. Ve herkesin sizin de konuşkan olmanızı beklediğini.

Şef Unger, dizüstü bilgisayarımın yerini değiştirdiğimde, ona değil de etrafa baktığımda ipucunu almıyor. Bunun yerine arabaya yaslanıyor, anahtarlarını havaya fırlatıyor ve dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi onları yakalıyor. Midem bulanıyor. Arkadaşça mı davranıyor, yoksa benimle dalga mı geçiyor, beni bilerek germeye mi çalışıyor?

"Peki, o büyük şehirde ne iş yapıyorsun?" "Öğretmenim, profesörüm."

"Öyle mi? Hangi konu?" Doğrulur, cebinden yuvarlak bir tütün tabakası çıkarır ve açar.

Burnuma keskin bir koku geliyor ve öğürecekmışim gibi hissediyorum. Midem şimdiden titremeye başladı. "İngilizce. Yaratıcı yazarlık."

"Huh," diyor ve kaşları sanki *bir şeymiş* gibi çatılıyor. Sanki bu bilgi ilginçmiş gibi. Ama İngilizce çoğu insan için sıkıcı bir ders; nadiren kimse benim bu dersi vermemi *ilginç* buluyor. Çoğu kişinin aklına dilbilgisi kuralları ya da geçen yüzyıldan kalma okunması zor, aşırı uzun kitaplar geliyor.

"En iyisi yola koyulmak. Sizi tekrar görmek güzel." Şef Unger elini arabanın yan tarafına vurur ve park alanını geçerek

Kruvazör. Gidişini izliyorum, ama sanki ilginç, *hatırlayacağı* bir şey söylemişim gibi bana dönüp gözlerini kısarak bakmadan önce değil.

Düşünmeye fırsat bulamadan arabayı çalıştırıyor, vitesle takıyor ve anneme doğru geri dönüyorum. *Ne halt ediyorum ben?* Eski en iyi arkadaşımı takip ediyorum. Microsoft Word yorumlarıyla bu her kimse onunla alay ediyorum. Başıma hiç iyi bir şey *gelmeyen* Louisiana'ya *dönüyorum*. Muhtemelen bundan sonra da başıma iyi bir şey gelmeyecek.

BÖLÜM

12

durmamız gerekiyor."

Gözlerim yolcu koltuğunda oturan anneme kayıyor ve tekrar yola dönüyorum. Doktor randevusundan yeni gelmiştik. "Tabii. Nerede?"

"Kilise."

Kaşlarımı çatıyorum. *Anlaşıldı.* Ama akşam 6:30'da orada ne yapması gerekebilir ki? Günlük ayın her zaman sabah 9 ve öğleden sonra 4'tü, eğer Saint Matthew's bazı şeyleri değiştirmediyse, ki bundan şüpheliyim. Tanrı biliyor ya, Katolik Kilisesi değişimden nefret eder.

"Akşamın bu saatinde orada ne yapılır?" "Dua etmek."

"Kitle şimdiye kadar bitmedi mi?"

"Günümüzden zaman ayırıp Tanrı ile konuşmak için bir törene ihtiyacımız yok. Bir ara sen de denemelisin, belki seni daha iyi bir insan yapar."

Hangimizin daha boktan bir insan olduğunu tartışmaktansa dilimi ısırıyorum. "Peki."

On dakika sonra Saint Matthew'un önündeki kaldırıma yanaştım ve motoru çalışır halde bıraktım.

"Park edip bana katılmayacak mısınız?" diye soruyor annem.

"İçeri girmene yardım etmemi istemiyorsan hayır. Dua etmek senin işin. Benim değil. Burada seni beklemeyi tercih ederim."

Annem çenesini uzatıyor ama arabanın kapısını açıyor. "Yardıma ihtiyacım yok."

Yarım saat bekliyorum, sonra bir on beş dakika daha. Tam bir saat geçmesine rağmen hala dışarı çıktığına dair bir işaret gelmeyince kemerimi çözüp arabayı kapatıyorum. Muhtemelen kindar olmak için zaman ayırıyor, ama aynı zamanda hasta ve zayıf. Annem söz konusu olduğunda kalbimin kararmamış küçük bir parçası var, bu yüzden yardım edemem ama endişeleniyorum, nefret etsem bile

Bunu yaptığım için kendime kızıyorum. Belki de bu onun beni içeri sokma yöntemidir.

Saint Matthew's kilisesinin giriş kapısı hiç değişmemiş; düzinelerce iğneli ilan panosu, ebeveynlerin Pazar ayininde çok gürültü yaptıklarında gürültücü çocuklarını oturmaya zorladıkları yıpranmış siyah deri sandalyeler, nefe açılan kapının her iki yanında kutsal su çeşmeleri. İçeriye bakıyorum ve annemin mihraptan birkaç sıra ötede bir sırada oturduğunu görüyorum. Yanında bir adam oturuyor, sanırım bir rahip. Geri dönüp arabaya gitmeyi ve onun çıkmasını beklemeyi düşünüyorum. Ama bugünün bir an önce bitmesini istiyorum. Bu yüzden annemin kitabından bir sayfa alıyorum - haklı bir öfkeyle çenemi yukarı kaldırıyorum ve her adımda ayaklarım yanmıyormuş gibi içeri giriyorum.

Önce rahip beni fark ediyor ve yüzüne baktığımda adımlarım duraksıyor. *Peder Preston* - Ivy'nin yıllar önce bana *bir şey* itiraf ettiğini söylediği kişi. Bu kasaba son yirmi yılda gördüğü değişimle donmuş bile olabilir.

Gözlerimi kaçırıyorum, gözleriyle karşılaşmak istemiyorum. Ama soluma baktığımda bir heykel dikkatimi çekiyor. Bu yirmi yıl önce burada *değildi*. Midemden safra tadı yükseliyor, yine de bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum.

Oturdukları sıraya geldiğimde *Peder Preston* ayağa kalkıyor. "Elizabeth. Seni görmek harika."

Heykeli gösteriyorum. "Bu yeni mi?"

"Aziz Agnes mi? Evet, öyle." Gülümsüyor. "Çok güzel, değil mi?" "Ne zaman aldınız?"

"Sanırım bir yıl kadar önce bir cemaat üyesi bağışladı."

"Hangi cemaat üyesi?"

Kaşları çatıldı. "İsimsiz bir bağıştı. Neden sordunuz?"

Başka bir tesadüf mü? Küçük bir kasaba nasıl bu kadar çok kişiyle dolu olabilir?

Heykele dönüp bakıyorum ve soğuk vücuduma sızıyor. Dışarıda hava muhtemelen hâlâ doksan derece ve kilisede klima yok, bu da tek bir anlama geliyor: panik atak geliyor. Buradan *hemen* gitmem gerekiyor. Annem hâlâ beni kabul etmedi. Başı utanç dolu gibi eğik. Buraya o şeylerden kurtulmak için geldiğini sanıyordum.

"Anne . . ."

Dönüyor. Pozisyonundaki değişiklik elinde bir şey olduğunu görmemi sağlıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. *Onun günah listesi*. Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı. Annem görüş alanımı takip ediyor ve göremeyeyim diye kâğıdı göğsüne doğru çekiyor. Bu da beni meraklandırıyor - orada başka ne var? Daha önce fırsatım varken tamamını okumalıyım. Sadece günahlarını itiraf etmek için mi burada? Yoksa günahlar kendisine ait olmasa bile, Tanrı'ya karşı suç olduğuna inandığı her şeyi ispiyonlama ihtiyacı mı hissediyor?

"Size ne getirebilirim?"

Barmen, içki içecek yaşta bile görünmeyen bir kadın, önüme bir peçete atıyor. Genç olabilir ama giydiği yarım tişörtün içini oldukça iyi dolduruyor. Sanırım böyle bir yerde bu daha önemli.

"Ben bir viski alayım. Macallan Double Cask, eğer varsa."

Dudağı seğiriyor. "Buralardan değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Artık yok. Sanırım bu Macallan'ınız olmadığı anlamına geliyor?"

"Hayır, yok."

"Ne tür viskiniz var?" "Hendrick's var."

Hendrick's'in viski değil *cin* olduğunu söylemeye zahmet etmedim. Bu noktada ispiroto bile içerdim. "Bunu alacağım. Teşekkürler."

Bayan Yarım Gömlek şişeyi ararken ben de Amex'imi çıkarıp barın üzerine koyuyorum, sonra etrafa bakıyorum. Ben çocukken burası tahtaları sökülmiş bir bardı. O zamanlar adının ne olduğunu hatırlamıyorum ama kesinlikle Liars Pub değildi. Burası tipik bir duvar dibi mekânı; müşteriler bardakların temiz olmadığını göremesin diye karanlık, minderlere ihtiyaç duyan sallanan ahşap tabureler, iki dart tahtası ve yıpranmış bir bilardo masasının bulunduğu bir arka oda. Saçları dökülmüş bir adam elinde ıstaka sopasıyla atış yapmak için eğiliyor. Gözüme çarpıyor ve alaycı bir gülümseme takınıyor. Etrafa bakışımın bir davet olduğunu düşünmeyeceğini umarak hızla arkamı dönüyorum.

İlk içkimi servis edildikten birkaç dakika sonra deviriyorum. Boğazımdan aşağı kayarken yakıyor, karnıma doğru yol alıyor. Akşam yemeğinin yanında ara sıra kokteyl ve şarap içmeyi severim ama nadiren kendime izin veririm.

Sarhoş. Bu gece bir istisna yapmayı planlıyorum. Annemlere yürümek bir milden fazla sürmez. Kiralık arabam gece otoparkta kalabilir. Elimi kaldırıp barmene sesleniyorum.

"Bir tane daha ister misin?"

diye sorar. "Lütfen."

Arkamdan gelen bir ses beni hazırlıksız yakaladı. "Onunkini benim hesabıma yaz, lütfen, Willow."

Döndüğümde kefallı adamı bulmayı bekliyordum ama hoş bir sürprizle karşılaştım. Onun yerine karşımda uzun boylu, yakışıklı -ama benim için çok genç- ve lezzetli bir şekilde çarpık gülümseyen bir adam var. O gülümseme genişliyor ve bir dizi oyuk gamzeyi ortaya çıkarıyor. *Aman Tanrım.*

"*Kesinlikle* buralardan değilsin," diye söyleniyor.

Daha iyi görebilmek için dönüp ona bakıyorum. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü buradaki kızlar üç şeyden birini içerler: White Claws, High Noons ya da Jack and Coke. Üçüncüsünden de uzak duruyorum çünkü bu onların sarhoş olacakları anlamına geliyor."

"Sanırım bunlardan hiçbirini içmememin nedeni, ben bir *kadın*, kız değil."

Gamzeli bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde bir ışıltı var. "*Kesinlikle* öylesin."

Kıkırdıyorum. Klişe ve abartılı biri ama onda bana çekici gelen bir şeyler var. Kendine güveni olabilir. Kendine güvenen bir erkek kadar beni çeken başka bir şey yoktur. Bu yüzden Sam çıktığım ilk polis değil.

"Adın ne senin?" Başımı eğiyorum. "Yoksa sana Gamzeli mi demeliyim?"

"Adım Noah." Gülümsüyor, o şeyleri bir silah gibi gösteriyor ve elini uzatıyor. "Ya sen?"

"Elizabeth." Elimi onunkine koyuyorum ama titremek yerine parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor ve hemen üstlerinden öpüyor.

"Memnun oldum. Nerelisin, sevgilim?" Başını sallıyor. "Bekle. Dur tahmin edeyim."

"Bu ilginç olacak ..." Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. Noah'nın gözleri, özür dilemeden başını kaldırıp bana parmağını sallamadan önce onu takip ediyor.

"Bahse girerim New York'lusundur."

"Kesinlikle öyleyim. Bunu ne ele verdi?" "Sende öyle bir bakış var."

"Peki bu nasıl bir bakış?"

Sırıttıyor. "Sanki bir adamı canlı canlı yiyebilirmişsin gibi."

"Burada durduğunuzu ve bana bir içki ısmarladığınızı düşünürsek, canlı canlı yenmekten hoşlandığınızı anlıyorum."

"Benim için sorun değil." Eğiliyor, ağzını kulağımın yanına koyuyor ve fısıldıyor, "Ama ben bir centilmenim, bu yüzden her zaman önce ben yerim."

Barmen araya giriyor, bunun için minnettarım çünkü bu genç beni çok heyecanlandırdı ve rahatsız etti. Önüme bir içki daha koyuyor ve çenesini Noah'ya doğru kaldırıyor. "Her zamankinden ister misin?"

"Evet, lütfen."

Parmak eklemlerini bara iki kez vuruyor. "Hemen geliyorum."

Noah yanımdaki koltuğa kayıyor ve dizleri dizlerime değene kadar birkaç santim kaydırıyor. "Şehirli bir kıızı buralara getiren nedir?"

"Ailemi ziyarete geldim." İçkimi alıp sağlıklı bir yudum alıyorum ve bardağın üzerinden yanımdaki adamı izliyorum. "Söylesene, kaç yaşındasın Noah?"

"Yeterince yaşlı."

"Ne için yeterince yaşlı?"

Yine sırtıyor. "Ne istersen yaparım."

Kıkırdıyorum. "Tam da bunun içine girdim, değil mi?"

Sonraki bir saat boyunca Noah ve ben konuştuk. Şaşırtıcı bir şekilde, liseden mezun olduğu yılı söylediğinde hesap yapmama ve benden on yaş küçük olduğunu bilmeme rağmen pek çok ortak noktamız var. Noah bir yazar. *Louisiana Post* gazetesinde spor köşesi yazıyor ama bir gün roman yazmak istiyor. Tulane'den gazetecilik diploması var, yarı maraton koşuyor ve bir restoranda iyi bir yemek için seyahat etmeye hazır. Tolstoy ve Faulkner okumuş ama rüzgârın uğuldadığı bir gecede Stephen King okumayı tercih ediyor. Ve şu anda evinin tadilatını birilerini işe almak yerine kendi başına yapıyor.

Üçüncü içkimden sonra, eyalet sınırını geçtiğimden beri ilk kez burada bulunma nedenimi unutacak kadar rahatladım. Ama *içimden* bir ses yanımdaki adamın bana *adımı* bir süreliğine unutturabileceğini söylüyor. Bu yüzden kırk yaşın altındaki bir erkekle nadiren birlikte olsam da bir istisna yapmaya karar veriyorum. Noah erkekler tuvaletine gitmek için izin istiyor, ben de birkaç saniye bekledikten sonra bar taburesinden inip onu takip ediyorum.

Kapıyı açıp içeri girmeden önce izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum. Noah pisuvara bakıyordu. Kilit sesini duyana kadar dönmüyor. Döndüğünde gözleri kocaman oluyor.

Sırıttıyorum. "Sen bitirebilirsin."

Kıkırdıyor ve arkasını dönüyor. "Daha başlamadım bile. Ama aniden bekleyebileceğini düşündüm. Erkekler tuvaletinde ne yapıyorsun güzelim?"

"Eve gitmeye değer misin diye bakıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve Noah iki adım atıyor, böylece burun buruna geliyoruz. Bir elini belime dolayarak beni kendine doğru çekerken bakışlarını benimkilere kilitliyor. Diğer eli kıcıma doğru kayıyor ve eğilip beni ayaklarımdan kaldırmadan önce bir avuç tutuyor. Bacaklarım sanki ilk kez oradaymış gibi beline dolanıyor ve Noah'nın dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ben gürültüyle arkamdaki kapıya çarpına kadar bizi geri çekiyor ve ağızlarımız açılıp dillerimiz çılgınca çarpışıyor.

Noah bana doğru bastırıyor, çelik gibi bir ereksiyon pantolonunu zorluyor ve aşağı yukarı sürtünüyor. Üzerimde bir elbise var, bu yüzden kartal gibi açılmış durumdayım ve sürtünme ayak parmaklarıma kadar bir şimşek çaktırıyor. *Kesinlikle eve gitmeye değer.*

Parmaklarını saçlarıma doluyor, bir tutamını yumrukluyor. Başımı geriye doğru çekip ağzını boynuma götürdüğünde nefesim kesiliyor. Noah nabız çizgimi emiyor ve ben zaten o kadar tahrik olmuş durumdayım ki bu iğrenç banyoda olmam umurunda bile değil. Aramıza uzanıyorum ve elimi çıkıntısının etrafına sarıp iyice sıkıyorum.

Noah inliyor. "Beni öldürüyorsun hayatım, bir süre bitiremeyeceğimiz bir şeye başlıyorsun."

"Şimdi bitiremeyeceğimizi kim söyledi? Seni istiyorum. Lütfen prezervatifin olduğunu söyle?"

"İstiyorum. Ama bunu burada yapamayız."

Fermuarını açmaya başladım. "Neden olmasın? Hiç umumi tuvalette seks yapmadın mı?"

"Hayır." Bakışlarını yakaladı. "Sen yaptın mı?"

Cevap vermeden gözlerimi kaçırıyorum ama elimi iç çamaşırının içine sokuyorum. Teni çok sıcak ve pürüzsüz. Islaklığı hissedene kadar başparmağımla tepesinde daire çiziyorum.

Noah tıslıyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor. "Prezervatifi takmak için seni yere yatırmam gerekecek."

"Tamam. Sadece acele et."

Noah beni ayağa kaldırıyor ve arka cebine uzanıyor. Bir prezervatif çıkarıyor ve yırtmak için ambalajı dişlerinin arasına yerleştiriyor. Bir kez

kılıfını çıkarınca arkamı dönüp ellerimi duvara dayadım.

Bundan sonra ne yapacağının söylenmesine gerek yok. Noah'nın parmakları külotumun kenarından aşağı kayıyor. Kayganlığımı okşuyor ve inliyor. "Sana dokunmadım bile, ama sen benim için hazırsın."

"O zaman ne bekliyorsun?"

"Lanet olsun. New York kadınlarına bayılıyorum." Noah elbisemin arkasını yukarı kaldırıyor, bir kolunu karnıma doluyor ve beni ayak parmaklarıma kadar kaldırıyor. Boşta kalan elini açıklığımda hizalamak için kullanıyor ve ileri atılarak kendini içime gömüyor.

Nefesim kesildi. Biraz rahatsızlık hissettim ama tam da ihtiyacım olan şeydi. Aslında, yıllardır hissettiğim en iyi şey. Noah'nın parmakları kalçalarımın bastırıyor. "İyi misin?"

Benim cevabım öne doğru eğilmek, neredeyse sonuna kadar çekmek ve sonra sertçe geri çarparak onu tekrar köke götürmek.

İnliyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Noah sert ve hızlı bir şekilde içime girip çıkıyor. Çaresiz ve sınırdaki öfkeli hissettiriyor ve ben buna doyamıyorum. Onunla birlikte hareket ediyorum, her hamlesine karşılık veriyorum, darbe darbe. İçim yükseliyor, kendi kendine nabız atmaya başlıyor. Bir elini kaydırıp şişmiş tomurcuğuma masaj yaptığında kendimi kaybediyorum. Orgazm, bana her şeyi ve her şeyi unutturan bir yoğunlukla içimden geçiyor. Tam da aradığım şeydi.

Sonra, etrafımdaki odayı ilk kez net bir şekilde görmeye başladığımda hala nefes nefese kalıyoruz. Kirli ve kokuyor ve aniden buradan defolup gitmem gerekiyor. Kağıt havlulara uzanıyorum - rulo birkaç metre ötedeki dispenser yerine lavabonun üzerinde duruyor - ve kıyafetlerimi düzeltmeden önce kendimi temizliyorum. Neredeyse iki dakika geçti ve şimdiden bu adamı tekrar içimde istiyorum.

Ama bir dahaki sefere burada olmaz.

"Tekrar seks yapmak için beni eve götürmek ister misin?"

Noah gülümsüyor. "Tanrım, New York kadınlarını gerçekten çok seviyorum. Saçmalık yok, doğrudan konuya giriyorlar."

"New York'tan başka kadınlarla da birlikte oldun mu?" Gözleri parlıyor. "Tek bir tanesiyle bile."

Kıkırdıyorum. "Bu bir evet mi?"

"Bu *evet demek*. Hadi buradan defolup gidelim."

Kapıyı açmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Tuvaleti kullanman gerekmiyor mu?"

Göz kırpıyor. "Tutacaktır." Noah elimi tutup beni bara götürüyor ve birkaç yirmilik atıyor.

O kadar öfkeliyim ki, hesabı ödemesine izin vermem umurumda bile değil. Zaten yanımda yeterince nakit yok ve hesabı kredi kartıyla kapatmak çok uzun sürer. Sonra tekrar elimi tutuyor ve beni kapıya doğru sürüklüyor.

Geldiğimden çok daha fazla insan var burada. Kalabalığı yarararak ilerlerken birkaç kişi Noah'ya selam veriyor ama o başını sallayarak onları geçiştiriyor ve bizi çıkışa doğru yürütmeye devam ediyor. Kapıya ulaştığımızda kapı açıldı. Noah elini sırtıma koyuyor ve beni dışarı yönlendiriyor, içeri giren müşteriye önce girme şansı vermiyor.

Adam başını sallar. "Bir yerlerde yangın mı var, Sawyer?"

Donup kaldım.

Noah elini çekene kadar hareket etmeyi bıraktığımı fark etmiyor çünkü hâlâ yerimde sabit duruyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

"O adam sana Sawyer mı dedi?"

Noah omuz silkiyor. "Evet. Ne olmuş yani?"

Pek çok insan öyle yapıyor." "Neden?"

"Çünkü bu benim soyadım."

BÖLÜM

13

Saat neredeyse sabahın dördü ve ben ne haltlar döndüğünü merak ederek tavana bakıyorum.

Çünkü kesinlikle öyle *bir şey* var.

O gözler. Onları nasıl hemen tanımadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Noah Sawyer, onun *oğlu* ... bu gece barda bana rastlamak? Dudağımı çiğniyorum, dönüyorum, kirli, tütün lekeli pencereden dışarı bakıyorum. Telli bir ağaç gökyüzüne doğru tırmanıyor, iki kuş oraya tünemiş, birbirlerine cıvıldıyor. Ben bakarken görüşüm odaktan çıkıyor. Burası küçük bir kasaba. Sadece birkaç bar var. Belki de . . .

Belki de bir tesadüftü. Oradaki diğer adamlar onu tanıyor, ismiyle çağırıyorlardı. Barmen de onu tanıyordu, hatta içkisini bile. Yani oraya ilk kez gitmiyordu.

Tabii ki, bana doğru yürüdü, bana içki ısmarladı, *gerçekten güçlü* bir ilgi.

Belki de bunu şehre yeni gelen yarı çekici herhangi bir kadın için yapardı. Kendine çok güvenen, çok havalı bir çapkın olduğuna şüphe yok. Yutkunuyorum, onu bu şekilde düşünmekten kendimi alıkoyuyorum - dudaklarının kulağımın üzerinde dalgalanması, erkekler tuvaletine girdiğimde yüzündeki heyecan ifadesi.

Noah Sawyer ile yattım.

Bay Sawyer'ın oğluyla eve gitmek üzereydim.

Öldürdüğüm adamın oğlu.

O canavarın bir çocuğu olduğunu düşünmek bile iğrenç.

Ama ya Noah biliyorsa?

Ya Noah Hannah ise? Yazar

olduğunu söylemişti.

Derin bir nefes alıp yatağın kenarından yuvarlanıyorum. Artık burada yatıp bunu yapamam. Hala uyumaya hazır değilim.

daha önce oldu. Sanki günlerce uyanık kalacakmışım gibi hissediyorum, çok gerginim. Barda içtiğim içkilerin etkisi çoktan geçti. Noah'ın soyadını öğrenince bir anda ayıldım.

Bakışlarım bavulumu buldu. Eve dönüş uçağım Cumartesi günü, ama belki onun yerine yarın bir tane bulabilirim. Ya da bugün, daha doğrusu, saat gece yarısını çoktan geçtiğine göre. Şu anda annemden ayrılmaktan nefret ediyorum ama zaten gelecek hafta işe dönmem gerekiyor ve gerçekten de beni burada istemiyor. Ayrıca, gergin olduğumda, kontrolden çıktığımda ona bir faydam dokunmuyor. Paranoyaklaştım, herkesin olan bitene karıştığından eminim-Noah, annem, lanet olası rahip, Ivy, hatta Şef Unger. Burada daha fazla kalırsam, kasabanın yarısı şüpheli olacak. Bir liste yapmalıyım. Başlığını "Hayatımı Mahvetmek İstediyini Düşündüğüm İnsanlar" koyabilirim.

Kahveye ihtiyacım var. Kahve beni sıkışıp kaldığım bu korkunç sisli puslu ortamdan uyandıracak.

Mutfğa giriyorum ve koku beni çarpıyor. Ekşi, küf, *çürüme* -Hem bu evin hem de insan hayatının. *Annem ölüyor*. Yutkunuyorum ve annemin çocukluğumdan beri kullandığı eski gümüş süzgeci kaldırıyorum ve bir duygu seli beni tekrar vuruyor. Dalgalar halinde geliyor gibi. Henüz ağlamadım. Sanırım bunun nedeni duygularımın hiçbirinin saf olmaması. Annemin sağlığıyla ilgili üzüntü, kızgınlıkla karışık. Burada olamadığım için duyduğum suçluluk, burada olmamı istemediği için duyduğum öfkeyle karışıyor. Çok yorucu ama yine de uyuyamıyorum.

Öğüttüklerimi eski tencereye atıyorum, suyla dolduruyorum ve süzülmesini beklerken etrafa bakıyorum. Yerlerde kir tabakası var ve lavabo sarı pislikle lekelenmiş. İkisinin de çamaşır suyuna ve fırçalamaya ihtiyacı var. Belki anneme yardım etmesi için birini çağırabilirim. Muhtemelen bunun para kaybı olduğunu, yardımına *ihtiyacı* olmadığını söyleyecektir. Belki de kiliseden bunu kendilerinin yaptığını söyleyip temizlik şirketi ve yardımcı için gerekli parayı vermelerini isteyebilirim. Birikimlerimde iyi bir miktar var. Gerçi bu Peder Preston'la konuşmak anlamına gelir, değil mi? Kahve kokusu mutfğa yayılırken kafamda rastgele düşünceler dolaşiyor.

Birkaç dakika sonra, elimde kafeinimle küçük yatak odasına geri dönüyorum. Bavulumu yatağın üzerine atıyorum, temiz bir kıyafet çıkarıyorum ve gömlekleri ve pantolonları katlayıp her şeyi içine tıkıştırmaya başlıyorum. Hızlı bir duş alacağım, sonra da banyo malzemelerimi toplayıp havayolunu arayabilirim-

Bir gümbürtü beni durdurdu.

Bir ayakkabının parmaklarımdan düşmesine izin veriyorum ve omzumun üzerinden bakıp dinlemek için dönüyorum. Sessizlik.

"Anne?"

Seslendim. Bir

şey yok.

Neredeyse görmezden gelecektim -muhtemelen uyuyana kadar içti ve şişe elinden yuvarlandı. Ama bir şişeden çok daha büyük, çok gürültülü bir takırtıydı.

"Anne?" Bu sefer sesim duyulsun diye koridora doğru yürüyorum. Yine cevap yok. Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başlıyor. "Alo?" Tereddütlü adımlarla mutfığa doğru geri dönüyorum. Önce ayağını görüyorum. Topuğunda delik olan beyaz pamuklu bir çorap, yıpranmış.

"Anne!" Bir saniye içinde dizlerimin üzerine çöküp gri yüzüne dokunuyor, parmaklarımla nabzını yokluyorum. İlk başta hiçbir şey yok -sadece sıcak, ateşli bir cilt- *en azından buz gibi değil- ama* sonra buluyorum. Yavaş, sabit bir güm, *güm, güm*. Gözleri kapalı; ağzı açık. Eli seğiriyor, en azından bir yaşam belirtisi.

O ... düştü mü? Alnımın çatıldığını hissediyorum. Muhtemelen sarhoştur. Tabii ki düşmüştür. Sonra kafasının arkasından damlayan kanı görüyorum. *Kahretsin*.

Yatak odasına geri dönüyorum, cebimde bulmadan önce her yerde cep telefonumu arıyorum ve 911'i arıyorum.

Santrale adresi veriyorum, annemin düştüğünü, bilincinin yerinde olmadığını ve kanaması olduğunu söylüyorum. Gerisi bulanık, ama beni hatta bekletiyor, on beş dakika boyunca annemin elini tutuyorum, onu hareket ettirmekten korkuyorum - ya omurilik hasarı varsa? *Grey's Anatomy*'de emin olmadığınız birini *asla* hareket ettirmeyin dediklerini hatırlıyorum. Çok uzun bir süre sonra kapı çalınıyor ve iki kişi içeri giriyor, ikisi de erkek. Sakin bir ses tonuyla sorular soruyorlar ve ben de bir şekilde ses tonumu cevaplarıma uydurmayı başarıyorum, oysa içeride hiç de sakin değilim.

"Annem düştü," diyorum onlara ve bildiklerimi anlatıyorum. Kahve aldığımı, eşyalarımı topladığımı, bir *gümbürtü* duyduğumu. . . "Tanrım, ya burada olmasaydım?" Duygu dolu gözlerim uzun boylu sağlık görevlisinin bakışlarıyla buluştu.

"Ona iyi bakacağız" gibi bir şey söylüyor, tekerlekli sedyeyi bel hizasındaki yerine kilitlerken sorumu tamamen görmezden geliyor. "Onu Memorial Hastanesi'ne götüreceğiz. Yolu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hatırlamıyorum. Uzun zamandır burada yaşamıyorum."

"Bizi takip edebilirsiniz."

"Tamam."

Neler olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan arabaya bindim. Ama emin olduğum bir şey var. Artık şehri terk edemem.

"Aldığı ilaçlar bağışıklık sistemini tehlikeye atabilir. Bu yüzden enfeksiyon baş gösterdiğinde gerçekten etkili oldu." Doktor anneme bakıyor ve işaret parmağıyla gözlüğünü burnuna doğru itiyor. "Ama ona verdiğimiz antibiyotikler işe yarayacaktır. Her ihtimale karşı profilaktik bir antifungal tedavi de ekleyeceğiz. Kendisi zayıf ama bu aksaklığı atlatmasını sağlayabiliriz."

Çalışanların hepsinin *istek* değil de *gereklilik* ifadesini kullanması dikkatimden kaçmadı - ilaç işe *yaramalı*, annem bunu başarabilmeli. Yutkunuyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Doktor odadan çıktı ve sadece annem ve ben kaldık.

Bir çarşafın altında, yatağının başı yukarıda. Eline bantlanmış bir serum var ve vücuduna berrak sıvılar pompalıyor -*dört* serum torbası-. Makineler sessiz bir ses çıkararak başının üzerindeki monitöre ayak uyduruyor.

Annem sadece hastanede değil. *Yoğun bakım ünitesinde*. Soğuk, ürkütücü bir yer, gülümsemeyen ciddi hemşirelerle dolu. Ve tabii ki gülmek zorunda değiller, insanları hayatta tutuyorlar. Kaderinde yakında ölmek olsa da *annemi* hayatta tutuyorlar.

Altı saat yirmi dakika sonra - biliyorum, çünkü anneme ve duvardaki saate bakmak arasında gidip geliyordum - ciddi hemşirelerden biri içeri giriyor. Elini omzuma bastırdı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hiçbir şeyin değişeceğini sanmıyorum. İlaçların görevini yerine getirmesi gerekiyor ve dinlenmesini sağlamak için ona sakinleştirici veriyoruz. Hayati değerleri stabil. Eve gidip dinlenmek istersen sorun değil."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Hemşire gidiyor ve ben ayağa kalkıp anneme bakıyorum. İçeri girip ona ilk baktığım andan beri durumunun kritik olduğunu biliyordum; ten rengi ve çökmüş yüzü bunu bana daha o doğrulamadan söylemişti. Yine de bir şekilde bu ana kadar yakında, *çok yakında* olacağı aklıma gelmiyor. Bu hastaneye yatış değilse bile, bir sonraki ya da bir sonraki

Ama arada çok fazla zaman olmayacak. Annemin elini tutup sıkıyorum. "Hoşça kal anne. Birazdan dönerim."

Yoğun bakımdan çıkıp asansöre binerek lobiye inerken ve otomatik döner ön kapıdan geçerken kafamda kayboluyorum. Ben dışarı adımımı atarken bir kişi içeri giriyor ama adımımı duyana kadar onu fark etmiyorum bile.

"Elizabeth?"

Kafamı kaldırıp birkaç kez göz kırpıyorum. "Lucas?"

"Sen olduğunu sanmıştım." Gülümsüyor ve beni hazırlıksız yakalayan bir kucaklaşmaya boğuyor. "Nasılsın? Uzun zaman oldu."

Geri çekildiğinde başını sallıyor. "Kahretsin, harika görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Sen de öyle." Gerçekten de öyle. Lucas lisedeyken sırık gibiydi ama şimdi irileşti, görünüşüne büründü, çok erkeksi görünüyor. Eskiden Jocelyn'le takılırdı ama ben de ona hep biraz aşık olmuşumdur. Yoğun bakım ünitesinde gördüğüm birkaç kişi gibi siyah önlük giyiyor. "Burada mı çalışıyorsun?"

Başını sallıyor. "Ben asistanım. Birini mi ziyaret ediyorsunuz?" "Annemi."

Kaşlarını çattı. "Hasta olduğunu duydum. Bu kasabanın nasıl olduğunu bilirsin, hiçbir şey özel değildir. Özür dilerim. Her şey yolunda mı?"

Gülümsemeye zorluyorum. "Öyle olacak."

"Güzel." Başını sallıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Gerçekten harika görünüyorsun."

Karnım ısınıyor. "Teşekkür ederim."

"New York'ta yaşıyorsun, değil mi? Annene ne zaman rastlasam nasıl olduğunu soruyorum. Senin profesör olmanla övünüyor."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evli misin?"

"Hayır. Sen?"

Lucas başını sallıyor. "Yaklaşık altı ay öncesine kadar nişanlıydım ama yürümedi."

Kısa bir cıvıltı, bir çeşit bip sesi. Lucas yere baktı ve önlük pantolonuna iştirilmiş çağrı cihazının düğmesine bastı. Kaşlarını çattı ve başparmağıyla hastaneyi işaret etti. "Gitmem gerek. Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim."

"Belki bir şeyler içeriz, arayış kapatırız. Numaranı alayım."

Tereddüt ediyorum. Bir şeyler içmek istemediğimden değil, son zamanlarda herkesten şüphelendiğim için. Ve Hannah'nın gönderdiği bölümlerden birinde Lucas'tan bahsediliyordu. Yine de bu *aslında* tesadüf olan bir tesadüf gibi geliyor. Bu yüzden gülümseyip başımı sallıyorum. "Elbette."

"Aslında bugün cep telefonumu evde unutmuşum. Park edene kadar fark etmedim. O yüzden bunu eski usul yapmamız gerekecek." Omzundan deri bir çanta çıkarıp fermuarını açıyor, sonra bir kâğıdın köşesini yırtıp bana bir kalem uzatıyor. "Tıpkı eski günlerde yaptığımız gibi."

Numaramı not edip gülümseyerek geri veriyorum.

"Teşekkürler," diyor. "Üç gün açık, dört gün kapalı olmak üzere üç o n iki çalışıyorum. Bugün son günüm ama öğleden sonra anneni kontrol edeceğim." "Bunun için minnettarım."

"Seni arayayım mı?"

Gülümsüyorum.

"Tamam."

Hastane annemin evinden arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta, ama yolda iki kez esniyorum. Bütün gece uyumamış olmak beni hızla yakalıyor. En azından biraz kestirmeliyim ve bir şeyler de yemeliyim ama muhtemelen sonra çünkü bir şey pişiremeyecek ya da markete gidemeyecek kadar yorgunum. Kafamda büyük planlarla garaj yoluna giriyorum, ama görünüşe göre beklemleri gerekebilir, çünkü orada zaten başka bir araba var. Tanıdık olmayan bir kamyonet, kırmızı, biraz paslı. Tipik Louisiana. İçinden bir adam çıkıyor -hayır, kasıla *kasıla çıkıyor*- ve daha kapıyı kapatmadan ve yakışıklı yüzünü görmeden kim olduğunu hemen anlıyorum.

"Noah," diye mırıldanıyorum. Eğer bir duygum kalmış olsaydı, paniklemiş hissedeceğimi sanıyorum. Kızgın. Şüpheli. Bunun yerine, biraz sarhoş gibi hissediyorum ama bu sefer alkolün bununla bir ilgisi yok. "Burada ne yapıyorsun?"

BÖLÜM

14

Y "Bunu barmene bırakmışsın." Noah iki parmağını kaldırıyor, parmaklarının arasına bir kredi kartı sıkıştırılmış. "Willow beni aradı," diyor. "Barmen. Ona sana geri vermeye çalışacağımı söyledim."

Dün gece barda ilk içkimi sipariş ettiğimde hesap açtırmak için Amex'imi verdiğimi tamamen unutmuştum. Çok aceleyle çıkmıştık.

Bir adım öne çıkıp kartı alıyorum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Anlamak çok zor olmadı. Annenin hasta olduğundan bahsetmiştin, ben de etrafta kredi kartında yazan soyadını taşıyan birini tanıyan var mı diye sordum." Omuz silkti. "Burası küçük bir kasaba. Sorduğum ikinci kişi Saint Matthew's'a gidiyordu ve tam olarak kimden bahsettiğimi ve Theresa Davis'in nerede yaşadığını biliyordu."

Kesik kesik nefes alıyorum. "Geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Kadere inanır mısın, Elizabeth?"

Gözlerim açıldı. *Bana ne soruyor?* Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Hepimizin hayattaki yollarımızı seçtiğimize inanıyorum."

"O zaman belki de o kartı geride bırakmayı *seçtin*, belki de bilinçaltında, gelip seni bulmam için."

"Sanırım daha çok yaşlandıkça unutkanlaşıyorum."

Noah gülümsüyor, o öldürücü, çocuksu gamzelerini gösteriyor. "Dün gece neden beni terk ettin, sevgilim?"

"Ben sadece İçkiyi biraz fazla kaçırmışım. Temiz hava beni etkilediğinde ayıldım. Henüz başındayken bırakmam gerektiğini fark ettim."

"Bence iyi vakit geçirdik, kimyamız uyuştu." "Öyleydi.

Ama benim için çok gençsin."

"Ben yirmi yedi yaşındayım, on yedi değil. Ayrıca çoğu kadın genç kanlı olmamı eksiler değil, artılar hanesine yazardı."

On yedi.

Benim yaşımdayken . . .

Noah'ın yüzünde benimle dalga geçtiğine dair işaretler arıyorum. Ama gizlenen kötü bir şey bulamadım. "İşleri daha ileri götürmek iyi bir fikir olmaz."

"Evde bir erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır." Durakladım. Konuşmayı kesip içeri girmeliydim. Ama bu adamda bir şeyler var, ayıkken bile. Ve şimdi kim olduğunu bildiğimden, merak beni ele geçiriyor. "Kız arkadaşın var mı?"

"Artık yok. İki ay önce ayrıldık." "Neden?"

Omuz silkiyor. "Aynı şeyleri istemedim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir aile istiyordu... çocuklar."

"Peki bunu şu anda istemiyor musun?"

"Bunu asla istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Hiç evlendin mi ya da çocuğun oldu mu?" Başımı sallıyorum.

"Bu kararı neden verdiğini bana anlatmak ister misin?" Elimde değil, gülümsüyorum. "Anladım."

Noah yere bakar ve ayağını toprağa *vurur*. "Senden hoşlandım Elizabeth. Buralarda senin gibi kadınlarla pek karşılaşmıyorum. Seni gerçekten dışarı çıkarmak isterim."

Duraksıyorum. İçimden bir ses evet demek istiyor. Onun yerine başımı sallıyorum. "İyi bir fikir değil."

"Olabilir. Ama yaşadığım en iyi zamanlardan bazıları kötü fikirlerle başladı."

Kıkırdıyorum. Her şeye bir cevabı var.

Noah başını kaldırıyor ve gözlerimi yakalıyor. "Cidden, aklından geçenleri söyleyen bir kadına benziyorsun. Benimle çıkmak istemediğini söylediğini de duymadım. Bir şeyi yapmak *istememekle* onun kötü bir fikir olduğunu düşünmek arasında fark var."

Dün gece bar çok karanlık olduğu için fark etmedim. Ama gözleri babasınıninkilerle aynı renkteydi; altın rengi benekleri olan koyu yosun yeşili. Yirmi yıl öncesinden hatırlayamadığım çok şey var ama insan öldürmek üzere olduğu kişinin yüzünü hatırlar. Tek fark, Nuh'un gözlerinde parlayan bir ışık var, gözlerindeki ışıltıyı yansıtan bir parıltı.

Güneş. Bay Sawyer'inki soğuk ve düzdü, hâlâ nefes alıyor olsa bile. Dün gece olduğu gibi, kendimi bu adama karşı çok çekici buluyorum.

Hâlâ cevap vermediğimde "Ne kadarlığına şehirdesin?" diye soruyor.

Baş parmağımla ön kapıya doğru bakıyorum. "Artık emin değilim. Bugün gitmeyi planlıyordum. Ama sonra annem düştü. Şu anda hastanede."

"Onun sağlığını duydum. Bana nerede yaşadığınızı söyleyen kadın annenizin kanser hastası olduğundan bahsetti."

Başımı salladım. "Prognozu iyi değil."

Başını sallıyor. "Bunun ne kadar zor olabileceğini bilirim. Benim annem de kısa bir süre önce öldü.

Kalp hastalığı. Bunu izlemek çok zordu."

"Özür dilerim." Özür dilerim ama o da bir kapı açtı. "Baban hâlâ yanında mı?"

Noah başka tarafa bakıyor. "Ben daha çocukken öldü."

Daha fazlasını söyleyeceğini umarak bekledim. Ama söylemedi. Onun yerine anahtarlarını sallayıp havaya fırlatıyor ve yere düşerken bir şingirtıyla yakalıyor. *Güneylilere özgü bir şey olmalı.* "Sanırım gitsem iyi olacak. Seni dışarı çıkarmayı gerçekten çok istedim ama zorlamayacağım, özellikle de sen bu kadar çok şey yaşarken."

Başımı salladım. "Kartımı iade ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Ve eğer bir arkadaş istersen -sadece bir arkadaşlık, annenle işler zorlaştığında ağlayacak bir omuz- beni ara." Göz kırıyor. "Kredi kartının arkasındaki imza şeridine cep telefonumu yazdım."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Noah."

Bir adım öne çıkıyor ve alnımdan öpüyor. Çok tatlı ve yeterince masum hissettiriyor.

"Kendine iyi bak, Elizabeth. İyi olmanı dilerim."

Uzaklaşmasını izliyorum ama o uzaklaşırken, ihtiyacım olan bir şeyi kaybetmek üzere olduğuma dair ezici bir korku hissediyorum. "Bekle!" Kamyonetinin kapısını kapatırken bağıriyorum.

Sürücü koltuğundan kalktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Neden biraz içeri gelmiyorsun?"

"Bu sen misin?" Noah çerçeveli bir fotoğrafı alıp bana çeviriyor. Komünyon elbisemin içindeyim, ellerim annemin her zaman yaptığı gibi iyi bir Hristiyan gibi dikilmiş.

aranıyor.

"Öyle."

"Dindar mısınız?" "Hayır."

Beklentiyle bana bakıyor. Bir dakika sonra sırtıttı. "Öyle olup olmadığımı sormayacak mısınız?"

"Hayır. Bu senin bileceğin iş."

Gülümsüyor ve fotoğrafı yere bırakıyor. "Görüyorsun ya, seni buradaki kadınlardan farklı kılan da bu. Bazı şeyleri gizli tutmanın sorun olmadığını düşünüyorsun."

"Tabii ki öyle."

Başını sallıyor. "Çıktığım kadınlar aklımdan geçen her düşünceyi bilmek istiyor."

"Güvensiz gibi görünüyorlar."

Noah omuz silkiyor. "Belki." Odanın etrafına bakıyor. "Burası senin büyüdüğün yer mi? Bu ev mi?"

"Öyle."

"Güzelmış."

"Orası bok çukuru."

Gülüyor. "Gördün mü? İşte yine yapıyorsun. Saçmalık yok. Sadece olduğu gibi söylüyorsun

öyle."

"Sana saçmalamamı mı tercih edersin?"

"Hiç de değil. Bana karşı dürüst olan bir kadını takdir ederim."

Başımı eğiyorum. "Yani bu bana karşı dürüst olduğun anlamına mı geliyor? Noah?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. Her şey hakkında."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Tanıştığımızdan beri sana tek bir yalan bile söylemedim."

Yine samimi görünüyor. Ama kelimelerini dikkatle seçti mi? *Bana yalan söylemedi ama* söylemediği şeyler de var mı? Atladığı şeyler? Kim olduğumu bildiği gibi mi? Bilerek yanıma oturduğunu mu? Benim öğrencim olduğunu.

Bana gösterdiği ilgiden faydalanarak bakışlarımızı kilitli tutuyorum. "Dün gece bana yaklaşmana ne sebep oldu?"

"Odadaki en güzel kız sendin." "*Kadın,*

kız değil, Noah."

Gözleri vücudumda hızlı bir gezinti yapıyor ve sırtıyor. "Doğru. Tamamen kadın. Bundan eminim." Bir adım daha yaklaştı. Kalbim hızla çarpıyor ama yerimde duruyorum. Noah omzumdaki saçları okşuyor. "Gerçekten çok güzelsin."

Sesindeki bir şey, yıllardır duymadığım Güneyli tonu, karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor - bazıları da biraz daha aşağıda. "Teşekkür ederim."

Eğiliyor ve derin bir nefes alıyor. "Çok da güzel kokuyor."

"Hastaneden olmalı."

Hiç istifini bozmadan sırtıyor ve burnunu boynumdaki nabız çizgisine sürüyor. "Dün gece eve geldiğimde seni düşünmeden edemedim." İnliyor. "O banyoda olanlar bambaşkaydı."

Gözlerim kapanıyor, başım geriye kayıyor ve ona daha iyi erişim sağlıyor. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor. Noah'nın ağzı kulağıma doğru ilerliyor. "Seni tekrar öpebilir miyim Elizabeth? Sana tekrar dokunabilir miyim?"

Hayır demek istiyorum ama unutmak da istiyorum - annemin öldüğünü unutmak, Hannah Greer'ı unutmak, Louisiana'yı unutmak. Ayrıca, onun vücudunu tekrar bedenimde hissetmek istiyorum. Gerçi son zamanlarda hayatım kontrolden çıkmışken, liderliği ele alan kişi ben olmalıyım. Hiçbir şey söylemeden avucumu göğsüne koyup onu çok da nazik olmayan bir şekilde geri itiyorum. Geriye doğru bir, iki, üç adım atıyor. Dizlerinin arkası kanepeye değdiğinde onu iyice itiyorum ve kanepenin üzerine düşüyor. Sonra kucağına tırmanıyorum, kalçalarını kavriyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu görünce bir an şaşıyorum. Ama sonra Noah'nın dili içeri dalıyor, parmakları saçlarıma gömülüyor ve bir tutam saçı yumruğuna dolayarak beni bir kez daha sıkıca kavriyor. Ondan sonra yumuşaklık pencereden dışarı çıkıyor. Bunu ben başlattım ve ben üstteyim, ama bir şekilde o beni öpüyormuş gibi hissediyorum, tam tersi değil, sanki alttan üstteymiş gibi. Ve . . . Bu hoşuma gidiyor. Ne kadar agresif olduğunu, ne kadar sıkı kavradığını seviyorum. Yukarı doğru itip kot pantolonunun üzerinden çelik gibi ereksiyonunu bana sürttüğünde gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. İri ellerinden biri kalçamı kavriyor ve beni ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Çok iyi hissettiriyor, sürünme mükemmel noktaya vuruyor . . . Ama sonra bir cep telefonu çalıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum, onu engellemek için öpücüğün içine daha da dalıyorum ama Noah geri çekiyor. "Telefona bakmalı mısın? Hastane olabilir."

Birkaç kez göz kırptım. *Kahretsin*. Adam haklı. Hem ben ne halt ediyorum ki? Üzerinden inip sesin nereden geldiğine bakıyorum. Mutfaka. Çantam.

"Alo?"

"Elizabeth Davis ile mi
görüşüyorum?" "Evet?"

"Ben Kate Stern. Memorial Hastanesi'nde hemşireyim." "Ne
oldu?"

"Annenizin değerleri düştü. Entübe etmemiz gerekebilir. Notlara göre
annenizin bir vasiyeti ya da ileri bir talimatı olup olmadığından emin
değilmiştiniz."

Başımı salladım. "Eve gittiğimde bir tane arayacaktım. Ama henüz
fırsatım olmadı."

"Bunu şimdi yapıp beni geri arayabilir
misin?" "Elbette."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp annemin yatak odasına, eskiden dolabında tuttuğu dosya
dolabına gidiyorum. Artık orada olup olmadığını bile bilmiyorum. Bir erkek
sesi beni irkiltiyor, Noah'nın burada olduğunu bile tamamen unutmuştum.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıyor. "Her şey yolunda mı?"

Durmadan yürümeye devam ediyorum. "Hayır. Özür dilerim. Sen
gitmelisin. Hastaneye dönmem gerek."

BÖLÜM

15

T Bu hastane odasındaki sıcaklık birkaç derece daha düşmüş gibi görünüyor. Parmaklarım üşüyor, ayak parmaklarım ayakkabımın içinde donuyor. Belki de şoktayım, odanın öbür ucundan anneme bakıyorum. İstiyorum ki

Ona *cansız* diyebilirim ama yakında gerçek bu olabileceği için bunu düşünmeye kendimi alamıyorum. Daha ziyade hareketsiz; gözleri sınıksız kapalı, başı biraz garip bir açıda, dudaklarının arasından bir tüp çıkıyor. Yatağın yanında bir makine onun için nefes alıp veriyor, yüksek sesli mekanik nefes alıp vermeler bip sesleriyle karışıyor. Ekran aydınlanıyor, beyaz, mavi, yeşil, kırmızı-anlam veremediğim sayılar.

Ne tür bir tıbbi bakım istediğini detaylandıran herhangi bir evrak bulamadım, DNR veya ileri direktif, hatta bir vasiyet bile yoktu. Ben geldiğimde solunum tüpünü çoktan takmışlardı.

Bütün gün burada olan hemşire geliyor. Kapı aralığında durur. "Merhaba, Bayan Davis. Birazdan ayrılacağımı bilmenizi istedim. Gece hemşiresi Michael olacak ve kısa süre içinde sizi kontrol etmeye gelecek." Gülümsüyor. "Onunla emin ellerdesiniz."

"Tamam, teşekkür ederim."

Gerçekten gece olacak kadar geç mi oldu? Sanırım öyle. Küçük pencerenin dışında hava karardı. Sanki bir saat önce kahve doldurup çantamı hazırlıyordum, anneme veda edip New York'a geri dönmeyi planlıyordum, bir ya da iki ya da üç ay içinde onun gittiğini bildiren bir telefon alacağımı biliyordum.

O kısmı düşünmeme izin vermemiştim. Nasıl hissedeceğimi, o zaman ağlayacak mıydım? Hastane kafeteryasında içtiğim acı kahveyi yuttum ve ona baktım, beyaz çarşafın ve hastane logolu deniz mavisi-yeşil battaniyenin altında bir deri bir kemik kalmıştı. O iyi bir anne değildi. Aslında, oldukça baktandı. Çoğunlukla alkol yüzünden - en azından ben öyle düşünmek istiyorum. Suçlayacak bir şeyim olursa daha kolay olur. Eve gelmeyi umursamadığı için değildi.

Ya da yemek yediğimden emin olmak için. Votka yüzünden. Bağımlılık insanların içindeki çirkinliği ortaya çıkarıyor. Hemşirenin onun içici olduğunu bildiğinden emin olmam gerektiği aklıma geldi. Burada, hastanede, boğazında bir solunum tüpüyle sakinleştirilirken bile yoksunluk çekecek mi?

Bilmiyorum.

Ona bakıyorum. Bazı güzel anılarım var, onları bulmak için çok gerilere gitmem gerekse bile. Alkol onun önceliği haline gelmeden önce, erkekler benden daha önemli hale gelmeden önce, ...

Bir anı geçiyor. Annem sarı bir elbise giymişti. Selvi ağaçları, durgun bataklıklar ve deniz ürünleri kokusuyla dolu bataklıklar ülkesindeydik. Çok fazla bir şey hatırlamıyorum, sadece ahşap bir rıhtımda yürüyorduk, tahtalar ayaklarımın altında sıcaktı. Beni kucağına aldı, kucağında taşıdı, gülüşürken bizi döndürdü. Güvende hissettiğim, sevdiğim son anılarımdan biri. Hatıra kayboluyor ve ben bunu hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Belki de olumlu anılarımın olmadığı boşlukları hayal gücüm doldurdu. Eğer uyanırsa, sanırım ona o geziye çıkıp çıkmadığımı soracağım.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok, antibiyotiklerin işe yarayıp yaramadığını, solunum makinesinin yükün bir kısmını alıp alamayacağını, böylece dinlenip güçlenip güçlenemeyeceğini görmek. Bakışlarım serum askısından sarkan torbaları bir kez daha gözden geçiriyor. Şu anda altı tane var - basıncımı yüksek tutmak için norepinefrin denen bir şey eklediler. Kan da pompalanıyor, ona taktıkları başka bir damardan.

İç çekiyorum, kendimi bir gerçeğe teslim ediyorum: Louisiana'dan ayrılamam.

Yapabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, olmam gereken yer burası.

Belki birden fazla nedenden dolayı. Bu ve . . . Zihnim *diğer* nedene kayarken serum torbaları bulanıklaşıyor. Cevaplanmamış çok fazla soru var. Noah ve babası hakkında. Telefonuma uzanıyorum ve bölüm başkanına ailemle ilgili acil bir durum olduğunu, annemin hasta olduğunu bildiren hızlı bir e-posta gönderiyorum. Birkaç gün daha izne ihtiyacım olacak, belki bir hafta.

Saatler geçiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve nefes veriyorum, dönen düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum. Ve her şeye rağmen, Noah yine araya giriyor. Onu içeri davet ettim. Onu tekrar öptüm. Hatta-

"Bayan Davis?"

Tüm vücudum sarsıldı.

"Oh, özür dilerim. Sen . . ." Kafamı kaldırdığımda beyaz önlüklü yeni bir doktorla karşılaşıyorum. Kısa boylu, küt kesilmiş saçları küçük yüzünü çevreliyor, bana bakıyor.

beni endişelendirdi. "İyi misiniz hanımefendi?" "Üzgünüm, evet, iyiyim."

"Hemşireden yatak takımını getirmesini istememi ister misiniz? Şu sandalye dönüşüyor." Küçük pencerenin altında duran sert mavi sandalyeyi işaret ediyor.

"Hayır. Ama teşekkür ederim." Bakışlarım önce anneme, sonra tekrar doktora kayıyor. "O nasıl?"

"Şu an için durumu stabil. Antibiyotiklere başladığımızdan ve solunum tüpünü taktığımızdan beri istatistikleri yükseldi. Gece boyunca sakinleştirici vereceğiz. Umarım yarın daha fazla gelişme görürüz. Şu anda korkutucu görüldüğünü biliyorum ama ihtiyacı olan her şeyi alıyor."

"Tamam." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Bir saat daha kalıyorum ama üçüncü kez esnediğimde günü bitirmeye karar veriyorum. En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Gitmeden önce hemşire odasına uğrayıp yarın geleceğimi bildiriyorum ve numaramın ellerinde olduğundan emin oluyorum.

Dışarıda hava nemli ve ağır. Ama en azından küçük yoğun bakım odasının klostrofobisi azalıyor. Gökyüzü tek tük yıldızlarla parlıyor ve ben kiralık arabama doğru yürürken nefes almaya odaklanıyorum. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz telefonum çalıyor ve aşağı bakıp bir mesaj buluyorum.

Selam. Louisiana seyahatinden döndün mü? Bu hafta sonu buluşalım mı?

Kaydırıyorum, telefonumu yere koyuyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Hayat şu anda yeterince karmaşık.

Eve vardığımda duş alıyorum ve yatağa girmeden önce dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Bölüm başkanımın yanıt verip vermediğini görmek için e-postamı kontrol etmem gerekiyor. Maryellen'in cevap vermesi genellikle birkaç gün sürer, eğer cevap vermediyse sabah onu arayıp ben yokken yerime bakacak bir profesör bulmak için yeterli zamanı olup olmadığından emin olacağım. Ama gelen kutumun en üstündeki e-posta Hannah Greer'den gelen eski bir e-posta ve kendimi tutamıyorum. Cevap tuşuna bastım.

Hannah,

Hikayeniz kesinlikle dikkatimi çekti. Bundan sonra neler olabileceğini tartışmak için bir Zoom planlamak istiyorum. Lütfen sizin için uygun olan bir tarih ve saati bana bildirin.

Teşekkürler,
Profesör Davis

Gönder tuşuna bastıktan sonra parmağım gönderdiği son bölümün üzerinde geziniyor. Tekrar okumayı ve bunu bana kimin yaptığına dair bir ipucu verebilecek, gözden kaçırmış olabileceğim bir şey -herhangi bir şey-aramayı düşünüyorum. Ama bugün yeterince zor geçti ve sonunda dizüstü bilgisayarını kapattım. Şu anda hiçbir şeyi tekrar okumama izin vermiyorum. Belki de yarın, bu gezegende yirmi yıl önce neler olduğunu bilmesi *gereken* tek kişiyle konuşmamın zamanı gelmiştir.

Ertesi gün, otoparkta saatlerce beklemiyorum. Yanaşıyorum, park ediyorum, günün üçüncü kahvesini yudumluyorum ve birkaç dakika içinde Ivy kiralık arabama doğru yürüyor. Sanki pencereden beni görmüş ve neden burada olduğumu biliyormuş gibi kararlı adımlarla yürüyor. Güneş tepeden vuruyor ve alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyorum.

Yolcu koltuğuna tırmandıktan sonra "Burada ne işin var?" diye tersliyor. Ona bir kahve uzatıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Yirmi yıl sonra durup dururken beni arıyorsun, sonra ofisime gelip bana kahve ikram ediyorsun, sanki her gün oturup Folgers içerek sohbet ediyormuşuz gibi?"

"Sana da merhaba. Bu onu istemediğin anlamına mı geliyor?"

İç çekiyor. "Öğleden sonra ikiden sonra kahve içemem yoksa uyuyamam. Ayrıca dışarısı yüz derece gibi."

"Tamam. İçeceğim." Bardak tutucuya bırakıyorum. "Neden buradasın, Elizabeth?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum. Çok düşündüm ve bunun *sadece bir tesadüf* olduğunu ve senin paranoyak olduğunu *anladım*. Artık bunu düşünmek istemiyorum."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. Son konuştuğumuzda, Aziz Agnes kolyesi yüzünden oldukça ikna olmuş görünüyordu. Ama şimdi bakışlarımla buluşmayı reddederek ileriye bakarken gözlerindeki kararlılığı görüyorum. Bunun gerçek olmasını istemiyor ve bu yüzden gerçek olmadığına karar verdi. Kafasını kuma gömdüğü ve Louisiana'nın ıssız bir köşesindeki küçük neşeli hayatına devam ettiği sürece iyi olacak. Ya da kendini öyle ikna etmiş.

"Tamam..." Arka koltuğa uzanıp çantamı aldım, dizüstü bilgisayarımı çıkardım, birkaç tuşa bastım ve bölümleri açtım. "Bunları oku."

"Bu aptalca şeyi okumak istemiyorum-"

"Bunun sadece bir tesadüf olduğundan bu kadar eminsen, kaybedecek bir şeyin yok. Oku onları, Ivy."

Bir öncekinden daha da abartılı bir iç çekişle bilgisayarı alıyor, ekranın açısını ayarlıyor ve gözlüğe ihtiyacı varmış gibi gözlerini kısıyor. *Tanrım, yaşılanıyoruz.* Okuyucuları kafamın üstünden koparıp ona doğru itiyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ekrana bakarak onları takıyor.

Kahvemi yudumluyorum, bekliyorum ve izliyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum.

"Aman Tanrım." Sesi cılız ve gergin çıkıyor. "Ciddiydin." *"Tabii ki ciddiyydim!"*

"Bu ..." Elini göğsüne götürüyor. Bir süre sonra daha fazla okuyamayacakmış gibi dizüstü bilgisayarı hızla kapatıyor. "Lucas mı? Diz çökme? Kolye mi? Ama kim bilebilir ki, Lizzie, *kim?*"

Eski adım. Artık kimsenin kullanmadığı bir lakap. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. "Bilmiyorum," diyorum.

"Neden şimdi? *Yirmi yıl* oldu." Yine başımı salladım. "Bilmiyorum."

Sessizlik. Sonra Ivy bana doğru döndü, eliyle kolumu kavradı. "O adamla görüşüyordun, değil mi? Oğluyla mı? Noah."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. *Küçük kasabalar.*

"Hayır, Liars Pub'da tanıştık, Main Street'teki yer." "Bu o mu?"

Tabii ki bardan çıktığımızdan beri bu soruyu kafamda evirip çeviriyorum. Karşılaşmamız ne kadar çılgınca bir tesadüf olsa da, içimden bir ses her şeyin bundan ibaret olduğunu söylüyor. "Sanmıyorum ama emin de değilim."

"Bilmemiz gerekiyor."

"Ne yapmamı istiyorsun, ona sormamı mı? *Hey. Babanı öldürdüğüm için öğrencim gibi davranıp bana çarpık bir hikaye mi gönderiyorsun?*"

Ivy'nin gözleri park yerinde geziniyor. "Şışt. Sesini alçalt."

Arabanın yakınında kimse yok, ama o haklı. Tanrı biliyor ya, Şef Unger yoktan var olmuş gibiydi. Fısıltıyı alçaltıyorum. "O olduğunu sanmıyorum."

"Peki, bara geri dönebilir misin? Belki onu sarhoş eder ve konuşmaya başlatırsın?" Sesi kaybolur. Dudağını kemiriyor, derin düşüncelere dalmış. "O olmasa bile, belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Babasını hayatta olan herkesten daha iyi tanıyor olmalı." Gözleri yüzümde geziniyor. "Sen hâlâ

O zamanlar senin kadar güzeldi. O bir erkek, anladığım kadarıyla bekâr biri." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ona yaklaş. Ne gerekiyorsa yap. Kim olduğunu bulmak zorundayız. Bulmak *zorundayız*."

Onu inceledim, kurnazlığına şaşırdım. Liseden hemen sonra evlenen ve Louisiana'dan hiç ayrılmayan Ivy'nin -küçük kasaba Ivy'sinin- böyle bir şey önereceğini düşünmezdim.

Ama bildiğim bir şey var.

O haklı.

Başımı salladım. "Üzerinde çalışacağım. Çalışacağım."

Ivy'nin omuzları gevşer. "Geri dönmem gerekiyor. Kontrol noktası toplantısı için bir koruyucu ailem gelecek."

"Pekâlâ. Seni arayacağım."

Ivy arabanın kapısını iterek açıyor, ayaklarını sallıyor ve inmek üzere. Omzuna dokundum. "Ivy, bekle."

Dönüyor.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim. "Ve seni suçladığım için özür dilerim."

Hüzünle gülümsüyor. "Seni görmek de güzel, Lizzie. Gerçekten harika görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Kıs kıs gülüyor. "Saçmalıyorsun. Ama yalan söylediğin için teşekkürler." Gülümsüyorum. "Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

Yirmi dakika sonra arabamı yavaşlatıp Liars Pub'ın otoparkına giriyorum. Arabayı park ediyorum, kapatıyorum ve gözlerim aradığım şeyi bulana kadar tarıyorum.

Kırmızı bir pikap. *Noah'ın* kırmızı pikabı.

BÖLÜM

16

Kapı koluna uzanırken kapının üzerinde asılı olan yırtık pırtık vinyl tabelaya bakıyorum. "Bayanlara içki yarı fiyatına ve bedava sıcak kanat."

Sanırım bu, park yerinin geçen seferkine kıyasla neden bu kadar dolu olduğunu açıklıyor.

Bardan üç adım içeri girdiğimde gözlerim Noah'ya kilitleniyor. Odanın diğer tarafında ama başını kaldırıp beni görüyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Sarı bir güneş elbisesi giyen sarışın bir kızla konuşuyor -daha doğrusu kız onunla konuşuyor- ama gözleri her adımımı takip ederken kız Noah'ın dikkatini kaybetmiş gibi görünüyor. Acaba beyaz çitleri ve çocuklarla dolu bir bahçeyi isteyen o mu diye merak ediyorum.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinen erkekleri görmezden gelerek, "Lanet olsun, burası sıcak mı, yoksa sadece sen mi böylesin?" diyen kamyoncu şapkalı adamı kesinlikle görmezden gelerek bara doğru ilerliyorum.

Yolun geri kalanını ittiğimde Noah bekliyordu.

Tepede bir hoparlör olmalı, çünkü odanın bu köşesinde müzik kulakları sağır ediyor. Noah kulağıma eğiliyor ve Luke Combs'a bağırıyor. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Gözlerin hâlâ beni izlediğini hissediyorum. Az önce Noah'ın geldiği yere baktığımda, Küçük Bayan Sundress'in sinirli görüldüğünü fark ediyorum. Şerefine, bakışlarımız karşılaştığında daha uzun duruyor ve gözlerini kaçırıyor. *Aferin sana*. Yine de onu görmezden geliyorum.

"Sanırım başka biri burada olduğum için pek heyecanlanmamış olabilir."

Noah'nın kaşları çatıldı. Çenemi hâlâ bana bakan kadına doğru kaldırıyorum.

Ona el sallıyor. "Bu Ginny. Biz sadece arkadaşız."

Ginny'nin bu notu aldığından emin değilim. "Çok güzel bir kız." "Senin eline su dökemez."

Barmen geldi, geçen seferkinden farklı bir kadındı. Aynı yarım gömlek ama. Üniforma olmalı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Noah?"

Bana baktı. "Yine Hendrick's mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Sadece bir su alacağım."

Sırıttırıyor, sonra barmene dönüp Miller Lite'ını uzatıyor. "Bunlardan bir tane daha ve bir şişe su lütfen, Kiki."

"Tamamdır."

Noah elini uzatıp yüzüme düşen bir tutam saçı çekiştiriyor. "Alkol için gelmediysen, başka bir şey için mi geldin?"

Buraya onunla sohbet etmek, ondan ne öğrenebileceğimi görmek niyetiyle gelmiştim. Ama bu kadar yaklaşmışken, artık bilgi almak istemiyorum. Burada gerçek bir kimya var. Vücudumu aydınlatıyor, beni 4 Temmuz'daki bir maytap gibi hissettiriyor.

Başımı eğiyorum. "Belki de bedava sıcak kanat için gelmişimdir."

Dudağı seğiriyor. "Sana biraz sipariş vermemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

Noah'nın şakacı gamzeleri ortaya çıkıyor. Öne doğru uzanıp elini kalçama koyuyor ve dokunuşuyla tenim karıncalanıyor. O parmakların kısa bir süre önce nasıl içime girdiğini, çıplak tenimde ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

"Tüm boş zamanını burada mı geçiriyorsun?" diye sordum.

"Genelde değil. Şehrin kuzey tarafındaki Big Devil Bayou'yu tercih ederim. Orayı biliyor musun? Eski iskelede balık tutuyorum."

"Evet. Yine de o rıhtımın hâlâ ayakta olmasına şaşırdım. Yıllardır oraya gitmemiştim ve o zamanlar çürüyordu."

Noah birasını yudumluyor. "Birkaç yıl önce zemin kaplamasını değiştirdim. Bunu yaptığımı pek kimse bilmiyor, o yüzden genelde burası bana kalıyor. Oraya zihnimi sakinleştirmek için gidiyorum."

"Neden şimdi orada değilsin?"

Sırıttırıyor. "Çünkü seninle burada tanıştım ve seninle tekrar karşılaşmayı umuyordum."

İçimde sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum. O, görmezden gelemeyeceğim karşı konulmaz bir cazibe.

Birden, boktan hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik şarkının ortasında kesiliyor ve tepeden bir kadın sesi geliyor. "Hey, millet. Başlamak üzereyiz. Bu akşamki ilk cesur ruhumuz Tonya Woodsman. Kendisi 'Before He Cheats' şarkısını söyleyecek. Ona sıcak bir karşılama yapalım."

Bar alkışlarla, ısıklarla, yuhalamalarla ve bağırışlarla inliyor. Ne yazık ki, country müzikten daha çok nefret ettiğim tek şey *karaöke*.

Country m¼zik. Geręi birkaç saniye sonra mikrofonu alan kadın ęamařır suyu sarışınları hakkında bir şeyler söylemeye başlıyor ve aslında oldukęa iyi. Derin, hırıltılı sesi birkaç dakika önce ęalanlardan daha iyi geliyor kulağa. Noah ve ben bir s¼re onu izledik. şarkının yarısında eğilip bir şeyler söyl¼yor ama burası o kadar g¼r¼lt¼l¼ ki kulağımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Ne?"

Daha y¼ksek sesle bağırıyor. "Annenin nasıl olduğunu sordum."

"Oh." Kaşlarımı ęatarak başımı sallıyorum. "ęok iyi değil. Onu solunum cihazına bağlamak zorunda kaldılar."

Birkaç dakika boyunca ileri geri gidip konuşmaya ęalıřıyoruz. Ama zamanın yarısından çoğunda kendimizi tekrar etmek zorunda kalıyoruz. Sonunda Noah bağırıyor, "Buradan ęıkmaya ne dersin, böylece bağırmak zorunda kalmayız? Belki benim evime gideriz?"

Hiçbir şey söylememe gerek kalmadan y¼z¼mdeki ihtiyatı okuyor ve tekrar kulağıma eğiliyor. "Söz veriyorum, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eğer istediğin bu değilse, hiçbir şey denemeyeceğim. Bağırmak zorunda kalmadan sadece konuşabiliriz." Geri ęekiliyor ve göz kırıyor. "Sen başka t¼rl¼ karar vermedikęe. Hamleleri senin yapman geręekten hoşuma gidiyor. ęok seksi."

İlk buluşmamızda seks yaptık ve neredeyse onunla birlikte gidiyordum. İkinci kez yalnız kaldığımızda, eve girdikten on dakika sonra onun ¼st¼nde ydım. *Sadece konuşma şansımız nedir ki?* Geręi yakınlaşmaya ihtiyacım var. . .

"Onun yerine dondurma yemeye ne dersin?" Ben sorarım. "Ya da y¼r¼y¼ře?"

Noah omuz silkiyor. "Eğer istediğin buysa. Ama sana evimde yaptım işleri göstermeyi ęok isterim. Baştan aşağı yeniliyorum. ęok zamanımı alıyor ama hepsini kendim yapıyorum. Hobi olarak mobilya yapıyorum. Bu benim ilk geręek inşaat projem."

Samimi gr¼n¼yor, ama aslında g¼venmedięim o değil. Sorun bende. Son zamanlarda bazı aptalca kararlar veriyorum, şimdiki şirket de dahil. Hala tartışıyordum, daveti reddetmeye hazırlanıyordum ki teklifini tatlandırdı.

"Uzak değil. Sadece iki mil uzaklıkta. Otuz yıl boyunca ailemin eviydi, bu y¼zden onu g¼ncellemeye ve kendime ait hale getirmeye ęalıřıyorum."

Ailemin evi.

Bay Sawyer'ın nerede yaşadığını biliyorum. Zamanında Jocelyn ile ęok kez n¼nden geğmiştik. Ama içine hiç girmedim. Belki de

tüm sorularımın cevapları. Nasıl hayır diyebilirim?

Derin bir nefes alıyorum. "Seni arabamla takip edeceğim." Noah az önce bir ödül kazanmış gibi gülümsüyor. "Mükemmel."

Beş dakikalık yol sinir bozucu. Yolda Ivy'yi arayıp evine girmek üzere olduğumu söylemeyi düşünüyorum. Ama kocası muhtemelen telefonda kimin olduğunu soracak ve kontrollü hattım yanımda olmadığı için dijital bir ayak izimiz olacak. O kadar dikkatsiz olamam, şimdi olmaz. Bunca yıldan sonra olmaz.

Glenn Oak Drive'a döndüğümüzde avuçlarım terden sıırılsıklam olmuştu. Asfaltın her iki yanında kel servi ağaçlarının sıralandığı geniş bir yol. İspanyol yosunlarının hayalet gibi gri dalları yolun bir tarafından diğer tarafına uzanıyor ve bir tünelden geçiyormuş hissi yaratıyor. Gündüzleri güzel, geceleri ise ürkütücü. Özellikle de adım atmaktan en az sabırsızlandığım kadar korktuğum bir yere çıkıyorsa.

Garaj yoluna giriyoruz, önce Noah'nın kırmızı pikabı, ben de arkasından. Tanıdık eve bakıyorum ve direksiyonu sıkıca kavıyorum. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor.

*Sakin ol, Elizabeth. O orada değil. O öldü.
O öldü.*

Noah arabama doğru yürüyüp kapıyı açıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Açılmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Dışarıya bakma," diyor. "Bakacağım son şey bu olacak."

Ayağa kalktığımda elimi bırakmıyor. Onun yerine, ön kapıya doğru yürürken parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Ben el tutan biri *değilim*. Ama geri çekilmiyorum çünkü kapıya varmadan önce bayılma ihtimalim yarı yarıya. Nefeslerim kısa ve sık aralıklarla geliyor, başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Noah çürük kapıyı gıcırdatarak açıyor, içeri uzanıyor ve ışıkları yakıyor. Önünde yürümem için elini uzattı.

"Önce bayanlar..."

Bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum. Ne beklediğimden emin değilim - çarşafarla örtülü küflü mobilyalarla dolu karanlık, kasvetli odalar, her yerde asılı örümcek ağları - ama hayal ettiğim gibi değil. Girdiğimiz ilk oda, yüksek tavanları, krem beyaza boyanmış duvarları ve geniş meşe yer döşemeleriyle aydınlık ve havadar. Geniş bir merdiven

ve hatta ortada asılı büyük, rustik görünümlü bir avize var.

"Eskiden sekiz ayak tavanı vardı ama birinci ve ikinci katı açarak tek ayak yaptım. Muhtemelen Ağustos ayında klima faturaları gelmeye başladığında pişman olacağım ama içeri girdiğimde bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor."

"Gerçekten çok güzel."

Tavanı, fark etmediğim dev bir tavan penceresini işaret ediyor. "Gün boyunca bir ton güneş alıyorum, bu yüzden en azından hiç ışık açmama gerek kalmıyor." Noah elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni yan odalara yönlendiriyor. Yeni bir çift adası olan büyük bir mutfak, çamaşır odası, resmi yemek odası ve iki yatak odası var. Her oda inşaatın farklı bir aşamasında. Üst katta bana iki yatak odası daha gösteriyor, bunlardan biri şu ana kadar inşaat halinde olmayan tek oda. Uyuduğu yer burası, ancak diğer tüm mobilyaları depoya kaldırdığı için sadece bir şilte tutan basit bir çerçeve var.

Noah turuna devam ediyor, soldaki son kapıyı açıyor ve ışık düğmesini çeviriyor. "Burası henüz başlamadığım diğer oda. Burası babamın ofisiydi."

Tavandan tabana kitap rafları üç duvarı kaplıyor. En yakın olana doğru yürüyorum ve parmağımı eski, deri ciltli kitapların sırtlarında gezdiriyorum.

"O bir koleksiyoncuydu. Annem her zaman, eğer biri eve girse mücevherlerini alsın, kitapları bıraksın derdi. Görünüşe göre, onlar daha değerli."

Rafları tanıyorum, çerçeveli fotoğrafların olduğu bir alana geldiğimde donup kalıyorum. Gözleri gördüğümde kalbim birkaç saniyeliğine durabilir. Doğrudan kameraya bakıyor olmasına rağmen soğuk ve mesafeliler. Noah yanıma geliyor, arkamda duruyor. Çenesini kaldırıyor ve ortadaki kareyi işaret ediyor. "O fotoğrafta üç yaşındaydım."

Elinde balık tutan küçük çocuğu fark etmemiştim bile, yanında duran şeytani canavara çok takılmıştım.

"Belki babamı tanıyordun," diyor. "Damon Sawyer mı? Lisede İngilizce öğretmeniydi."

Başımı salladım. "Hayır."

"Emin misiniz? Bay Sawyer? Çok büyük bir okul değil. Çocuklar genelde tüm öğretmenleri tanır, hatta olmayanları bile."

Şimdi beni izlediğini hissediyorum. Soğukkanlılığımı korumak için her şeyimi harcıyorum. Onu tanımadığımı söylemek aptalcaydı. *Elbette* tanıyacaktım. Bu Podunk kasabasında herkes herkesi tanır, özellikle de *ölen* bir öğretmeni. Ama ben daha düşünmeden, sanki bu ismi hiç duymadığımı söylemem bunu doğru kılacakmış gibi, kendimi korumaya çalıştım. Ama şu an sıkışmış durumdayım, bu yüzden devam etmem gerekiyor. Başımı tekrar salladım. "İsim tanıdık gelmiyor."

"Kaç yılında mezun oldun?"

Yutkunuyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. "İki bin beş."

Noah rafa uzanıyor ve yüz üstü duran bir çerçeveyi alıyor. Ters çevirip bana uzatıyor. Bay Sawyer'ın yüzünün devasa bir yakın çekimi bana bakıyor. Bir an için kusacağımı sandım.

"Tanıdık gelmediğine *emin* misin? Öldüğü yıl iki bin beşti ..."

BÖLÜM

17

Başımı eğip gözlerimi kısarak elimden geldiğince şaşkınlık numarası yapıyorum. "Bay Sawyer mı dediniz? Soyadınızın Meyer olduğunu sanıyordum?" Baskı altında Sawyer'a en çok bu kadar yaklaşabiliyorum.

Elbette koca bir yalan ama bakışlarındaki belirsizlikten emin olamıyor. Bu aynı zamanda bana tam olarak *inanmadığı* anlamına da geliyor.

Geri adım atmak, benden uzaklaşmak ve kendini uzaklaştırmak üzere, ki bu güvensizliğin bir işaretidir. Düşünmeden hareket ediyorum. Tekrar.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, yaşıma hesaplamayı daha da kolaylaştırıyor ama lise yirmi yıl önceydi. Öğretmenlerimin isimlerini bile hatırlamıyorum." Aramızdaki küçük boşluğu kapatıyorum, ön kolunu tutuyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum. Göğsü kaya gibi sert ve parmak uçlarımı belirgin göğüs kaslarından kalçasının sırtına ve daha aşağıya doğru takip ediyorum.

Gömleğinin altına girip tırnaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdiğimde tıslıyor.

"Hafıza şeridinde gezinmekten daha iyi şeyler düşünebilirim," diye fısıldıyorum. "Peki ya sen?"

Yüzündeki gülümseme geri geldi. Bahse girerim birkaç dakika daha versem soyadının *gerçekten* Meyer *olduğunu* kabul ettirebilirim. Seks her zaman unutmak için kullandığım bir yol olmuştur ve belli ki yalnız değilim. Az önce babası hakkında yaptığımız konuşma Noah için uzak bir anı haline gelmek üzere.

Ama bu sadece onun dikkatini dağıtmakla ilgili değil. Kendi bedenim gerçek bir arzuyla titriyor.

Diğer kolumu boynuna doluyorum ve onu öpmek için aşağı çekiyorum. Direnmiyor. Tam tersi. Dili içeri dalıyor, geçen gün annemin evinde olduğu gibi liderliği ele alıyor. Noah inliyor, eli sırtıma dolanıyor ve beni kendine daha sıkı sarıyor.

Bir an için geri çekilip sadece nefes alıyoruz, aramızda bir sıcaklık oluşuyor, alınlarımız birbirine yapışıyor. Gözlerimiz bir an için buluştu, o ürkütücü

Tanıdık gözler... ve eğilip alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve sertçe ısırđım.

"Bunu sevdim," diye homurdanıyor. "Bunu yaptığında. Sen"-ağzımı indiriyorum, köprücük kemiğini ısıriyorum, boynunu ısıriyorum-"kontrolü ele alıyorsun." Nefes nefese kalıyor.

Geri çekiliyorum. "Bu iyi bir şey. Çünkü şu anda ihtiyacım olan şey bu." Gülümsüyorum ve bacaklarının arasındaki şişkinliğe uzanıyorum, şeklini izliyorum, alay ediyorum. Kot pantolonunun içinden bile ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Noah'nın dişleri sıkılıyor ve gözleri parlıyor. *Bay Sawyer kim?*

Öne doğru bir adım attı, bana uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve onu sertçe ittim. Bunu beklemiyordu, bu yüzden kendini desteklemedi ve sırtı gürültüyle duvara *çarptı*. Çarpmanın etkisiyle raftaki fotoğraflardan biri yere düşüyor ve benim dikkatimi de beraberinde sürüklüyor. Bay Sawyer'ın yakından çekilmiş çerçeveli fotoğrafı bana bakıyor. Çarpan kalbim gümbürdeyerek durdu ve bir adım geri çekildim, nefes almaya çalışırken elimle göğsümü kapattım.

"İyi misin, Elizabeth?"

Başka tarafa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece... Özür dilerim. Yine çok hızlı hareket ediyoruz."

"Ben sadece seni takip ediyordum..."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve özür dilerim. Seninle sıcak ve soğuk oynamak istememiştim."

Noah bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor. "Sorun değil. Anlıyorum. Oturmaya ne dersin? Rahatlarız. Bira ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da mutfağa doğru kayboluyor. Bir süre sonra gülümseyerek geri geliyor ve bana bir şişe bira uzatıyor. Ama vücudum şimdi gergin, endişeli, saldırmak için kıvrılmış bir yılan gibi hissediyor. Sadece neye ya da kime *saldıracağımı* bilmiyorum.

"Evet, sevgilim. Um . . ." Birasını yudumluyor, bana nazik bir gülümseme veriyor ve ben de konuşmaya devam etmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Aklım başımda değilken konuşmak tehlikeli. "Neden kuzeye taşındınız ki?" diye soruyor.

Biramın üzerindeki etikete çok sert bakıyorum. Shiner Bock, altın rengi etiketi köşesinden soyulmuş. "Aile sorunları. Başka ne olabilir ki?" Bir yudum alıyorum ve tadından irkiliyorum. Birayı pek sevmem ve şu anda bundan daha sert bir şey içebilirim.

"Evet. Bunu anlıyorum." Ağır ağır iç geçiriyor. Devam etmesini, tam olarak *nasıl* anladığını detaylandırmasını bekliyorum ama yapmıyor ve ben de uzun bir

Sadece ona bakmak için bir an. Şu anda bile, burada olduğum için kendi akıl sağlığımı sorguladığım şu anda, Noah'da hoşuma giden bir şeyler var. Her şeyi kolayca halletmesi, sakın tavrı... Bunu hissedebiliyorum. Sanki içime sızıyor, beni de sakinleştiriyor. Artık kaçmak, ondan olabildiğince hızlı kaçmak istemediğimi hissediyorum. Ona doğru bir çekim hissediyorum - fiziksel olarak ve başka türlü. Ama odaklanmam, Ivy ile yaptığım konuşmayı hatırlamam gerekiyor. Bu adama yaklaşmak ve gerçeği öğrenmek için buradayım. Belki bu geceyi hala tersine çevirebilirim.

"Annen hiç yeniden evlendi mi?" Ben sordum.

Birasından bir yudum daha almadan önce homurdanıyor. "Hayır. Annem, ruhu şad olsun, babama çok bağlıydı. Onun ölümünü asla atlatamadı."

"Bu çok zor olmalı."

Noah uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda başını salladı ve "Annenle baban hala birlikte mi?" diye sordu.

Düşünerek başka tarafa bakıyorum. "Hayır. Babam ben küçükken beni terk etti. Sadece ben ve annem büyüdük. O bir alkolik." Duraksıyorum, o kendi bira şişesine bakmakla meşgulken ona bakıyorum. Düşünceli görünüyor, belki de aşına olduğu bir şeye denk geldim, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. "Babamı gerçekten hatırlamıyorum. Bir gün çekip gitti. Annem de okuldan eve döndüğünde çoktan sızmış olurdu. O geceler iyi gecelerdi. Çünkü o sızmışsa, haftanın yeni 'amcasıyla' giderken ben bütün gece yalnız kalmazdım."

Bu konu hakkında hiç konuşmam. Uzun yıllar boyunca o kadar sıkı bir şekilde şişelendi ki, paslı kapağın hiç çıkmayacağını düşündüm. Yine de kelimeler ağızından çok kolay çıkıyor. Sanki artık kapak açılmış, nihayet biri beni dinliyormuş gibi, anılar yeterince hızlı akıp gidemiyor.

Sessizlik çok uzadığında Noah, "Bu da zor olmuş olmalı," diyor. Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. "En azından iyi bir ebeveynim vardı."

Göz kırpıyorum, daha fazlasını bekliyorum. Gelmiyor.

"Hangisi?" Soruyorum, sesim yumuşak. Sanki umurumdaymış gibi. Ve belki de, garip bir şekilde, biraz önemsiyorum.

Noah cevap vermiyor. Sadece bir elini kalçasına vuruyor ve ayağa kalkıyor. "Kafayı vurmalıyım." Odadan çıkıyor ve ben göğsümde tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Bakışlarım etrafta dolaşüyor ve büyük, ahşap masaya kilitleniyor.

tek pencerenin altında oturuyor. Ne yapacağımı düşünmeden önce masanın başına geçtim, çekmeceleri birbiri ardına karıştırıyor, ... arıyordum. Bilmiyorum.

Herhangi bir şey.

Belki de dumanı tüten bir silahtır?

Sessiz olmalıyım, hızlı olmalıyım.

"Elizabeth?" Noah'nın sesi araya giriyor. Birkaç adım ötede, koridordan geliyordu bile. "Bir bira daha ister misin?" Son çekmeceyi kaydırarak kapatıyorum ve zihnimde burada durmak için bir bahane arıyorum çünkü hareket edecek zamanım yok. Panik içinde telefonumu cebimden çıkarıp kulağıma dayıyorum ve biri benimle konuşuyormuş gibi başımı sallıyorum.

Ofise girerken "Anlıyorum," diyorum. Durup bana bakıyor, gözleri endişe dolu.

Hastane mi? Diye soruyor. Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, pencereden dışarı bakarken uydurma konuşmaya odaklanıyorum.

Bağlantıyı koparmış gibi yapmadan önce, kendime tüm akşamı düşünmek için bir saniye veriyorum. Noah neden masanın başında durduğumu sorguluyor gibi görünmüyor, az önce onu karıştırdığımı bilmiyor gibi. Ama bu da bir başka rahat edemeyeceğim kadar yakın an ve sanırım en iyisi aceleyle, sorulara yer bırakmadan oradan ayrılmak. Ya da başka bir dudak kenetlenmesine yer bırakmadan, ki bunu yapmayı çok *istiyorum* ve bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum. Özellikle de *burada*, Bay Sawyer'ın *evinde*.

"Gitmem gerek," diyorum. "Özür dilerim." "Annen iyi mi?"

Başımı salladım. "Durumu iyi değil."

Noah kaşlarını çatıyor. Samimi görünüyor. "Özür dilerim. Seni hastaneye götürmemi ister misin? Belki de bu kadar endişeliyken araba kullanmamalısın."

Tanrım, gerçekten çok tatlı. Bu adamla bir sıcak bir soğuk oynamaktan başka bir şey yapmadım ve yine de burada ilgileniyor, beni götürmeyi teklif ediyor. Gülümsemeye zorladım. "İyi olacağım. Ama teşekkür ederim."

"Seni geçireyim."

Arabamdayken Noah yanağımı okşadı. "Annemi kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Ciddiyim."

Başımı salladım. "İyi geceler, Noah."

Yolun bir mil ilerisinde, hastaneye gitmek için sağa dönmek yerine sola, eve dönüyorum. Zihinsel olarak kendimi azarlıyorum; neredeyse yakalanıyordum, ondan *zevk* alıyordum. Her ne kadar delice olsa da, vücudum hala o adam için yanıyor.

Adamım. Gözleri Bay Sawyer'inkilere benzese bile. Tanrım, benim neyim var ki, akraba olduklarını bile bile ondan etkileniyorum?

Annemin evinin ön kapısından içeri girer girmez, bayat içki ve hastalık kokusu burnuma çarpıyor ve çantamı arabada unuttuğumu fark ediyorum. Burası küçük bir kasaba olabilir ama ben New York'ta yaşıyordum ve orada sizin için önemliyse hiçbir şeyi hiçbir yerde bırakmazsınız. Bu yüzden kapıdan geri çıktım, kır gecesi karanlığında yürüdüm ve yolcu koltuğundan çantamı almak için sürücü tarafından eğildim. Dışarı çıkarken arkamdaki yoldan bir araba vızır vızır geçiyor. Stop lambalarını yakalamak için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. *Kırmızı* bir *pikabın* arka lambaları.

BÖLÜM

18

Tek başıma iyiyim." Annem elimi itti.

Yürütecı tekrar önüne itiyor. "Doktor onu kullanman gerektiğini söyledi. Şimdilik tehlikeyi atlatmış olabilirsin ama biraz zaman alacak. gücünü geri kazanma zamanı."

Alacakmış gibi uzanıyor, sonra kaldırıp hastane odasının diğer ucuna fırlatıyor. *Sanırım senin gücünü yanlış değerlendirmiş.* Her neyse. Annemin bana öğrettiği ve hayatımda değerli olan tek şey, yardım edilmek istemeyen insanlara yardım edemeyeceğin. O yüzden tuvalete giderken başında beklemek yerine eşyalarını toplamaya karar verdim. Hastaneye yattığından beri altı gün, uyandığından beri dört gün geçti.

Ben çantayı fermuarlarken hemşire geldi. Etrafına bakındı ve gülümsedi. "Bayan Davis erken mi kaçtı?"

"Banyoda. Ona yardım etmeme izin vermedi tabii ki." "O güzel bir ruha sahip bağımsız bir kadın."

Güzel hemşire gözlerimi devirdiğimi görmesin diye arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Annem banyonun kapısını açtı.

"Elizabeth, sen daha iyi ..." Odada başka birinin olduğunu fark edince kısa keser. Tanrı kimsenin onun kendi kanından birine nasıl davrandığını görmesini yasaklamıştır.

Hemşire koşarak gelir ve annemin dirseğini tutar. "Bayan Davis, gözetimsiz yürümemelisiniz."

Tabii ki annem *ona* nereye sokacağını söylemiyor. Hatta ölmek üzere olan bir kadın rolüne bürünüyor. Sırtını kamburlaştırıyor ve sanki bir tıbbi malzemeyi odanın öbür ucuna fırlatacak gücü yokmuş gibi adımlarını karıştırıyor.

Hemşire annemin yatağa girmesine yardım ediyor ve onu yatırıyor. "Taburcu evraklarınız üzerinde çalışmaya yeni başladım," diyor. "Bir saat içinde seni buradan çıkarmış oluruz."

"Acele etme canım." Annem hemşirenin elini okşar. "Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum. Yaptığınız her şey için minnettarım."

Kadın odadan çıkar çıkmaz annemin yüzü değişiyor. Sadece benim için ayrılmış o sefil haline geri dönüyor. Bu kadar nefreti hak edecek ne yaptığımı asla anlayamayacağım. Yine de, sanırım, benim doğmuş olmam ona yeterince yük oldu.

"Bana temiz iç çamaşırı getirdin mi? Tanrı'nın evine mahrem yerlerimi örtmeden giremem."

"Birkaç gün önce neredeyse ölüyordun. Yaşam destek ünitesine bağlıydın. Belki de eve gidip dinlenmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrı dinlenmez. Ayrıca, bugün Pazar. Hayatım kurtulduktan sonra yaratıcımıza şükretmekten başka nereye gidebilirim ki? Buradan tek başıma çıkıyorum. Bu bir mucize."

"Ya da," diye mırıldanıyorum nefesimin altında,

"antibiyotiktir." "*Bunu duymuştum.*"

Kırk beş dakika sonra arabamdaydık ve yola çıktık. Otoyola girdiğimde annem bana baktı. "Kilisede kirli spor ayakkabı giymek saygısızlıktır."

"Ayakkabıların kirli görünmüyor."

Gözleri kısıldı. "*Seninkileri* kastetmiştim. Bu süslü kiralık arabanın içinde bir yerlerde ayakkabılarını değiştirmiş olabilir misin?"

Gülümsüyorum ve gözlerimi önümdeki yola odaklayarak ileriye dikiyorum. "İçeri girmeyi düşünmüyorum anne. Eğer gerçekten istediğin buysa seni götüreceğim. Ve içeride sana seve seve yardım ederim. Ama ondan sonra arabada bekliyor olacağım."

Annem dudaklarını büzüyor. Yine de en azından yolculuğun geri kalanında sessizliğini koruyor. Ayin başlamadan on beş dakika önce Saint Matthew'a varıyorum. Peder Preston çoktan kapıda, gülümsüyor ve el sıkışıyor, erken gelen cemaati selamlıyor. Kaldırıma yanaşıp arabayı park ediyorum.

"Sana yardım etmemi ister misin, yoksa elimi yine tokatlayarak mı uzaklaştıracaksın?"

Annem beni görmezden geliyor ve kapının koluna uzanıyor. Daha bir hafta önce neredeyse ölmek üzere olduğunu düşünürsek, istediği zaman adımlarında gerçekten iyi bir miktar var. Kilisenin içinde kayboldu. Oturmuş, en güzel kıyafetlerini giymiş yerlilerin toplanmasını izliyorum. Birkaç dakika sonra sıkılıyorum ve telefonumla oynamaya başlıyorum - en azından karşıdan karşıya geçen bir aile dikkatimi çekene kadar.

Sarmaşık. Her iki elini de birer çocuk tutuyor; bir tarafta yakalı gömlekli bir oğlan, diğer tarafta mavi elbiseli bir kız çocuğu. En iyi ihtimalle yedi ya da sekiz yaşlarında. Bir tane de daha küçük olmalı, çünkü onu gördüğümde bebek bezi almıştı, ama bugün bebek yok. Yanındaki adam kocası olmalı. Takım elbise giyiyor ama altındaki gömleğin çok dar olduğunu söyleyebilirim. Göbeği bazı şişkin düğmelerin sınırlarını test ediyor. Kilise bugün tehlikeli olabilir, cemaatten biri gözünü kaybedebilir. Arkalarında üçüncü bir çocuk, elindeki oyun aletine bakan genç bir oğlan izliyor. Onlar karşıdan karşıya geçerken kafasını bile kaldırmıyor, tıpkı Manhattan sokaklarında cep telefonu olan her Z kuşağı gibi.

Onlar yaklaşırken Peder Preston'ın yüzü aydınlanıyor.

Güvenilir görünüyor, değil mi?

Ona her şeyi söylemen için seni kandıracak bir adam. Benim annem. Ivy.

İzlerken tırnaklarımı direksiyona geçiriyorum. *Ama onunla ne yapıyor?*

Ivy ve ailesi içeride kaybolduğunda hâlâ bu soruyu kafamda evirip çeviriyordum. Hemen arkalarında geldiğini bile fark etmediğim bir adam vardı. *Şef Unger.* Üniformasını giymişti. Rahibe başıyla selam verip içeri girdi. Birkaç dakika sonra, hiç beklemediğim bir adam çıkageldi.

Noah.

Geçen geceki Küçük Bayan Sundress ile omuz omuza. Sarı saçları arkaya toplanmış ve güneş elbisesi bugün pembe ama kesinlikle o. Noah bir şey söylüyor ve kız gülüyor, caddenin karşısına geçerken onun pazusunu tutuyor. *Minnie mi?* Adı bu muydu? Hayır, Ginny. Kesinlikle Ginny.

"O sadece bir arkadaş," dedi.

Kapıya ulaşırlar ve Noah'nın eli tanıdık bir şekilde kadının sırtının alt kısmına gider. Bana arkadaşlıktan fazlası gibi geldi.

Birkaç dakika daha geçer. Peder Preston bir ailenin koşarak kapıya gelmesini bekledikten sonra uzanır, kapıyı açık tutan mekanizmayı serbest bırakır ve kapıyı kapatmaya başlar. Bunu yaparken bir kez daha etrafına bakınıyor. Ama gözleri benimkilere takılıyor. Başını sallıyor ve bekliyor. Karşılığında bir şey teklif etmediğimde kaşlarını çatıyor ve içeride kayboluyor.

Uzun süre kapalı kapıya baktım. Tüm karakterler bugün kilisede, değil mi? Annem, Ivy, Peder Preston, Şef Unger, Noah. Bana başka birinin daha olduğunu hatırlatan bir kısırtı var.

şüpheli olmayabilir, ama onun varlığı beni farklı bir şekilde rahatsız ediyor. Noah'ın arkadaşı. *Biz sadece arkadaşız.*

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, dün gece dişlerimi batırmadan hemen önce Noah'ya yaptığım şeyi hatırlıyorum. Hoşuna gitmişti, buralardaki kadınlardan farklı olduğumu söylemişti. Küçük Bayan Sundress'in onun için böyle şeyler yapıp yapmadığını merak etmeden edemiyorum.

Zihnim son on dakika içinde gördüğüm tüm insanlar arasında gidip geliyor. . . çok fazla soru, çok az cevap.

Peder Preston ne biliyor?

Nuh'un motorunu ben mi çalıştırdım ve Küçük Bayan Sundress mi bindi?

Şef Unger neden benim olduğum birçok yerde?

Ben yaklaştığını görmeden nasıl hep ortaya çıkıyor?

Ivy'nin kocasının düğmeleri çözülecek mi? Ve hepsi buraya geldiğinde hala bezli olan çocuğa kim bakacak?

Merak beni ele geçiriyor ve daha ne yapacağımı düşünmeden kontağı kapatıyor, arabadan iniyor ve kilisenin kapısını açıyorum.

İçeride, boş arka sıraya geçiyorum. Gözlerim sıraları tek tek tanyor.

Noah bana en yakın yerde oturuyor. Sekiz sıra arkada, koridordaki son koltukta, Blondie itaatkâr bir şekilde yanında oturuyor. Kısa bir süre için, sadece arkadaş olduğunu söylediği halde evlilik ve çocuk isteyen eski sevgilisi olup olmadığını merak ediyorum. Öyle bir tipe benziyor. Noah'nın kolu arkasındaki sıranın arkasına doğru uzanıyor ama eli kızın omzuna değmiyor.

Bir sıra yukarıda, Noah'nın çaprazında Ivy ve ailesi oturuyor. Küçük kızı onun yanında oturmuş burnunu karıştırıyor. Ivy fark ediyor ve kızın elini itiyor. Büyük oğlanın başı eğik -muhtemelen oyununu oynamak için gizleniyor, insanları vuruyor ve kilisede arabaları havaya uçuruyor. Şişkin Düğmeler ve diğer çocuk sıranın sonundalar. Kocasının gözleri kapalı görünüyor, ancak dua etmediğinden, uykuya daldığından oldukça eminim. Zavallı adamı suçladığımı söyleyemem.

Gözlerim Noah'nın sırası ile Ivy'ninki arasında gidip geliyor. Birbirlerini tanıyorlar mı? Tanışıyorlar mı? Aralarında bir metreden az mesafe var. Eğer o Hannah'ysa, onun için de planları olmalı.

Şef Unger ön tarafa yakın, annemin bir sıra arkasında oturuyor.

Neyin peşinde? Onunla çok sık karşılaşıyorum. New York'taki yetkililerle işbirliği yapıyor olabilir mi?

Kilisenin geri kalanını tarıyorum. Gözlerim bir koridordan diğerine geçerken, izlendiğimi hissettiğimde ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Başımı kaldırıyorum ve Peder Preston tarafından izlendiğimi fark ediyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve o gülümseyerek vaazına devam ediyor.

Birkaç dakika sonra herkes dua etmek için ayağa kalkar. İyi kalpli baba kürsüsüne doğru yürür ve bir İncil açar. Bağışlama ve evlilik hakkında bir şeyler söylüyor. *Fahişe* kelimesini duyana kadar dikkatimi tekrar çekmiyor.

"Kızlarınızı fahişelik yaptıklarında, gelinlerinizi zina yaptıklarında cezalandırmayacağım; çünkü erkeklerin kendileri fahişelerle bir kenara çekiliyorlar ..."

Birkaç kez göz kırptım. *Bu gerçekten İncil'de var mı?*

Söylediklerini parça parça duyuyorum - sanki bazı kelimeler diğerlerinden daha net söyleniyor. "Mırıltı, mırıltı, mırıltı-cinsel *sapkınlar*. Bla bla *blasadakatsizlik*."

Ve . . . şu anda Ivy'ye mi bakıyor? Doğrudan ona vaaz mı veriyor? Yoksa hayal mi görüyorum?

Belki de aklımı kaybediyorum. Burada olmak akıl sağlığımı sorgulamama yetiyor. Ama herkes Evharistiya duası için diz çöktüğünde, bunu yapamıyorum. Ivy'ye bakıyorum. O da diğerleri gibi diz çöküyor. Gözlerim kilisenin diğer tarafındaki büyük, *yeni* heykele kayıyor. *Aziz Agnes. Bakirelerin ve cinsel istismar kurbanlarının* koruyucu azizi. Daha fazla dayanamıyorum. Başım dönüyor. Boğazım düğümleniyor gibi hissediyorum ve bir panik atağın daha yolda olduğundan eminim. Ayağa kalkıyorum, aniden umutsuzca temiz havaya ihtiyaç duyuyorum. Ama sıranın dışına fırladığımda kendi ayaklarıma takılıyorum ve büyük bir *gürültüyle* yere düşüyorum.

Nuh'un ki de dahil olmak üzere birkaç kafa dönüyor.

Ama hepsini görmezden geliyorum, ayağa kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum. Dışarıda, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim ve birkaç derin nefes aldım. Bir kez

Yürüyebilecek durumdayım, kendimi kiralık arabamın güvenliğine kilitledim. Eve gitmem gerekiyor. Mümkünse bugün. Burada olmak çok fazla. Belki mesafe bana netlik getirir, en azından paranoyamı yatıştırır.

Bundan sonra ayın sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor, ama gerçekte muhtemelen sadece on beş ya da yirmi dakika daha sürecektir. Annem arabaya doğru yürüyor. Cemaatinin iyiliği için mi yoksa sadece yorgun olduğu için mi böyle davranıyor bilemiyorum ama

Şu anda ayakları üzerinde pek sağlam durmuyor. Ben de inip koluna girdim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer beni kovmadı. Belki de benim şefkatli bir kız gibi görünmemi istiyordur. Her neyse. Ona elimden geldiğince yardım edebildiğim için mutluyum.

Arabasının kapısını kapatırken Noah koşarak yanıma geliyor, Bayan Sundress olmadan. "Hey," dedi.

Arabanın etrafında yürüyorum, sohbet etmek için hızımı kesmiyorum.

Yüzüne düşen bir saç telini fırçalıyor. "Hâlâ şehirde olmana sevindim."

"Uzun sürmeyecek," diyorum ve sürücü tarafındaki kapıya uzanıyorum.

"Şimdi toparlanmak için eve gidiyorum."

"New York'a geri mi dönüyorsun?"

"Annem hastaneden çıktı. İşe dönmem gerekiyor." "En azından numaranı alabilir miyim?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Hiç sanmıyorum." "Geri dönecek misin?"

Gözlerim arabanın içindeki anneme kayıyor ve hiçbir şey söylemeden onunkilere dönüyor.

Uzun bir süre bana baktı. "Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, Elizabeth."

Yaptın mı?

Samimi görünüyor. Ama artık ne bilebilirim ki?

Derin bir nefes aldım ve arabaya bindim. "Kendine iyi bak, Noah."

Arabayı kenara çekerken dikiz aynasına baktım. Noah hala orada duruyordu. Sadece izliyordu.

BÖLÜM

19

Eve dönmenin beni rahatlatacağını düşünmüştüm - JFK'de uçaktan inmek, trenle eve gitmek ve binamın kapısından içeri girmek beni rahatlatacaktı.

Louisiana'nın nemli havası olmadan yeniden nefes alabilirdim. Birlikte büyüdüğüm, bir *şeylerden* şüphelendiğim insanlarla karşılaşmak yerine bir mağazaya girip anonim kalabilmeyi özledim.

...

Bunun yerine, üniversiteye doğru ilerlerken, boynumdaki karıncalanma iki gün sonra bile geçmiyor. Bir köşeyi döndükten sonra bir kafenin camından içeri bakıp beni kimin takip ettiğini görmeye çalışıyorum. Tabii ki kimse yok - daha doğrusu *herkes*, kütüphaneye, derse ya da biriyle buluşmaya giden irili ufaklı bir sürü insan. Yine de kimse bana bakmıyor. Takip eden kimse yok. En azından benim gördüğüm kimse yok. *Saçmalıyorum*.

Bir nefes çekiyorum ve kazağımı kapatıyorum. Haziran ayının üçüncü haftası için alışılmadık derecede soğuk bir sabah. İkinci fincan kahvemi sıkıca tutuyorum, patlayacak kadar sıkmamak için yeterince rahatlamaya çalışıyorum. Dün gece iyi uyuyamadım. Sadece on beş yirmi dakika uyuyakaldığım, sonra saatlerce uyanık kaldığım, pencere pervazımdaki ölü bitkiye baktığım birkaç kedi uykusu, Sam ilk geldiğinde hediye etmişti. Sembolizm benim için kayıp değil.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum cebimde vızıldıyor ve Sam'in adını bulmak için çıkarıp bakıyorum. Son birkaç mesajına cevap vermemiştim. Onunla konuşmam gerektiğini biliyorum, her şeyi kibarca bitirmeliyim. Bana karşı nazikti ve ona bu kadarını borçluyum. Ama kafam doğru yerde değil. Sadece ofisime ulaşmaya, ilk dersime zamanında gitmeye odaklanmak bile bir çaba. Kampüsün kalabalığı genelde beni canlandırır ama bugün çok fazla insan var.

Sonunda ofisime ulaştım. Takvimim duvardan bana bakıyor ve yarın daha fazla bölüm alacağımı fark ediyorum. Midem bulanıyor - ya da belki de hiç yemek yemeden kahve içtiğim içindir.

Masama oturdum, sonra hızla ayağa kalktım. Burada biri oturuyor. Sandalyem tamamen yanlış ayarlanmış. Kolçakların farklı pozisyonunu, sandalyenin derinliğini hissederek kendimi zorlayarak tekrar oturuyorum. Buraya her kim oturduysa benden daha iri, daha uzun. Bakışlarım masamın üzerinde geziniyor ama hiçbir şey yerinde görünmüyor.

Biri eşyalarımı mı karıştırıyordu? Sam'in ya da bir öğrencinin ya da .

..
Daha fazla kahve yutuyorum ve sandalyemin yüksekliğini ayarlıyorum, gözlerim Odanın içinde değişen başka bir şey var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey düzensiz görünmüyor, bu yüzden ahşap bir çekmeceyi, sonra bir diğerini ve bir diğerini kaydırarak açıyorum. Elim kulpun soğuk metalinde duraklıyor, *düşünmeye* çalışıyorum ... Birinin bulmuş olabileceği bir şey var mı?

Hayır, tabii ki yok. Artık eski hayatımla hiçbir bağlantım yok. Ne bir fotoğraf, ne özel notlar içeren bir randevu defteri, ne de karalanmış bir telefon numarası var ortalıkta. Tek bağlantım hikâye. Hannah Greer. Ama artık hepsi dijital, bir sunucuda kilitli.

Yine de bu durum beni huzursuz ediyor ve ders vermek üzere amfiye gitmek için eşyalarımı toplarken aklım Jocelyn'e gidiyor. Louisiana'da olmayan ve internette hakkında en ufak bir bilgi bulamadığım Jocelyn. Belki de onu bulmamın zamanı gelmiştir? Bu bulmacanın kayıp parçası o.

Sınıfa girip ön tarafa yerleştikimde birkaç öğrenci oturmuştu bile. Bugünkü ders için notlarımı çıkarıyorum. Neyse ki bu dersi milyonlarca kez verdim ve hiç hazırlık yapmadan anlatabilirim. Sessiz moda almak için telefonumu çıkarıyorum ve Sam'in son mesajı önizlemede beliriyor.

Sam: Bu gece buluşalım mı?

İç çektim. Sonra aklıma bir fikir geldi. Belki de Sam'den Jocelyn'i bulmama yardım etmesini istememin zamanı gelmiştir? Bu onu kullanmak olur mu? *Olabilir. Muhtemelen. Evet, evet, öyle olur.* Ama bu günlerde, hiçbir şeyin üstünde değilim. Boktan olduğunu bildiğim bir şeyi yapmayı tartışırken alt dudağımı kemiriyorum, riskli olduğundan bahsetmiyorum bile. Son öğrencilerim de içeri giriyor ve başlamam gerekiyor, bu yüzden kendimi bir karar vermeye zorluyorum ve telefonumu susturmadan önce mesaj atıyorum.

Elizabeth: Tabii, kulağa hoş geliyor.

Akşam şarapla başladı. Sanki zaten kendimi boktan biri gibi hissetmiyormuşum gibi, Sam her şeyi abartmış, *rezerv* karışımı olduğunu söylediği süslü bir şişe almış, ocakta üç brülör yanıyor ve kapıyı açtığına bana çiçek uzattı. Şarap meyvemsi ve yoğun, uzun bir nefes çekiyorum ve dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum.

"Annen nasıl?"

Mutfak adasında bardağımı incelediğim yerden başımı kaldırıyorum. Maşa kullanıyor, yabani yeşillikleri karıştırıyor, zeytinyağı, sirke ve baharat döküyor - Tanrım, bu adam yemek yapmayı bir sanata dönüştürüyor. Kendim yapmak istemesem bile bunu takdir ediyorum.

"Um, o ... iyi." Ona hastanede olduğunu söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalışıyorum. *Ölmek* üzere olduğunu. Ona mesaj attım mı? Bahsetmiş miydim? Muhtemelen bahsetmedim.

Arkasını dönüyor ve domuz pirzolarını çevirmek için ocağa doğru ilerliyor. Ağzımı açtım, neredeyse ona söyleyecektim. Ama söylemedim. Bu bir solucan konservesi açmak demek, duygularla ve ağırlıkla dolu bir konserve ve bunu düşünmek zorunda kalmayacağım bir yerde kapalı kalması daha iyi. "Onu görmek güzeldi," diye bitiriyorum, çünkü eve gidip annenizi gördüğünüzde beklenen şey budur.

"Ya Louisiana? O nasıldı?" Dönüyor, elleri kalçalarında. Bakışlarım yüzünün güçlü, yakışıklı hatlarında geziniyor ve aramızda yirmi yaş fark olmasına rağmen onu Noah'ya benzetmeden edemiyorum. İkisi de kendinden emin, ukalanın sınırında.

"Güzel. Nemli. Kilise gibi."

Sam'in bakışları ağır. Yavaşça başını sallıyor, sanki neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışıyor. Ya da belki sadece benim paranoyamdır.

"Geri dönmek güzel." Gülümsemeye zorluyorum, bunu *onunla burada* tekrar birlikte olmanın güzel olduğunu söylediğim şekilde algılayacağını biliyorum. Ve olan da tam olarak bu. Dudakları kıvrılıyor ve eğilip beni öpüyor. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Ama içimde bok gibi hissediyorum. O gerçekten iyi bir adam.

Daha çok şarap içeriz, şişeyi bitiririz.

Yemekten sonra onun yatağına giriyoruz ve gece 1'e kadar hava almaya çıkmıyoruz. Sam tatmin olmuş, hatta doymuş görünüyor ve ben de en azından buna seviniyorum. Ben de kendimi oldukça rahatlamış hissediyorum ve sanırım bu gece uyuyabilirim bile. Ama önce yapmam gereken bir şey var.

Sürünüyorum ve başımı yumruğumun üzerine koyarak Sam'in göğsüne yaslanıyorum. Kalbi hâlâ göğüs kafesinin altında çarpıyor.

"Bir iyilik isteyeceğim,"
diyorum. "Hmm?" diye uykulu
bir şekilde cevap veriyor.

"Louisiana'dayken arkadaşlarımdan birini bulamadım. Lisedeki en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Diğer arkadaşım Ivy ile birlikte üç silahşörler gibiydik. Ama Ivy de ona ulaşamadı. Güneye taşındığını sanıyordum, belki Florida'ya. Biraz endişeliyim. Onu internette aramaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım."

"Belki evlenmiştir? Adını mı değiştirdi?"

"Belki, ama ..." Doğrudum, kaşlarımı çattım. "Bunun bir kaydı olması gerekmez mi?" Sam bakışlarımı inceliyor, başını sallıyor. "Evet, olmalı."

"Onu şu sisteminizde arayabilir misiniz?" "Elbette. Adı ne?"

Ona bakıyorum. Loş ışıkta bile yüz hatlarını seçebiliyorum ve "Jocelyn Burton" derken dikkatle izliyorum.

Çoğunlukla, artık bunların hiçbirisiyle bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum. Garip bir yüz ifadesi takınmıyor ya da şok olmuş gibi görünmüyor. Sadece bir an düşündü ve omuz silkti.

"Elbette, onu sizin için çalıştırabilirim. Elinizde başka bir şey var mı? Doğum tarihi ya da doğduğu şehir?"

"Sabah hepsini senin için yazabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. İlk iş bununla ilgileneceğim. Endişelenmeni istemem." Eli başımın üzerinde, saçlarımın arasında geziniyor. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler," diyorum. Ama ne kadar tatlı olduğu için kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum.

Yorganın altına yerleşiyoruz ve çok geçmeden nefes alış veriş uygunun o sabit, eşit ritmine bürünüyor. Ben de bayılmayı bekliyordum. Ama bayılmadım. Son zamanlarda her gece olduğu gibi. Tavana bakıyorum, kime güvenilebileceğimi merak ediyorum, eğer biri varsa. Zihnim yarına, teslim edilmesi gereken sonraki bölümlere gidiyor. Hannah hikâyesinin devamını gönderecek mi? Hâlâ e-postama cevap vermedi. Ve eğer cevap verirse, hikâyesi bundan sonra hangi sırları anlatacak?

BÖLÜM

20

Bölüm 3-Hannah'nın Romanı

Boş koridorlarda yürürken Jocelyn'in kalbi hızla çarpıyordu. Bay Sawyer ilk kez bugün bu kadar geç gelmesini söylemişti. Normalde okuldan sonra, aktiviteler devam ederken ve öğrenciler etrafta dolanırken buluşurlardı. Ama şimdi saat akşamın altısıydı ve ikinci kat o kadar boştu ki ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Fazladan birkaç saatlik bekleme sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Bu durum Jocelyn'e bir zamanlar bir kitapta okuduğu bir cümleyi hatırlattı: *Bazen beklenti olaydan daha heyecan vericidir.* Lisedeki çoğu şeyin gerçeği bu değil miydi? İlk öpücük, mezuniyet balosu, Noel, hepsi hayal kırıklığıydı. Yine de Jocelyn'in Bay Sawyer'la geçirdiği zaman farklıydı, muhtemelen onun kendisine ne yaptıracağını hiç *tahmin edemediği* için. O tahmin eder etmez, Bay Sawyer işleri değiştirdi. Neredeyse bir aydır görüşüyorlardı. Son seanslarında ona ilk kez şiir okumuştı. Daha önce hiç kimseyle paylaşmadığını söylemişti. Konuşurken sesi alçak ve hırıltılıydı. *Çok seksiydi.* Yazdıklarının çoğunu anlamamıştı -ocelyn bir gün anlayacak kadar zeki olacağını umuyordu- ama yine de sözlerinin güzel olduğunu düşünüyordu.

206 numaralı odaya girip masaya doğru yürürken normalde oturduğu yerde, hemen fark etti

Bay Sawyer'ın masasının yeri değiştirilmişti. Artık ön tarafın tam ortasında değil, en sol köşeye yerleştirilmişti. Sırt çantasını yere bıraktı ve plastik sandalyeye kaydđ.

"Masanı mı tařıdđn?"

Bay Sawyer onun sorusunu duymazdan gelerek odanın arka tarafına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Kilidin kapanırken çıkardđđı *sch-lenk* sesi Jocelyn'in içinin titrediğini hissetmesine neden oldu. Onunla yalnız kalmayı, tüm ilgisini üzerinde toplamayı seviyordu. Yine de ... avuç içleri terlemeye başlamıştı bile. Boğazının düğümlenmesi an meselesiydi.

"Bugünkü kompozisyonun hazır mı?"

Bay Sawyer ona her zaman berbat hayatđ hakkında yazđ yazdırırdı. Ama bu haftanın ödevi diğerlerinden daha zordu çünkü gerçekten can evinden vuruyordu. Yalnızlığı hakkında yazması istenmişti.

Jocelyn avuçlarını kot pantolonuna sildi ve omurgasını dikleştirdi. "Evet."

"Pekâlâ, o zaman." Masasının arkasına geçti ve hemen yanındaki zemini işaret etti. "Buraya. Dizlerinin üzerine çök. Gözler aşağıda."

Jocelyn ilk kez üç metre ötede oturmayacaktı ve Bay Sawyer'a bu kadar yakın olma düşüncesi onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Yine de şimdiye kadar, ona bir şey yapmasını söylediğinde tereddüt etmemesi gerektiğini daha iyi biliyordu. Bu yüzden Jocelyn sırt çantasından kelebekli sarı spiralli defterini çıkardı ve ön tarafa doğru koştu. Yürürken Bay Sawyer'ın gözlerini üzerinde hissetti ama bakışlarını kaldırmaya cesaret edemedi.

Jocelyn diz çöktü, ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydđrdı. Yan tarafa geçerek rahatlamaya çalıştı, ancak topaklı dizleri bunun için fazla kemikliydi. Derin bir nefes aldı, başlamaya hazırlanıyordu ama nefesi

onu duraklatan bir koku. *Erkeklik*. Odunsu - belki de sedir, deri ve aşına olmadığı başka bir şeyle karışmıştı. Karışımında hafif bir kahve kokusu da vardı. Daha önce bir erkeğin parfümünü hiç fark etmemişti ama kendisini nasıl hissettirdiğini sevmişti. Yine de Bay Sawyer'ın kendisine bu kadar yakınken ne kokuyor olabileceğini merak ediyordu. Evdeki çamaşır makinesi yine bozulmuştu, bu yüzden Jocelyn dün McDonald's'taki vardiyasından sonra kot pantolonunu yıkamamıştı. Üç günlük yanmış yağ ve patates kızartması gibi kokuyor olma ihtimali oldukça yüksekti. Ya da daha kötüsü, bugün havanın sıcak olduğunu ve beden eğitimi dersinden sonra koltuk altlarına sürdüğü neredeyse boş çubuğun deodoranttan çok plastik içerdiğini düşünürsek.

"Bir sorun mu var Bayan Burton?"

Jocelyn başını salladı. Gözleri kâğıdın ilk satırında gezindi ama okumaya başlamak için derin bir nefes daha aldığı anda o koku tekrar burnuna geldi. "Gerçekten güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

Uzun bir duraklama oldu. Bir yanıt -herhangi bir şey- beklerken Jocelyn iltifatın Bay Sawyer'ı üzmüş olabileceğinden endişelendi. Ama sonunda konuştuğunda, görmek için başını kaldırmamış olsa da sesindeki gülümsemeyi duydu. "Fark ettiğinize sevindim. Başlayabilirsiniz."

Boğazını temizledi. "'Yalnızlık arkadaş yokluğu değildir. Kalabalık bir odada bile içinizde hissettiğiniz rahatsız edici bir boşluktur ...'" Sonraki on dakika boyunca Jocelyn sekiz sayfa okudu - annesinin işte olduğu ve kendisinin evde yalnız olduğu bir geceyi anlatıyordu. Fırtınalı bir geceyi anımsadı, rüzgârın öngörülemeyen şekillerde yükselip alçalan ve onu belirsizlikle titreten alçak bir sesle nasıl inlediğini anlattı. Annesinin komodininde sakladığı silahı almış ve yastığının altına sıkıştırmıştı, çok korkmuştu. Gözyaşları akıyordu

Arkadaşının ailesiyle sahile gittiği zamanı, onlar uyurken nasıl gizlice kaçtığını ve iskelenin kenarındaki kayalıklarda durup, düşüp dev dalgalar onu yutarsa kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ettiğini okurken yüzünü buruşturdu. Kelimeleri yüksek sesle söylemek iç burkucuydu ama yazdıklarını okumak asla en kötü kısım değildi. En kötüsü, bitirdikten sonra yere bakmak zorunda kaldığı zamandı. Çünkü yüzeye çıkan tüm duygular sıkışıp kalmıştı. Jocelyn pencereden dışarı bakmayı, bir ispinozu ya da mavi alakargayı izlemeyi, zihninin dolaşmasına izin vermeyi ve biraz huzur bulmayı diledi. Ama Bay Sawyer'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ayrıca, bir noktada, hazır olduğunda, Bay Sawyer onu övecekti ve bu onu daha iyi hissettirecekti.

Bu yüzden bekledi. Ve bekledim. Ta ki sonunda Kâğıtların karıştırılması, kalemin ucunun yazdığı defterin sayfalarını çizerken çıkardığı ses durdu ve Bay Sawyer elini uzattı. Jocelyn'in çenesini kavradı ve gözleri buluşana kadar kaldırdı.

"Seanslarımızdan keyif alıyor musunuz, Bayan Burton?"
Başını salladı. "Seninleyken kendimi yalnız hissetmiyorum."

Bay Sawyer'ın dudakları gülümsemek için kıvrıldı. "Mükemmel. Peki son zamanlarda seni bazen koridorda birlikte gördüğüm çocukla vakit geçirdin mi?"

"Lucas?"

Öğretmenin yüzündeki gülümseme soldu. "Evet, o."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Lucas'ı görmedim."

Bay Sawyer'ın gözleri kısıldı ve dudakları gerildi. Hiçbir söze gerek yoktu. Ona inandığından emin değildi.

"Yapmadım." Jocelyn yutkundu. "Yemin ederim."

Bay Sawyer onun gözlerini aradı ama bulacak bir şey yoktu çünkü hiçbir şey saklamıyordu. Son zamanlarda Lucas'ı başından savmıştı. Eskiden okuldan sonra birlikte vakit geçirirler, bazen ailesinin evinin yanındaki tavuk kümesinin arkasında öpüşürlerdi ama şimdi boş zamanlarını çoğunlukla Bay Sawyer'la geçiriyor ya da onun ödevlerinden biri üzerinde çalışıyordu.

Başını öne eğdi. "Sana hiç bir erkek dokundu mu, Jocelyn?"

Yanaklarındaki kıpkırmızı çiçek onun yerine cevap verdi.

"Nokta," dedi Bay Sawyer sertçe. "Nerene dokunulduğunu göster bana."

Jocelyn yalan söylemeyi düşündü ama adamın gözlerinin içine nasıl baktığını görünce bunu anlayabileceğinden emindi. Derin bir nefes aldı, tuttu ve göğüslerini işaret etti.

"Başka bir yer var mı?"

diye sordu. Kadın başını salladı.

Bay Sawyer'ın gözleri karardı. "Daha fazla disipline hazır mısın?"

Jocelyn bu kez tereddüt etmedi. Heyecanla başını salladı. "Evet, hazırım."

"Eğer biri seanslarımızı öğrenirse, artık sana yardım edemeyeceğimi ve burs şansını kaybedeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Kimseye söylemem."

Bay Sawyer'ın başparmağı uzun bir süre alt dudağını ovuşturdu. Sonunda kalemini eline aldı ve not defterine bir adres karaladı. Kâğıt şeridini yırtarak Jocelyn'e uzattı.

"Perşembe. Akşam altıda."

Kadın onu almaya gitti ama adam bırakmadı. Gözleri buluştu.

"Erkekler sizi kullanır. Seni asla gerçekten istemeyecekler çünkü sendeki potansiyeli benim gördüğüm gibi görmeyecekler. Tek görecekleri kirli, kullanılmış giysileri olan zavallı bir kız ve ezik bir anne olacak." Saçlarını usulca okşadı, sonra diplerindeki kırık uçları parmakladı. "Saçını bile kesmeyen bir kız. Sana yardım ettiğim için şanslısın."

BÖLÜM

21

Louisiana'dan döndüğümünden beri beş gündür geceleri üç saatten fazla uyumadım. Metro koltuğuna oturdum, yüzümü ellerime gömdüm ve seçeneklerimi düşündüm: yoga, meditasyon, çok miktarda Şarap mı? Henüz hiçbirisi işe yaramadı. Kaçamadığım çarpık bir gerçeklik gibi. Yorgunluk, beni bir andan diğerine çekiyor, hayatımı yaşamaya geri dönmek için yaptığım her girişimde dikkatimi dağıtıyor, ama yorganın altına girer girmez uyanıyorum.

Tamamen uyanıktım. Tavana bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, nefeslerim kısa ve hızlı geliyor. Bölümleri ve hikâyenin *sonunda* ne *olacağını* düşünmeye başlıyorum. Hannah yemimi yutmadı ve Lizzie adında bir arkadaş eklememi, ama ikimiz de onun er ya da geç sayfada görüneceğini biliyoruz, değil mi?

Hangi durakta olduğumuzu kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, bir adamın bakışlarını üzerimde yakalıyorum. Uzun boylu ve sakallı. Yakalanmış gibi başka tarafa bakıyor. Çantama uzanıyorum, ellerim bir şeyden çekiliyormuşum gibi titriyor. *Uykudan*, bedenimin birkaç saatliğine bile olsa kapanamamasından çekiliyorum. Ayağa kalkıp arabanın içinde hızla ilerliyorum, kendimi bir grup gencin arkasındaki başka bir koltuğa sıkıştırıyorum. Etraflarına bakıp adamı görmeye çalışıyorum ama adam gitmiş.

Nefes veriyorum.

Beni takip etmiyorsun o zaman.

Yanımdaki diğer insanlara uzun uzun bakıyorum ama hepsi meşgul; telefonlarına bakıyor, kitap okuyor, müzik dinliyorlar. Kimse bana aldırış etmiyor ama ben tetikteyim ve başka türlü de olamam.

Kampüse varır varmaz -arkama bakıp adamı ve beni takip ediyormuş gibi görünen herhangi birini gözlüyorum- doğruca sağlık kliniğine gidiyorum. Profesör olduğum için beni muayene olmayı bekleyen yarım düzine öğrencinin önüne geçiriyorlar ve on dakika içinde bir odaya giriyorum.

"Bayan Davis?" Genç bir kadın elindeki panoya bakarak içeri giriyor. Başka bir öğrenciye benziyor ama kimlik kartında Kendra Young, Pratisyen Hemşire yazıyor.

Ağzımı açıyorum - neredeyse onu *Profesör Davis* olarak düzeltiyorum - sonra ağzımı kapatıyorum. Bana ne dediği önemli değil. Önemli olan Kendra Young'ın beni uyumamı sağlayacak bir reçete yazacak kadar sevmesi, kısa süreliğine de olsa bu dönen düşünceleri susturmama izin vermesi. Ben de bu onursal sıfatı unutup ona gülümsüyorum, normal görünmek için içimdeki tüm gücü topluyorum, hayatının zor bir döneminde sadece biraz yardıma ihtiyacı olan iyi ayarlanmış bir kadın gibi.

"Evet, o benim," diye idare ediyorum.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Kendra bir tabure çekiyor, bacak bacak üstüne atıyor, açık bakışlarla ve sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Omuzlarım biraz gevşedi. İşinde iyi, en azından insan ilişkileri konusunda. Gerçeklerden *çok da uzak* olmayan, özenle hazırladığım hikâyemi düşünüyorum.

"Annem. O ölüyor. Yavaş yavaş."

"Oh, çok üzgünüm." Kendra yüzünde endişeli bir ifadeyle eğiliyor.

"Çok endişeliyim. Uyumakta güçlük çekiyorum. O Louisiana'da, geçenlerde onu görmek için oradaydım ama ders vermek için geri dönmek zorunda kaldım." Hızlı hızlı konuşuyorum, gözlerimin dolmasına izin veriyorum, beni bile şaşırtan gözyaşları. "Her neyse, uyumama yardımcı olacak bir şey verebileceğinizi umuyordum. Sanırım biraz dinlenebilirim kendimi toparlayabilirim."

"Oh, tabii ki. Size hızlı bir muayene yapmama izin verin." Eliyle dirseğime dokunuyor, tansiyonumu ölçüyor, kalbimi ve ciğerlerimi dinliyor, kullandığım diğer ilaçlarla ilgili rutin sorular soruyor. Ayrıldığımda, çok ihtiyacım olan Ambien'i almak için en yakın eczaneye gidiyorum.

Eczane Bay Hank'in huzurevinin yanında bulunuyor. İlaçları güvenli bir şekilde çantama koyar koymaz daha sakin oluyorum ve ziyaret için yan tarafa gidiyorum. New York ne kadar büyük olsa da küçük bir kasabaya da çok benziyor - her şey bir arada.

Bay Hank benim için rahatlatıcı bir yiyecek gibi. Onu görmek ruh halimi iyileştiriyor çünkü bana hayatımda her zaman güvenebileceğim *biri* olduğunu hatırlatıyor. Onu her zaman bulduğum yerde, ortak TV odasında buluyorum. Ama her zamanki ziyaretlerimden farklı olarak, yanında tekerlekli sandalyede oturan ve elini tutan bir kadın var.

"Merhaba, Bay Hank." Kadına bakarak ona gülümsedim.

"Elizabeth! Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce. Yakınlarda bir işim vardı ve uğramadan edemedim. Umarım rahatsız etmiyorumdur." Kadının başka bir hasta mı yoksa ziyaretçi mi olduğundan emin değilim ama bana bakıyor ve gözlerini kısıyor.

"Charlie'mle oynaşıyor muydun?"

"Hayır, hanımefendi." Gülümsüyorum. "Charlie ve ben eski arkadaşız." Bakışlarımı eski ev sahibime çeviriyorum. "Değil mi, Bay Hank?"

"Tabii, tabii." Kadının elini okşar. "Elizabeth benim binamda, koridorun tam karşısında oturuyor. Gözüm onun üzerinde. Şehirdeki genç kızlar asla çok dikkatli olamazlar."

Adımı ve evimin nerede olduğunu hatırlayabildiği halde neredeyse beş yıldır bu huzurevinde yaşadığını fark etmemesi çok tuhaf. Başımı sallayıp kadına bakıyorum, az önce söylediği şeyi tuhaf bulup bulmayacağını merak ediyorum.

Hâlâ bana şüpheyile bakıyor ama sert bir şekilde başını sallıyor ve gri saçlarını geriye doğru tarıyor. Bir personel yaklaşıyor ve onunla konuşmak için eğiliyor. "Size bir kek getirmemize ne dersiniz Bayan Parsons? Bu sabah kahvaltı etmediniz."

Kadın kaşlarını çatıp iç geçiriyor ama itiraz etmiyor. Kulak misafiri olmaktan çıktığında, Bay Hank'in yanına bir sandalye çekiyorum. "Kimdi o? Yeni bir özel bayan arkadaşın mı var?"

"Hayır." Sırıttıyor, sanki o hiç kimse değilmiş gibi beni başından savıyor. "Ama benim yaşında güzel bir kız elini tutmak istediğinde, her türlü saçmalığı kabul etmek zorundasın." Göz kırptıyor ve bu beni güldürüyor - gerçekten güldürüyor - geçen haftalardan sonra ferahlatıcı bir an. Çoğunlukla akli başında olması beni de mutlu ediyor. Hayatımda iyi şeyler olduğunu hatırlatıyor. "Neler oluyor küçük hanım? Yorgun görünüyorsun. Yine uyku sorunu mu yaşıyorsun?"

Bunu ona yakın zamanda mı söyledim, yoksa yirmi yıl önce New York'a ilk taşındığım zamandan mı bahsediyor? Ya da belki de o zamanlar yaşadığım uyku sorununu geçen hafta yaşadığımı sanıyor çünkü yılları yine karıştırmış. Emin değilim ama Bay Hank nasıl ve nerede büyüdüğüm hakkındaki gerçeği bilen birkaç kişiden biri. Gerçeğin tamamını değil, Bay Sawyer hakkında değil ama ona en azından aile hayatımı anlattım. Alkolizm bizi birbirimize bağlayan ilk şeylerden biriydi. Ben taşındıktan bir yıl sonra karısı karaciğer sirozundan ölmüş. "Uzaktaydım," dedim. "Annemi görmeye gittim."

Gür kaşları havaya kalktı. "Louisiana'ya mı gittin?"

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. "Aldım."

"Nasıl gitti?"

"Harika değil. Annem ölüyor."

Uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor ve sıkıyor. "İçki sonunda onu aldı mı?"

Başımı sallıyorum. "Kanser. Pankreas."

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

"Doktorlar ne kadar sürer diyor?" "Çok uzun değil. Bir ya da iki ay."

Başını sallıyor. "Onu tekrar görmeye gidecek misin?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Öğretmenliği bitirmek için yaz döneminin birkaç haftası daha var. Sanırım işlerin nasıl olduğuna o zaman bakacağım." İçimi çekip omuz silkiyorum, konuyu açan ben olmama rağmen şimdiden değiştirmek istiyorum. Bu yüzden eğilip onunla omuz omuza çarpışıyorum. "Ama bana kendinden bahset. En iyi kız arkadaşın olarak benim yerime Bayan Parsons'ı koymayacaksın, değil mi?"

"Asla." Göz kırıyor. "Ömür boyu benimle kalacaksın."

Bunun için gerçekten minnettarım. Bay Hank ve ben bir saat daha konuştuk. Önemli hiçbir şey hakkında -bugün koşan atlar, yan odaya taşınan yeni hasta, yarın kar yağmamasını umduğu hakkında. Ona Ocak ayının değil Haziran ayının sonunda olduğumuzu hatırlatmıyorum. Çoğunlukla onunla birlikte ve bugün iyi bir ziyaret yaptığım için kendimi şanslı hissediyorum. Sonlara doğru bir hemşire gelip öğle yemeği vaktinin geldiğini söylüyor. Beni onunla tanıştırıyor, Elizabeth yerine Molly diyor. Molly karısının adıydı.

"Gitmeliyim, ama yakında geri geleceğim. Ve bir dahaki sefere çörek getireceğim."

Beni işaret ediyor. "Çikolata."

Gülümsüyorum. "Başka bir şey suç olurdu." Ona sarılıp vedalaşıyorum.

Geri çekildiğimde bir an kolumu tutuyor. "O seni seviyor, Bunu söylemese ve göstermekte iyi olmasa bile."

"Kim?"

"Annen."

Tüm annelerin kızlarını sevmesi gerektiğini kastettiğini varsayıyorum ama sonra "Bana söyledi" diye ekliyor.

"Annem beni sevdiğini mi söyledi?"

Başını sallıyor. "Hiç bahsetmedim çünkü sen gittikten sonra hayatına devam etmek için ne kadar mücadele ettiğini biliyordum."

Genelde onu düzeltmem ama cevabım ağzımdan kaçıyor. "Ama annemle hiç konuşmadın."

"Birkaç günlüğüne hastanede hasta yattığın zaman hariç."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir an için annemle *gerçekten* konuştuğunu sandım. Ama yine kafası karıştı, çünkü New York'ta hiç hastaneye gitmedim ve annem bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Bana bile. Bunun beni üzmesine izin vermemeye çalışıyorum ama karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Yanağımı okşuyor. "Seni seviyorum, Molly. Üzülme."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum. Sen hayatımdayken nasıl üzülebilirim ki?"

Daha kattan çıkıp asansöre geri adım atmıştım ki telefonum bir mesajla titredi.

Akşam yemeği?

İç çekiyorum. Bu akşam için tek planım çantamdaki uyku haplarından birini alıp yatmak ve geçen ay yaşadıklarımı unutmak. Parmaklarım tuş takımının üzerinde geziniyor, tam cevap yazacakken ikinci kez titriyor.

Arkadaşın Jocelyn hakkında bazı bilgiler edindim.

Gözlerim kocaman oldu.

Bu gece uyumak için çok fazla. Yeterince hızlı cevap yazamıyorum.

Elizabeth: Akşam yemeği kulağa harika geliyor!

BÖLÜM

22

Y İyi misin, bebeğim?"

Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Neredeyse yarım saattir buradayım ve Sam hâlâ Jocelyn hakkında bir şey söylemedi. Sabırlı olmaya, bilgi almak için ne kadar çaresiz olduğumu belli etmemeye çalışıyorum, ama kafein ve adrenalinle koşarken bu kolay değil.

Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Sam yüzümü inceliyor. Keşke benimle dedektifçilik oynamasaydı.

Omuz silkiyor. "Yorgun görünüyorsun. Stresli."

Harika. Şimdi vücudumun içinde kopan fırtına dışarıya taşıyor. "Boynum yine beni rahatsız ediyor," diye yalan söylüyorum. "Son birkaç gecedir beni birkaç kez uyandırdı."

Ocağın altını kısıyor, oturduğum adanın yan tarafına doğru yürüyor ve kocaman ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bir şey söylemelidim. Sihirli parmaklarım olduğunu biliyorsun."

Sam'in parmakları aslında oldukça büyüdü. Boyun kaslarımı yoğuruyor ve başım hemen birkaç santim düşüyor. Sanki bir gergi çubuğundan ayrılmış gibi hissediyorum. Elimde değil, inliyorum.

Başparmaklarını daha derine bastırıyor. "İyi hissediyor musun?" "Evet," diye nefes veriyorum. "Teşekkürler."

Bir süre sonra sorunun boynumdaki gerginlikten *kaynaklandığını* düşünmeye başladım. Çünkü şu anda bir topun içine kıvrılıp uyuyabilirmişim gibi geliyor. Ama sonra Sam yine ağzını açıyor.

"Florida eyaletinde arkadaşınızın adını taşıyan üç kişi buldum."

Başım dikleşiyor ve ellerini omuzlarımdan çekiyorum. "Ah?"

Sam başımın üstünü öpüyor. "Sosumu karıştırmam lazım." Adanın diğer tarafına geri dönüyor ve ocağın düğmeleriyle oynamaya başlıyor, sanki nefesimi tutmamışım, söylediklerinin devamını beklemiyormuşum gibi

söylemek zorunda. Tabii ki neyin tehlikede olduğunu bilmiyor. Ama baharatları sakladığı çekmeceyi açıp karıştırmaya başladığında, daha fazla bekleyemiyorum.

"Ve? Üç kişi hakkında ne bulabildiniz?"

Bir kavanoz kekik çıkarıyor, kapağını çeviriyor ve yaptığı sosun içine birkaç pul atıyor. "İkisini elemek yeterince kolay. Arkadaşınla liseye birlikte gittiğinizi söyledin, o halde otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu varsayıyorum?"

Başımı salladım. "Aynı yaştayız."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üç kişiden biri sadece on altı yaşında, diğeri ise seksenlerinin sonunda."

"Peki ya üçüncüsü?"

Sam dönüp bakışlarımı karşılıyor. "O hapiste."

Gözlerim büyüyor. "Hapishane mi? Ne için?"

"Kasıtsız adam öldürmekten."

Kalbim göğsümün duvarını delmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Birini mi öldürdü?"

Başını sallıyor. "Beş yıl önce alkollü araç kullandım. Dur işaretini geçtim. Yaşlı bir adama çarptı."

Jocelyn'in evlenmiş ya da ölmüş olabileceğini düşünmüştüm. *Hapishane* hiç aklıma gelmemişti. Yine de mantıklı, değil mi? İçki içmek. Pervasız olmak. Olanlardan sonra ikisiyle de mücadele ettiğine şüphe yok. Jocelyn'in işi başından beri kolay değildi. Bu yüzden kırk yaşında bir adamın ondan faydalanmasına izin verdi. Bu yeni bilgiyi sindiriyorum, yutuyorum. Ama sonra içimden yeni sorular fışkırmaya başladı. Hâlâ o olabilir mi? Hapishaneden mi? Orada bilgisayar ve internet erişimi var, değil mi? En azından öyle görünüyor, gerçi benim bu konudaki eğitimim *Law & Order* tekrarlarından geliyor.

Sam işe gidip gelirken taşıdığı deri çantaya doğru yürüyor. Fermuarını açıp bir kâğıt parçası çıkardı ve tezgâhın üzerinden bana doğru uzattı. "Bu onun sabıka fotoğrafı."

Birkaç kez göz kırpıyorum, hayal kırıklığı ve rahatlama eşit ölçüde çarpıyor. "Bu ... bu Jocelyn değil."

"Emin misin? Onu liseden beri görmediğinizi söylemiştiniz, değil mi? Resmi gördükten sonra yaş listesini iki kez kontrol etmek zorunda kaldım. Otuzlu yaşların sonundan çok ellili yaşların sonuna benziyor. Ama zor bir hayat insana bunu yaptırabilir."

Başımı sallıyorum. "İnsanlar değişir ama ten renkleri değişmez. Bu kesinlikle Jocelyn *değil*."

"Oh. Şey, sanırım bu iyi."

Florida'da değilse nerede o zaman?

"Aradığınız veri tabanı onu bulamıyor olabilir mi çünkü evlendi ve evlilik soyadını kullanıyor?"

Sam omuz silkiyor. "Her şey mümkün. Ama olası değil. İsmi doğrudan ve takma ad olarak kullandım. Yani herkes olmalı. Belki arkadaşın artık Florida'da değildir. Louisiana'da sorabileceğin bir ailesi var mı? Eğer bir ebeveynin ya da kardeşin adını biliyorsan, muhtemelen sana onların iletişim bilgilerini verebilirim. Hangi şehirdenim demiştiniz?"

Ben paylaşmadım. Ve zaten çok fazla şey paylaştım, bu yüzden bu şekilde kalmaya niyetliyim. "Ölmüş olsaydı aramanızda adı çıkar mıydı?"

"Öyle olmalı. Tüm ölümler Sosyal Güvenlik'e bildiriliyor ve onların kayıtları da benim aldığım ulusal veri tabanına giriyor. Oldukça doğru. Yanlış olduğunu gördüğüm tek zaman,"-Sam gözlerimi yakaladı-"birisi bulunmak istemediğinde."

"Film izlemek ister misin?" Sam mutfak tezgahının üzerine bir el havlusu atıyor. Akşam yemeğinden sonra temizlik yapmayı yeni bitirmiştik. "Ya da belki boynundaki düğümler üzerinde biraz daha çalışabilirim. Sevdiğin o yağ hâlâ komodininde duruyor."

Bir erkekten gelen masaj teklifi asla *sadece* masaj teklifi değildir. Ve bu dairenin havası bu gece nefes almak için fazla yoğun. Yapmam gereken şey eve gidip aldığım ama henüz beyaz eczane poşetinden çıkarmadığım uyku haplarından birini içmek. Vakit geldi.

"Aslında bu gece evimde uyuyacağım. Bazı kağıtlar üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Bunu burada yapamaz mısın?" Sam içeri girdiğimde eşyalarımı koyduğum sandalyeye bakıyor. Dizüstü bilgisayarım çantamın üstünden dışarı çıkmış.

Ona doğru iterek bükülmüş duygularını yatıştırmaya çalışıyorum. Daha bir hafta önce Noah'ya da aynı şeyi yaptığım aklıma geliyor; dar bir köşeden çıkmak için seksi kullanmışım. Kendimle gurur duymuyorum ama durmuyorum da. "Sen etraftayken odaklanmak imkânsız."

"Ben diğer odaya gideceğim."

"Bunun bir faydası olmaz. Eve gitmem gerek."

Surat asıyor. "Peki. Her neyse. Sana bir Uber çağıracağım." Başımı sallıyorum. "Metroya bineceğim."

"En azından bunu bana verebilir misin? Geceleri trenlerde gördüğüm saçmalıkları siz görmüyorsunuz."

İç çekiyorum. "Tamam. Uber'e bineceğim. Ama kendim ararım."

Başını sallıyor, dudaklarını büzüyor. Ondan sonra hızlı bir kaçış yapmayı başarıyorum - iffetli bir öpücük, yarın muhtemelen tutamayacağım bir mesaj sözü. Sokağa adımımı attığım anda kendimi çok daha az daralmış hissediyorum. Bu düşünce aklımı Noah'a çeviriyor. Bana bölümleri gönderen kişinin Noah olma ihtimali Sam olma ihtimalinden çok daha yüksek ama yine de Noah'ın yanında kendimi boğulmuş hissetmiyorum. Bunun nedenini merak ediyorum. Sam'in sipariş vermemi izlediği Uber'i iptal edip metro istasyonuna gidiyorum. Dört bloklu bir yürüyüş ve oraya vardığımda tek bir adımımı bile hatırlamadığımı fark ediyorum. Önünden geçtiğim binaların hiçbirini, diğer yayaların yüzlerini ya da herhangi bir yaya geçidinde durduğumu hatırlayamıyorum. Sam haklıydı. Yolcu olarak tek başıma olduğumdan daha güvende olurdum. Gerçi artık istasyondaydım, o yüzden devam etsem iyi olacaktı. Metroya inişime birkaç adım kala cep telefonum çaldı. Merdivenlerde duruyorum çünkü şehrin altında telefon çekmeyebiliyor. Bilinmeyen bir numara, ama yine de cevaplamak için kaydırıyorum.

"Alo?"

Hat sessiz. Merdivenlerden tekrar cadde seviyesine çıkıyorum, belki de bağlantıdır diye düşünüyorum.

"Alo?"

Bir taksi kornası çalıyor ve uzaktan bir çeşit siren sesi geliyor. Manhattan'ın seslerini bastırmaya çalışarak cep telefonu olmayan kulağımı kapatıyorum. Birinin nefes alışını duyabildiğimden oldukça eminim. Son birkaç gün içinde bu ikinci kez oluyor.

"Alo? Orada biri mi var?"

Hücremi başıma daha sıkı bastırıyorum, bir parmağımı diğer kulağıma sokuyorum. Orada kesinlikle biri var. Soluk alıp verişlerin belli belirsiz sesini duyabiliyorum. Kulağa ne kadar saçma gelse de, içgüdülerim bana nefes alıp verenin *Noah* olduğunu söylüyor. Ama neden böyle düşünüyorum? Nefes alış verişinin kendine özgü bir düzeni mi var? Birlikteyken bunu fark ettiğimi hatırlamıyorum. Sam'le çok daha fazla zaman geçirdim ve onun özel bir nefes alma şekli olup olmadığını size söyleyemem.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım, çünkü Noah'a numaramı vermediğimi fark ettim. *Uyumak. Biraz uyumam lazım.* Telefonumu kapattım, baktım

Etrafta beni izleyen biri var mı diye bakıyorum ve koşarak merdivenlerden metroya iniyorum. Daireme ne kadar çabuk varırsam, o kadar çabuk bir hap atıp uyuyabilirim. Dinlendiğimde her şey daha net olacak.

Neyse ki eve dönüş yolculuğunun geri kalanı olaysız geçiyor, en azından kapımı kapatıp telefonum tekrar çalana kadar. Bu sefer arama değil, bir mesaj. Kişi rehberimde kayıtlı değil, çünkü isim yok, sadece "Bilinmiyor" ve bir telefon numarası çıkıyor - Louisiana alan kodlu bir numara.

Mesajı açmak için tıkladığımda nabzım hızlanıyor.

Selam. Ben Lucas. Ulaşmam uzun sürdüğü için üzgünüm ama numaranı kaybettim. Hastanede birbirimizi gördüğümüz günden beri arıyordum. Sonunda bu gece buldum. Saklamak için öğle yemeği çantama koymuş olmalıyım ve bir şekilde buz torbasına yapışmış ve ben fark etmemişim. Görünüşe göre bir haftadır dondurucumdaymış. Oraya bakmak hiç aklıma gelmedi. Kaybettiğim için kendime kızıyordum. Seni tekrar görmeyi çok istiyordum. Hala şehirde olma ihtimalin var mı?

Bir ciğer dolusu hava çıkardım, tartışma cevap vermedi. Ama Lucas zararsız biri ve dondurucuda telefon numaramı bulma düşüncesi aslında oldukça komik.

Elizabeth: Hey, Lucas. New York'a döndüm bile.

Dikkatimi dağıttığı için mutlu bir şekilde küçük noktaların ekranımda zıplamasını izliyorum. Lucas'ı hep sevmişimdir.

Bilinmiyor: Kahretsin. Yakın zamanda şehre döneceğini düşünüyor musun?

Elizabeth: Emin değilim.

Bir sonraki mesajından önce kaşlarını çatan bir emoji beliriyor.

Bilinmiyor: Bu çok kötü. Bir değişiklik olursa ve geri dönersen bana haber ver. Seni görmek gerçekten hoşuma gitti. Son sınıfta iletişimimizi kaybetmemizden hep nefret etmişimdir.

O yıllla ilgili nefret ettiğim *çok şey* var.

Dudağımı kemiriyorum, düşünüyorum. Jocelyn eskiden Lucas'la takılırdı. Belki onun nerede olduğunu biliyordur; belki de görüşmeye devam etmişlerdir. Yine de küçük kasabamdan biriyle onun hakkında konuşma düşüncesinden nefret ediyorum ve aptalca bir nedenden dolayı hala Jocelyn'i sorduğuma dair dijital bir ayak izi bırakmak istemiyorum. Bir *NYPD dedektifinden* yardım istediğimi düşünürsek, bu noktada kesinlikle çok saçma.

Minton Parish'le bağlantılı herhangi biriyle dalga geçmek. Bunun yerine, dürüstçe cevap veriyorum.

Elizabeth: Ben de öyle. Sen benim için her zaman iyi bir arkadaşın Lucas.

Hemen cevap veriyor.

Bilinmiyor: Geçmiş zaman olması gerekmiyor. Eğer şehre dönersen beni ara. Seni görmeyi çok isterim.

Elizabeth: Kendine iyi bak, Lucas.

Sen de Elizabeth.

İçimi çekiyorum ve daireme bakıyorum. Genelde on bire kadar uyumam ama mutfak tezgahımın üzerindeki eczane poşeti beni çağırıyor. Yırtıp açıyorum, şişenin kapağını çeviriyorum ve iki Ambien'i susuz yutuyorum. Bu gece uyumaya kararlıyım, o kadar ki cep telefonumu yatak odasına götürüp normalde yaptığım gibi komodinin üzerindeki şarj aletini kullanmak yerine oturma odasındaki şarj aletine takıyorum. İhtiyacım olan son şey, beni uyandıracak ve bütün gece uyanık tutacak bir başka telefon görüşmesi.

On dakika sonra yatağa giriyorum ve ilacın etkisini göstermesini bekliyorum. Zihnim bir sürü düşünceyle dolup taşıyor. *Noah kim olduğumu biliyor mu? O Aziz Agnes heykelini kim bağışladı? Annemin ne kadar ömrü kaldı? Sam'le ilişkiyi kesmeliyim. Ama bu gece aklıma takılan soru şu: Jocelyn hangi cehennemde?*

BÖLÜM

23

yuvarlanıp hap şişesini kavradım. Dün gece aralıksız sekiz saat uyudum. Bu gece de bir yanım bir Ambien (ya da üç tane) daha içip bir gece daha uyumaktan başka bir şey istemiyor. Ama kapağı kapattığım anda annemi düşünüyorum. Bağımlılıkla ilgili sorunları. Bu, aynı sorunlara hazır olduğum anlamına geliyor ve istediğim son şey ilaçlara bağımlı hale gelmek. Ambien'in alışkanlık yapıp yapmadığını bile bilmiyorum. ama riske girmeyeceğim.

Her şey bağımlılık yaratabilir, değil mi? *Her şey.* İnsanlar bile.

Tekrar doğrulup elimi yüzümde gezdiriyorum. Telefonuma baktığımda saatin henüz sekiz bile olmadığını görüyorum. Çok yorgunum. Belki biraz televizyon izlerim. Telefonumu tekrar komodinin üzerine koyuyorum, ama şarja taktığımda ekranda gelen bir arama yanıp sönüyor - bilinmeyen bir numara. Yine.

Cevap vermemeliyim. Sesli mesaja geçmesine izin vermeliyim. Ama cevap *vermemezlik* edemem. Burada oturup cevapsız sorular listeme "*Kimdi o?*" sorusunu ekleyemem. Bu yüzden telefonu kaptım ve yeşil tuşa bastım.

"Alo?"

Yanıt yok. Sadece . . . nefes alıp veriyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Alo?" Çırpınıyorum. "Nefes alışını duyabiliyorum, biliyorsun!"

Yine, hemen Noah olduğunu düşünüyorum. Ve yine kendime numaramın onda olmadığını hatırlatıyorum. Ve neden beni arayıp öylece nefes alsın ki? Bölümleri gönderen o değilse tabii. Ve amacı beni korkutmak. Bana musallat olmak. *İntikam almak.*

Kapatıyorum. Bu kişi her ne elde etmeyi umuyorsa, *kim* olursa olsun, onu beslemeye gerek yok. Bunun yerine, anneme ulaşana kadar rehberimde geziniyorum. Annemin kapısından çıkmadan hemen önce yaptığımız konuşmayı düşünürken parmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor.

Birkaç gün içinde seni arayıp nasıl hissettiğini sorarım anne.

Konuşmak istediğimde seni aramama ne dersin?

Tabii ki aramadı. Asla aramayacağından eminim. Onu düşünmemeye, onun için endişelenmemeye çalıştım. Bırakın düşüncelerimi, endişelenmeyi bile hak etmiyor. Yine de . . . İyi olduğundan emin olmak zorunda hissediyorum. Eminim bir psikiyatristin bunun nedenleri hakkında söyleyeceği çok şey vardır. Başımı kendime doğru sallıyorum ama yine de yeşil arama düğmesine basıyorum.

"Alo? Elizabeth?" Sesi gıcırıtlı, nefessiz. Sesi berbat, sanki ölümün eşiğindeymiş gibi. Yanında olmadığım için hissettiğim suçluluk duygusunu görmezden geliyorum.

"Anne? İyi misin?"

"Ben ölüyorum. Tabii ki iyi değilim." Öksürüyor, telefonu uzaklaştırıyor ama yine de sesini duyabiliyorum, boğuk ve tıkırtılı. Telefona geri döndüğünde boğazını temizliyor. "Neden arıyorsun?"

Bir sessizlik ritminin havaya nüfuz etmesine izin verdim. *Neden, gerçekten mi?* "Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Kiliseye gittin mi?" diye soruyor. "Ben iyi bir Hristiyan hayatı yaşıyorum ve günahlarım sayısız. Sen bir kâfir hayatı yaşıyorsun ve günahların-"

"Gitmem gerek anne. Ama seni seviyorum." Telefonu kapatıyorum ve telefona bakıyorum, bir ebeveyn ölürken duyduğum tüm hikayeleri düşünüyorum ve o son anlarda, anlaşmazlık içinde olan ebeveynler ve çocuklar farklılıklarını uzlaştırmanın bir yolunu buluyorlar. Onunla bu noktaya gelebileceğimizi hiç sanmıyorum. Ölene kadar içki ve sigara içmesine rağmen en iyisini bildiğine yemin ederek mezara gidecek.

Diğer odadan gelen hızlı ve sert bir kapı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kapımda biri var. Sam, belki? Ama öylece ortaya çıkar mı? Bugün ona hiç mesaj atmadım, yani muhtemelen gelmez. İçimi çekiyorum, yataktan kalkıyorum ve telefonumu bir silah gibi kavrayıp gözetleme deliğinden bakıyorum. Ama gelen sadece Bayan Patterson'dı, yan komşum.

Kapıyı kırıp açtım. Misafir için giyinmedim. "Alo?"

"Al canım, mektuplarını almaya devam ediyorum." Mektubu aralıktan bana uzatıyor, hızlıca gülümsüyor ve bastonuyla uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim."

Yatağa geri döndüm, her zamankinden daha huzursuzdum. Bir saat sonra hâlâ tavana bakıyor, bu kez Jocelyn'i düşünüyordum. *Bir yerlere* gitmiş olmalıydı. Eğer hâlâ Florida'da olsaydı, Sam'in yaptığı aramalarda ortaya çıkması gerekirdi. Tüm Birleşik Devletler'i kontrol etmesini istiyorum.

Bir saat daha geçtikten ve beynim hala aynı eski çıkmazlar havuzunda yüzdükten sonra, sonunda pes ediyorum ve yataktan kalkıyorum.

Not vermem gereken ödevlerim, üniversitenin sistemine girmem gereken notlarım ve izlemem gereken birkaç aptalca, zorunlu insan kaynakları videosu var. Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı alıp mutfak masasına oturuyorum ve işe yaramaya çalışıyorum. Ancak üniversitenin not sistemine giriş yapamadan Hannah Greer'den bir e-posta geldiğini fark ediyorum. Daha önce orada değildi.

Kalbim hızla atıyor, kanım ısınıyor, sinirlerim vücudumda zonkluyor. Yutkunuyorum ve tıklıyorum. Mesaj yok, e-postanın içeriği yok. Onunla Zoom üzerinden konuşma isteğimi açıkça görmezden geliyor. E-postanın içerdiği tek şey ekler.

Ve bunlar Bölüm 4 ve Bölüm 5 olarak etiketlenmiştir.

BÖLÜM

24

Bölüm 4-Hannah'nın Romanı

Jocelyn arabayı adresin yanına çekti. Binaya baktı, sonra tekrar numaralara baktı ve terli avuçlarını eteğine sildi. Burası beklediği gibi bir yer değildi. Güzel bir yer ya da belki Bay Sawyer'ın evi yerine, iflas etmiş gibi görünen bir moteldi. Kırmızı neon Vacancy tabelasının sürekli yanıp sönmesi dışında, yani hâlâ açık mıydı? Kıpırdandı, inişli çıkışlı otoparkta bilinçli bir şekilde etrafına bakındı. Bay Sawyer'dan iz yoktu.

Sonunda arabası geldi. Kız ona baktı. Annesinin arabasının bu sabah ölmemiş olmasını dileyerek yanına park ettiği külüstür bisikleti. Jocelyn küçük ofisin hemen dışında durmuş, rahat ve sakin görünmeye çalışıyordu ama hiç de öyle değildi. Adamın görüntüsü onu heyecanlandırmıştı. Yakışıklı bir adamdı; kendisinden daha yaşlı, daha zeki ve daha dünyevi biriydi. Ve yine de onunla tanışmak için buradaydı.

"Merhaba!" diye seslendi ona el sallayarak. Ama sonra hemen elini indirdi, onu böyle bir ergen gibi selamladığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Adam hızla yaklaştı, kızın dirseğinden tuttu ve onu motelin yan tarafına doğru çekti. "Burada öylece dikilirken görülemezsin. Numara yaptığını düşünürler."

"Ne?" Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neyi çeviriyorsun?"

"Senin bir fahişe olduğunu düşünecekler. Şu haline bak, nasıl giyinmişsin." Adam ona ters ters baktı, sesinde öfke vardı.

Jocelyn kısa eteğine ve annesinin dolabından çaldığı V yakalı bluzuna bir bakış attı. Bay Sawyer'a güzel görünmeye çalışıyordu, hoşuna gideceğini düşünmüştü. Olgunca olduğunu düşünmüştü. Belki de yanlış karar vermişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece sana güzel görünmek istedim."

Kabul, aralarında gerginlikle çatırdayarak oturuyordu.

Sonunda içini çekti. "Git o bisikleti otoparkın arkasındaki ormana sakla. Bir süre orada kal. Hava karardıktan sonra yarım saat içinde geri gel. Birlikte girerken görünmemeliyiz. Oda 212. Kapıyı açık bırakacağım."

Jocelyn ağzı açık bir şekilde ona baktı. Ormanda saklanmak mı? Eminim şaka yapıyordu. Ama gözlerini kısışına bakılırsa, olabildiğince ciddiydi. Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve çatlak kaldırım boyunca uzun bir yürüyüşe başladı. Ormanın kenarındaki çalılar nemliydi ve birkaç dakika içinde ayakkabıları sırlıslıkla olmuştuk. Soğuk bir gün değildi ama yine de titredi, etrafındaki dünya karanlığa gömülürken oturacak bir kütük buldu.

Jocelyn karanlığı sevmezdi. Kötü şeyler karanlıkta başına bir şey gelebilir, özellikle de burada. Ötesinde bir yerde bir dal kırıldı ve hızla dönüp karanlığa baktı.

Vakit neredeyse gelmiş olmalıydı. Aptalca bir şekilde, güneş batarken saatine bakmayı unutmuştu - zaten şimdi de göremiyordu. Beş, on dakika daha bekledikten sonra ayağa kalktı ve aceleyle motele doğru geri döndü. Umarım,

çok erken değildi. Ona kızması için bir neden daha vermek istemiyordu.

Ama kadın 212'nin kapısını aralayıp içeri girdiğinde, adam ona gitmesini söylemedi. Hayır, odanın köşesindeki duvara dayalı masada oturuyordu. Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve içeri birkaç adım attı, ama adamın giydiği şeyi görünce dondu kaldı.

İç çamaşırı. Beyaz boxer külot. Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve bakmaktan kendini alamadı. İç çamaşırı hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Ve adam fitti. Bir erkek, kesinlikle bir çocuk değil.

Loş ışıklı, yataklı, Bay Sawyer'ın neredeyse çıplak olduğu odaya bakarken kalbi göğsünde çarpıyordu. Gergindi ama tam olarak *korkmuyordu*, daha çok endişeli ve belki de heyecanlıydı. Sırada ne olduğunu merak ederek dudaklarını yaladı.

"Giysilerinizi çıkarın. Sütyeniniz ve külotunuz hariç her şeyi. Sonra buraya diz çök." Ayaklarına yakın bir yeri işaret etti.

Sadece bir an tereddüt etti, sonra aceleyle bluzunu çıkardı, eteğini sıyırdı, taytını indirdi. Ucuz motel halısı dizlerinin altında pürüzlü bir his uyandırıyor ama diz çökmüş, nefessiz, bir sonraki emrini bekliyordu.

"Ellerinizi dua eder gibi birleştirin. Başını eğ."

Şimdi titreyerek kendisine söyleneni yaptı. Cildi beklentiyle karıncalandı. Ona dokunacak mıydı? Öpecek miydi? Bay Sawyer sandalyesinde kıpırdandı ve kadın kendini tutamayarak gizlice yukarı baktı. Boxer külotunun altında bir çıkıntı belirdi. *Büyük bir çıkıntı*, diye düşündü titrek bir nefes alarak. Bu onu büyüledi, belki biraz da korkuttu.

Odanın soğuk olmasına ve üzerinde hiçbir giysi olmamasına rağmen sıcaktan bunalmıştı. Beklerken heyecanla titriyordu. Ne olacaktı

Sırada ne var? Seks yapmak isteyecek miydi? Bakireydi ama onun yaşındaki kızların çoğu artık bakire değildi. Ivy zaten iki farklı erkekle seks yapmıştı. Bay Sawyer ne isterse yapardı. Ne de olsa Jocelyn onu mutlu etmek istiyordu. Çünkü ondan hoşlanıyordu, yakışıklı ve büyüleyici olduğunu düşünüyordu, ama aynı zamanda onun için bir şeyleri değiştirebileceği için - hayatını daha iyi hale getirebileceği, onu bu boktan kasabadan uzaklaştırabileceği için.

Sonunda, bir saat gibi gelen bir süreden sonra, hareket etti.

Ayağa kalktı ve kadının görüş alanından çıktı. İşte bu kadardı. Şimdi bir şeyler olacaktı. İçten içe titriyor, onun dokunuşunu, parmaklarını sırtında, omzunda, herhangi bir yerinde bekliyordu ama gelmedi. Onun yerine, arkasında sesler duydu; giysiler yer değiştiriyordu. Belki de yatağı hazırlıyordu? Ama bir an sonra geri döndü. Önünde çömelmişti. Tamamen giyinmişti.

Ne yanlış yapmıştı? Gözleri yaşardı. Eğer giyinikse, bu onu istemediği anlamına geliyordu. Orada oturmuş, onu neredeyse çıplak olarak yargılıyordu ve verdiği yanıt *giyinmek* olmuştu. Elbette yeterince çekici değildi.

Ona doğru uzandı, yanağını avuçladı. Tenindeki sıcak, büyük eli rahatlamış gibi hissetti ve ona doğru eğildi.

"Sen iyi bir kızsın." Yaklaştı, dudaklarını kızın alnına bastırdı. Sonra geri çekildi ve giysilerini ona fırlattı. "Giyin hadi."

Bunu yapmak için acele etti, yanaklarına inen başıboş gözyaşlarını öfkeyle silkeledi. Dönüp neyi yanlış yaptığını sormak istedi ama aynı zamanda bundan korkuyordu.

"Jocelyn?"

"Evet?" diye ciyakladı. Kambur durmuş, yere bakıyordu, kıyafetleri üzerindeydi ama yamuk yumuktu.

"Bana bak."

Tam zamanında bakışlarını kaldırdı ve adamın elinin tersinin gelip yüzüne çarptığını gördü. Başı tokadın şiddetiyle döndü. "Bir dahaki sefere fahişe gibi giyinme," diye ısırdı. "Gelecek hafta aynı saatte. Ormanda bekle."

BÖLÜM

25

Akşam yemeğim gelmeden önce zar zor tuvalete gidebildim.

Porselen tuvaletin üzerine yığılmış, dizlerimi soğuk fayansa bastırmış bir haldeyim. Yüzümü silmek için tuvalet kağıdına uzanıyorum ama daha fazlası boğazıma hücum ediyor. Daha önce hiç bu kadar şiddetli hasta olmamıştım. Hiçbir uyarı olmadan ortaya çıktı,

Mide bulantısı ya da bunaltıcı mide bulantısı yok.

Hannah'nın tarif ettiği otel odasını hatırlıyorum. Yavan bej duvarlar, içeride olup bitenleri gizleyen ağır, yosun rengi perdeler, yılların ihmalinden kaynaklanan küf kokusu. Loş ışığın yansıtacak bir şey bulamaması ve kandan daha fazlası yüzünden nemli olan yıpranmış, ucuz halı.

O odaya sadece bir kez girmiştim. *O gece*. Jocelyn'in ağlayarak beni aradığı ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği gece. Yine de az önce okuduğum bölümdeki tasvirler ve Jocelyn'in sonunda itiraf edip bana aylardır neler olduğunu anlattığında zihnimde çizdiği resim o kadar canlıydı ki.

Sifonu çekiyorum, bedenimi lavaboya sürüklüyorum, yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve ağzımı çalkalıyorum. Zar zor tanıdığım bir yüz aynadan bana geri yansıyor. Korkunç görünüyorum, zayıfım, yanaklarım çukurlaşmış, cam gibi gözlerimi çevreleyen koyu halkalar var.

Bu banyo çok küçük, etrafımda daralıyor, bu yüzden oturma odasına çıkıyorum, biraz temiz hava almak için bir pencere açıyorum ve paramın yetmediği ama yine de satın aldığım İran halısının üzerinde ileri geri yürüyorum, çünkü gerçek bir tane istedim - annemin oturma odasındaki taklitten farklı olarak.

Artık bu şekilde, bir belirsizlik içinde, ifşa edilmeyi bekleyerek yaşayamam. Bu bilinmeyen kişi benim için ne planladıysa artık bitsin istiyorum. Nihai oyun buysa, beni teslim edin. En azından o zaman bir plan oluşturabilir ve sonraki adımları belirleyebilirdim. Ama bu bekleyiş, bilmemek, ne olacağına dair bir düzine farklı senaryo hayal etmek için kendi cihazlarıma bırakılmak

beni çaresiz hissettiriyor. Kontrol olmadan. Ve *ihtiyacım var*. Kontrol. Aksi takdirde, hiçbir şeyim yok.

Yürümeye devam ediyorum. On adım. Bir ileri bir geri, ayağımın altındaki halının uzunluğu kadar, her yolculukta arkamı dönmeden önce sadece beş adım atıyorum. Belki hareket etmeye devam edersem, zorlamaya devam edersem, zihnim de sonunda beni takip eder. Çünkü şu anda sıkışmış durumda. O odada takılı kaldı. Jocelyn'in *nerede olduğuna* takılı kaldı.

Başım ağrıyor. Onu bulduğum o geceki fotoğrafını gözümün önüne getirmeye çalışıyorum ama bulanık, sanki içmişim ve yüz hatlarını seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyormuş gibi, sadece gözlerimi kısınca yüzü daha da bulanıklaşıyor. Yine de o lanet motel odasını gün gibi net görebiliyorum. Aynı şey Bay Sawyer'ı gözümde canlandırmaya çalıştığımda da oluyor. Kısa bir süre önce Noah's'ta bir resmini görmüş olmama rağmen o da bulanık. İkisini en son birlikte gördüğümde olanları düşününce beynim muhtemelen beni korumaya çalışıyor ama yüzlerini görmek için *yanıp* tutuşuyorum.

Bir düşünce çarptı. Adımlarımı durduruyor. Yüzlerini görebiliyorum. Yıllığımda. Dolabımın en üst rafındaki kutulardan birinde, ihtiyacım olmayan ama taşındığımda atmaya kıyamadığım diğer eşyalarımınla birlikte gömülü. Küçük bir kızken annemin bana verdiği İncil gibi.

Aceleyle yatak odama giriyorum, köşedeki masamın sandalyesini kapıyorum ve kutulara ulaşmak için yukarı tırmanıyorum. Yıllığın hangisinde olduğundan emin değilim ve sadece bir kutuyu indirmenin güzel bir yolu yok. Sıkış tıkları, ilkinin çektiğimde dağılacak bir kart evi gibiler. Bu yüzden düzenli olmaya çalışmıyorum. Bir kutuyu kaldırıp çıkarıyorum ve üstteki iki kutu düşerken arkama yaslanıyorum. Sonuncusunu aşağı inerken yanıma alıyorum.

İlk tozlu kutuyu açarken kalbim küt küt atıyor, kan sesi kulaklarımda çalgınca çalkalanıyor. İçinde ihtiyacım olmayan şeyler var; eski fotoğraflar, yırtık pırtık bir bebek battaniyesi, hiç tanımadığım mor bir pelüş fil. En dibe kadar iniyorum ama yıllık yok. Ben de bir sonraki kutuyu aldım. Ama orada da yok. Eski kazaklarla dolu üçüncü kutudan da tam vazgeçmek üzereyken sonuncuyu kaldırıyorum ve kalbim duruyor. Eski turuncu-siyah okul renkleri parlıyor.

Minton Parish Lisesi

2004-2005 Yıllığı

Kitabı kaldırırken titrediğimi hissediyorum. Bu sadece resimlerle dolu bir kitap, Tanrı aşkına. *Kendine gel artık, Elizabeth*. Ama azarlamak

beni sakinleştirecek hiçbir şey yapmıyor. Böylece içeri daldım. Öğretmenler bölümü ilk sırada, bu yüzden *S* ile başlayan isimlere gelene kadar alfabetik, artık tarihli görünen fotoğrafları karıştırıyorum.

Ya da *Noah'ın*.

Çünkü koyu yeşil gözbebekleri birbirinin aynısı; aynı şekil, aynı renk, gözbebeklerini çevreleyen aynı küçük altın benekler. O adamdan nefret ediyorum, tüm varlığımla ondan tiksiniyorum. Benden çok şey aldı. Jocelyn'den. Yirmi yıl geçti ve ben hala ondan kaçamıyorum. Yine de -ki bunun son derece berbat bir şey olduğunu biliyorum- ne kadar çekici olduğunu fark etmeden edemiyorum. Ya da *öyleydi*. Kare çene, inanılmaz kemik yapısı, bugünlerde kadınların uğruna iyi para ödediği dudaklar. Yüz hatlarında inkar edilemeyecek kadar erkeksi bir şey var. Düşüncelerimde büyük bir kargaşa hissederek yere bakıyorum. İçimde öfke birikiyor ve sayfayı o kadar büyük bir öfkeyle çeviriyorum ki sayfa ikiye bölünüyor.

Neyse. Fotoğrafının bozulup bozulmadığını kontrol etmeden kâğıdı bir kenara atıyorum ve öğrenci bölümüne geçiyorum. Son sınıf fotoğrafları makul büyüklükte. Üçlü üç sıra, bir sayfada dokuz yüz. *B* ile başlayan isimleri bulmak için sadece ikinci sayfayı karıştırmam gerekiyor ama Jocelyn'in fotoğrafı yok. İsimleri kontrol ediyorum-Ballard, Bloom, Byson. Jocelyn Burton yok. Sayfayı ikinci kez tarayıp tüm isimleri okuduktan sonra fotoğrafının sırasız olma ihtimaline karşı *As'e* geri dönüyorum. Hiçbir şey bulamayınca aynı şeyi *C'ler* için de yapıyorum. Resim günü okula gelmemiş olabilir mi? Daniel Cullen ile biten sayfanın altına doğru, bir öğrencinin - Monique Carter- fotoğrafının olması gereken yerde gri bir kutu var. *Kamera Utangaçlığı* kelimeleri çapraz olarak basılmış. Altında, eksik fotoğraf olmayan karelerin altında görünen bilgilerin aynısı yazılmış.

Monique Carter

Lakapları: Moni, MC

Spor ve Etkinlikler: Yıllık Kulübü-Senior,

Futbol-Birinci Sınıf, Fotoğrafçılık Kulübü-Genç ve Son Sınıf En Sevdiği Alıntı:

"Gökyüzü yıldızlarla dolu. Hepimizin parlaması için yer var."

Jocelyn de Monique gibi resim gününü kaçırmış olsa bile, bilgilerinin boş bir karenin altında olması gerekir, değil mi? Belki de yanlış sayfada falan listelenmiştir. Baş parmağımla son sınıfın başına döndüm.

fotoğrafları ve yüzleri tek tek tarıyorum. Jocelyn'in olması gereken sayfadan birkaç sayfa sonra kendi yüzümle karşılaşınca hazırlıksız yakalandım.

Tanrım, ne kadar genç görünüyordum. Ne kadar masum bir gülümseme. Bu fotoğraflar okul yılının ortasında çekilmiş. Başıma geleceklerden nasıl da habersiz olduğumu düşünmek göğsümü acıtıyor. Sonunda ne kadar da masum olmayacağımı. Uzun bir süre bakıyorum, koca bir gözyaşı yıllığa damlayana kadar ağladığımı bile fark etmiyorum. Fotoğrafımın üzerine, yanağımın tam ortasına düşüyor. *Yakıştı.*

Yüzümdeki ıslaklığı siliyorum, gözlerimi fotoğrafın altına bakacak ve altında yazanları okuyacak kadar açıyorum. En sevdiğim alıntı olarak neyi listelediğimi hatırlayamıyorum. Gerçi hiçbir zaman o kadar aşağıya inemiyorum, çünkü ikinci satırda dünyam yıkılıyor.

Elizabeth Davis
Takma adı: Jocelyn

BÖLÜM

26

Bölüm 5-Hannah'nın Romanı

Jocelyn otoparkta yürürken söylediği bir şeye gülerken Lucas'ın kolu omzuna dolanmıştı. İyi hissettirmişti. İlgi, sıcaklık, nezaket. Son zamanlarda kendini çok kaybolmuş hissetmişti.

Arkalarındaki konuşmalar dikkatini çekti ve Jocelyn arkasına baktı; birkaç genç şakacı bir şekilde birbirlerini itip kakıyorlardı. Bakışları Lucas'ın yeni arabasına döndü, kayrak grisi bir hatchbackti ve motoru tangırdıyordu. Zorlukla bir arada duruyordu ama onu arabasına almış, bu sabah kızgın güneşin altında kilometrelerce yürümekten kurtarmıştı. Camları açıp, radyoda bangır bangır müzik dinleyerek arabaya binmek, kendini özgür hissetmek eğlenceliydi. Diğer çocukların ebeveynleri onları okulun ön kapısına bırakırken, o genellikle Louisiana'nın neminden aşırı ısınmış bir şekilde kızarmış olarak gelirdi.

"Peki, okuldan sonra ne yapıyorsun?" Lucas sordu.

Jocelyn onunla birlikte adım atmaya devam etti ve bir an için neredeyse bir şey olduklarını hissetti. Bir çift. Bir eşya.

"Ah, planlarım var," diye başladı, Bay Sawyer'la bir motelde buluşacağımdan daha iyi bir yalan düşünmeye çalışıyordu.

"Tanrım, tam bir pislik."

Jocelyn, Lucas'ın kimi kastettiğini görmek için başını kaldırdı. Tanıdık bir araba, okula geldikleri arabadan çok daha yeni, lacivert bir sedan, yirmi metre önlerindeki bir yere park etmişti. Adam arabayı öne çekip vitesi park konumuna getirdiğinde, camdan yansıyan parıltının ağırlığını hissedebiliyordu. Arabanın arkasına geçtiklerinde yan tarafa baktı ve dikiz aynasında Bay Sawyer'ın gözleriyle karşılaştı.

Midesi ani bir gerginlikle doldu. O yapmadı onu gördüğüne mutlu görünüyor. *Onları* gördüğü için. Sarsıntıyla onun Lucas olduğunu fark etti, Lucas'tan hoşlanmıyordu. Ve uzak duracağına söz vermemiş miydi?

"Geçen dönem bana D vermişti," dedi Lucas. "Son sınavı kaçırana kadar ortalamam B idi. Günün ortasında çıktığım için bana sıfır verdi ve sınavdan kaçmaya çalıştığımı düşündü. Grip olmuştum."

Ama Jocelyn dinlemeyi bırakmıştı. Lucas'ın elinden kurtulup yana doğru adım attı ve bir kez daha arkasına baktı ama Bay Sawyer ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen içeriye, sınıfına gitmişti, bugün yine aptal bir okul toplantısı yüzünden onu göremeyeceği bir sınıfa.

Okula girdiklerinde Jocelyn, "Bence o gerçekten iyi bir öğretmen," diye mırıldandı.

Lucas durdu, gözlerini kısarak ona baktı. "Ha?

Mr.
Sawyer?"

"Gitmem gerek." Topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle uzaklaştı, arkasından beklemesini, onu kızdırmak istemediğini söyleyen Lucas'ı duymazdan geldi. Bir yanı durmak, ona bunun kendi hatası olmadığını, yanlış bir şey yapmadığını söylemek istiyordu ama yapamıyordu. Onunla birlikte görünemezdi.

Jocelyn günün geri kalanını, dizinde küçük bir delik oluşana kadar gergin bir şekilde kot pantolonunu karıştırarak geçirdi. *Harika*, son pantolonu da

tek parça halinde. Ellerini poposunun altına sokup üzerine oturdu ve saatin ilerleyişini izledi. Yakında toplantı zamanı gelecekti. Onu bulacak, özür dileyecek, Lucas'ın ona sarılmasının hiçbir anlamı olmadığını anlamasını sağlayacaktı.

Ama nihayet zaman geldiğinde, yüzlerce öğrenci koridorları doldurup spor salonuna doluştuğunda, Bay Sawyer hiçbir yerde bulunamadı. Köşedeki diğer öğretmenlerin yanında oturmuyordu. Birkaç yetişkinin her zaman çocukların gizlice çıkmadığından emin olmak için nöbet tuttuğu kapılarda da yoktu. Sadece ... orada değildi.

Dudağını kanayana kadar ısırdı, sonra aceleyle elinin tersiyle kanı sildi. Daha iyi bilmeliydi. Bunu iyice düşünmeliydi. Bahsettiğı şey bu değil miydi, disiplini öğrenmek? Kendini nasıl kontrol edeceğini, yapması gerekeni nasıl yapacağını bilmek? Bütün toplantı boyunca ve günün geri kalanında kendini azarladı. Ama en azından o gece onu görecekti. Ne de olsa perşembeydi, onların gecesiydi.

Jocelyn'in yüzü kızardı, Bay'ın söylediklerini hatırladı. Sawyer'ın nasıl görüldüğünü, vücudunun ne kadar yontulmuş olduğunu. Ona dokunduğunu hayal etti. *Onun kendisine* dokunduğunu hayal etti. Belki bu gece sonuna kadar giderlerdi.

Hazır mıydı?

Onun için öyleydi. Lucas gibi ergen bir çocuk için değil, bir erkek için, gerçek bir erkek için? Ona bakabilecek biri için mi? Kesinlikle. Elbette öyleydi. Kısa etek yerine kot pantolon giyecek kadar her şeyi düşünmüştü. Topuklu ayakkabı yerine ayakkabı. Bay Sawyer bu sefer ona kızmayacaktı.

Okuldan sonra eve yürüdü, annesinin anahtarlarını buldu ve nihayet yeni bir aküsü olan arabayı aldı. Bu kez arabayı arka tarafa park etti, orada görülemezdi o kadar kolay görülemezdi.

Kendisine söylenmeden arabadan indi, ormana doğru yürüdü ve oturup bekleyebileceği, 212 numaralı odayı izleyebileceği bir yer buldu. Arabada da bekleyebilirdi - karanlıkta oturmaktan daha az korkutucu olurdu. Ama Bay Sawyer ona ne yapması gerektiğini söylemişti ve Lucas yüzünden zaten üzgün olabilecekken onu üzmemek istemiyordu. Gökyüzü karardıkça hevesi artıyor, neredeyse titremeye başlıyordu.

Çok geçmeden gece çöktü ama hâlâ Bay Sawyer yoktu.

Bir saat daha bekledi ama ondan hiçbir iz yoktu.

Bir saat daha bekledi, neredeyse oturduğu kütüğün üzerinde uyuyakalacaktı. Belki de onu kaçırmıştı? Belki de birkaç saniyeliğine uyuyakalmıştı ve şimdi onu bekliyordu? Ayağa kalktı ve 212 numaralı odaya gitti, kapıyı çalmadan önce dinledi.

Ama kimse cevap vermedi. Hiç ses yoktu.

Batan bir hisle, onun gelmeyeceğini fark etti.

Ertesi gün beşinci dönem toplantısı yoktu, bu da Bay Sawyer'ın dersinin açık olduğu anlamına geliyordu. Jocelyn her ders arasında odasının önünden geçmesine rağmen onu henüz görmemişti. Normalde derslerden önce koridorda dururdu. Ondan kaçıyor muydu? Yoksa o mu fazla düşünüyordu? Lucas'la yürüdüğü için ona *bu kadar* kızmış olamazdı, değil mi? Bir gece önce onu aramak istemiş, hatta evinin telefon numarasına bile bakmıştı. Ama bunun sınırı aştığını biliyordu.

Her zamanki üçüncü sıra koltuğuna kayarak oturdu.
Ivy'den, neredeyse sinirden titreyerek

Onunla göz göze gelir, belki ona bir not verirdi. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

Ama yapmadı. Bay Sawyer sınıfın önünde durdu ve zil çaldığında okuma ödevleri hakkında ders vermeye başladı. Gözleri sert ve kısıktı.

Bir ara parmaklarını masasına vurarak "Dikkatinizi verin," dedi. Herkes biraz daha dik oturdu. Onunla konuşup konuşmadığını merak ederek başını kaldırdı - düşüncelerinde kaybolmuştu- ama adam ondan *başka* her yere bakıyordu.

Bu noktada artık inkar edemezdi: onu kızdırmıştı.

Dikkatini vermeye çalışarak dengesiz bir nefes aldı. Ama içi parçalanıyordu. Her şeyi mahvetmiş miydi?

Jocelyn ders bitene kadar bekledi, diğer öğrenciler çıkana kadar sırt çantasıyla uğraştı. Sonra sessizce, ellerini önünde kavuşturarak ona yaklaştı. "Bay Sawyer?"

"Ne?" Ona bakmadı. Sözleri soğuk ve katıydı. Masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı düzeltti ve çantasına yerleştirdi.

Sesini fısıltıya kadar alçalttı. Bunu yüksek sesle söylememesi gerekiyordu, özellikle de *burada*, okulda. "Dün gece gelmedin."

Adam homurdandı. "Başka planların olduğunu sanıyordum."

Aralarında sessizlik uzanıyordu. Dışarıda dolapların çarparak kapanma sesi, koridorun parlak zemininde spor ayakkabıların gıcırtısı vardı. Ama odanın içinde, sanki tüm evren sadece ikisinin etrafında dönüyormuş gibi hissediyordu. Ve bu evren, o daha ne olduğunu anlayamadan çözülmek, yok olmak üzereydi.

"Ne-ne?" diye sormayı başardı. Sonra fark etti. "Lucas sadece bir arkadaş-"

Bay Sawyer ona doğru baktı ve durması için avucunu kaldırdı. "Dinle, istediğin kişiyle ilişki kurabilirsin. Ama eğer bir fahişe olacaksan, zamanımı seninle harcayamam."

Bu sözler Jocelyn'in karnına bir yumruk gibi indi. Gözlerinden yaşlar fışkırdı, sıcak ve yakıcıydı. "I -Onu bir daha görmeyeceğim. Yemin ederim."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık." Bay Sawyer onun yanından geçerken neredeyse duvara çarpıyordu.

"Bekle-"

İçini çekti ve durdu. "Ne var, Jocelyn?"

"Onu bir daha görmeyeceğim. Gerçekten. Görmek istediğim tek kişi sensin, önemli olan tek kişi sensin."

Hafifçe dönerek ona araştıran bir bakış attı. Tepede, bir sonraki dersin başladığını haber veren zil çaldı ve Bay Sawyer başını sallayıp nefes vermeden önce onun gözlerinin içine baktı. Cüzdanını çıkardı ve paraları kızın eline sıkıştırdı.

"Yarın gece. Son şansın. Ama odayı tutman gerekecek. Ofisteki çocuk benim eski bir öğrencim. Beni tanıdı ve tekrar bir oda alırken görülemem. Ona evimde iş yaptırdığımı söyledim ama her zaman anahtarı alamam."

Jocelyn gözlerini kocaman açarak parayı kabul etti. "Ama henüz on sekiz yaşında değilim."

"Umurlarında değil. O bok çukurunda kimlik sormazlar. Oda 212. Anladın mı?"

Yutkundu. "Tamam."

"Ve gerçek adını kullanma."

Ağzını açıp kapadı, kelimeler aradı. Onunla konuştuğu için rahatlamış hissediyordu,

hâlâ onunla buluşmak istiyordu ama aynı zamanda odayı da mı alacaktı? Lobiye gitme, *fark* edilme fikri -sadece bunu düşünmek bile onu soğuk terler dökmeye yetmişti. "Hangi ismi kullanmalıyım?"

"Jocelyn Burton."

"Pekâlâ. Neden bu isim?"

Bay Sawyer çantasını omzuna kaldırdı. "Annemin adıydı, kızlık soyadı Burton'dı." Uzaklara baktı, sınıf kapısına doğru yürüdü, sonra duraklayıp geri döndü. "Ve Jocelyn, bunun bir cezası olacak." Ona uzun uzun baktı. "İstemiyorsan gelme."

BÖLÜM

27

Anneme benzemeye başladım.

Bu düşünce kalbime saplanıyor. Az önce sürdüğüm kapatıcıyı elime alıyorum ve ağırlaşmış gözlerimin altına ikinci, daha kalın bir kat uyguluyorum. İnce çizgilere yediriyor, kırıksıklıkları gizlemek yerine vurguluyor. Makyaj yapmaya kalkışmadan önce şişliklere buz koymalıydım ama uykusuz bir gecenin ardından kendimi yataktan kaldırdığımda enerjim yoktu. Neredeyse üç gündür on beş dakikalık bir kestirmeden daha fazla uyumadım. Ne zaman gözlerimi kapatsam ve uykuya dalma ya başlasam, anılar geri geliyor. Parça parça. Anlık görüntüler. *O* odada Bay Sawyer'ın önünde diz çökmem ve onun yüzüme bir tokat atması gibi. Çok sertti. Uyku haplarının bile faydası olmadı. Tanrı biliyor ya, bir avuç dolusu aldım. son kırk sekiz saattir.

Bu kadar çok şeyi aklım almıyor. Her şeyi bir deftere yazdım - çözmeye çalışmadan önce tüm bulmaca parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Anılar. Kaçırdığım ipuçları. Bunların hepsi şimdi mantıklı geliyor -Jocelyn'in aramada nasıl çıkmadığı, o motel odasındaki ayrıntıları neden bu kadar canlı hatırladığım, Lucas'ın bana son sınıfta iletişimimizi kaybetmemizden nefret ettiğini söylemesi. Yine de *hiçbir şey* mantıklı gelmiyor.

Belki de son yirmi yıldaki flört alışkanlıklarım hariç - neden bir erkeği seksten daha fazlası için istemediğimi, neden en iyi adamla bile bir ilişki kurmaya kendimi ikna edemediğimi. Bağımsızlığımın her zaman gurur duydum, bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu hiç düşünmedim. Şimdi güçlü ve bağımsız mı olduğumu yoksa *korktuğumu*, bir erkeğe güvenmekten *korktuğumu* sorguluyorum.

Diğer odadan cep telefonum çalıyor ve makyaj malzemelerini banyo tezgahına fırlatıp aceleyle almaya gidiyorum. Bir çağrı bekliyorum.

"Alo?"

"Merhaba. Elizabeth Davis ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Bu o."

"Ben Dr. Sterling'in ofisinden Emma. Aramanıza geri dönüyorum."

"Evet, merhaba. Teşekkür ederim." Sonra ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü bu doktorun benim için kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Benim için biri bile olsa. Tezgâhın üzerinde duran randevu kartını elime alıyorum, yıllığın bulunduğu kutunun dibinde bulduğum kartı. Mavi mürekkeple bir tarih karalanmış, neredeyse yirmi yıl öncesine ait. Kenarları yırtık pırtık ve yıpranmış, sanki bir cüzdanda zaman geçirmiş gibi. Tek bildiğim, kartın başka birine ait olduğu. Üzerinde adım yazmıyor, sadece tarih, saat ve şehirdeki ofis adresim var.

"Randevu almanız mı . Randevu almanız gerekiyor muydu?" diye soruyor kadın ben uzun süre sessiz kaldıktan sonra.

"Oh. Evet, lütfen."

"Sosyal Güvenlik numaranızın son dört rakamını benim için teyit edebilir misiniz? Sadece doğru hastaya sahip olduğumdan emin olmak istiyorum."

"Tabii. Beş, dört, altı, dört."

"Harika, teşekkür ederim." Klavyede bazı tıkırtılar duyuyorum ve sonra ...
"Buraya son gelişinizden bu yana bilgilerinizde herhangi bir değişiklik oldu mu?"

"Emin değilim."

"Adresiniz ve telefon numaranız nedir?"

Yirmi yıl önceki bilgilerimi sıralıyorum ve nefesimi tutup bekliyorum.

"Harika. Bir sonraki uygun randevu için elimizde ne var bir bakayım."

Beni buldu. Ben bir hastayım.

Kalbim küt küt atıyor. *Bir psikiyatriste gitmiştim. Ve hatırlamıyorum.* "Gelecek perşembe saat ikiye ne dersin?"

O kadar bekleyemem. Uykusuzluktan öleceğim. Bu mümkün mü ki? İnsanlar uykusuzluktan ölür mü? Ben kesinlikle ölebilirmişim gibi hissediyorum. "Daha erken gelmemin bir yolu var mı?"

"Krizde misin?"

Eğer bu bir kriz değilse, ne olduğundan emin değilim. "Evet. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum.

."

"Tamam. Yarın sabaha ne dersin? Seni programa ekleyebilirim.
Dr. Sterling'in günü başlamadan önce. Kendisi şu anda meşgul ama bu konuda bir sorun yaşamayacağını biliyorum."

Rahat bir nefes alıyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Ertesi sabah saat altı buçukta karttaki adrese varıyorum. Bina sıradan, şehirdeki pek çok gökdelen gibi. Buraya daha önce geldiğime yemin edemem. İçimde hiçbir şey kıpırdamıyor. Bir duygu değil. Ne de bir anı. Erken geldiğim için birkaç kapı ötedeki kafeye gidip bir duble espresso alıyorum. Dün gece biraz uyudum, tek seferde iki saat. Ama zihnim saatte bir milyon mil hızla dönse bile bedenim sürükleniyor.

Saat 6:50'de asansöre binip on birinci kata çıktım ve 1111 numaralı süiti buldum. Hâlâ bir şey çağrıştırmıyor. Ama kapıyı açıp küçük bekleme odasını gördüğümde, buraya daha önce geldiğime emin oluyorum. Penceredeki kadın sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba.

Elizabeth?"

Başımı salladım.

Camdaki küçük açıklıktan içinde bazı kâğıtlar olan bir pano geçiriyor. "Mümkünse lütfen bunları doldurun. Sizi görmeyeli uzun zaman oldu."

"Tabii ki." Oturuyorum, formlardaki boşlukları dolduruyorum -sigorta şirketi, mevcut ilaçlar, hastane kayıtları. Ama her soru arasında gözlerim ofiste geziniyor, bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum, *herhangi bir* şey, sadece burada olduğumu bile. Sol tarafımdaki kapı açıldığında son soruya gelmiştim.

"Elizabeth?"

Döndüm ve kalbim durdu. *Onu hatırlıyorum.* Daha genç bir versiyonu ama bu kadınla kesinlikle tanışmıştım. Kafamda bir anı yanıp sönüyor.

Kilitli bir oda.

Ben kapıya vuruyorum.

Hastane mi?

Akıl hastanesi mi?

Akıl hastanesine mi kapatıldım?

Doktor sesini alçaltıyor. "Elizabeth? İyi misin?"

Yutkunuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Üzgünüm, evet."

Bana inanıyor gibi görünmüyor. Neden inansın ki? Ben boktan biriyim. Ben lanet bir tren enkazıyım. Ama sıcak bir şekilde gülümsüyor ve az önce geldiği yere doğru başını sallıyor. "Geri gel."

Onu koridorda bir ofise kadar takip ediyorum. Tanıdık geliyor ama daha önce buraya geldiğim için mi yoksa bir filmde görebileceğiniz bir şeye benzediği için mi emin değilim. Uzun bej bir kanepe ve karşısında lacivert-bej bir koltuk var. Raflar kitaplarla dolu ve bir sehpanın üzerinde dergiler dizili. Sehpanın üzerinde bir kutu mendil bekliyor.

Dr. Sterling tekli koltuğa doğru yürür ve kanepeyi işaret eder. "Oturun. Rahatınıza bakın."

Oturuyorum ama hiç de rahat değilim. Gözlerim odayı taramaya devam ediyor, başka bir anıyı tetikleyecek bir şey arıyor. Doktor oturup bacak bacak üstüne atmadan önce yapmam gereken her neyse onu yapmam için bana zaman veriyor ve başlıyor.

"Uzun zaman oldu." Gülümsüyor.

"Ne kadar oldu?"

Yanındaki masadan bir dosya alıp açıyor ve birkaç kâğıt kaldırıyor. "Neredeyse on dokuz yıl gibi görünüyor. On yıl önce eski dosyalarımızı imha etmeden önce dijital ortama aktarmıştık, bu sayede kayıtlarınızı inceleyebildim."

"Beni hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Onun gözlerine bakıyorum. "Seni hatırlamıyorum. Ben hatırlıyorum. Yüzün tanıdık geliyor.

Ama hasta olduğumu hatırlamıyorum."

Hakkını yemeyelim, doktorun yüzü değişmiyor. O iyi, bu işi uzun zamandır yapıyor.

"Hafızanızla ilgili zorluk yaşamak yeni bir sorun mu?"

Derin bir nefes alıp veriyorum, başımı sallıyorum. "Bu ofise hiç geldim mi? Bu odada bulundum mu?"

"Bir kez. Dürüst olmak gerekirse, farklı görünebilir. Ofis o zamandan beri birkaç kez yeniden dekore edildi."

Kilitli hastane odasının görüntüsü tekrar gözümün önüne geliyor. "Tanıştığımız tek yer bu ofis miydi?"

Dr. Sterling'in yüzü endişelenmeye başlar. Ama hemen poker suratlı maskesini geri takıyor. "İlk olarak hastaneye yatırıldığınızda tanışmıştık."

"Ne için hastaneye yatırıldınız?"

Doktor tereddüt ediyor. Haklı olarak. Bir tür zihinsel çöküş yaşıyor olabilirim ama sağduyumu kaybetmedim. Aklımı kaçırmış gibiyim. İyi bir psikiyatrist bana şöyle bir bakar -gözlerimin altındaki torbalara, çiğnediğim için morarmış alt dudağıma, dengesiz davranışlarıma

ve beni kırılğan bulup ağırdan almak istiyorlar. Ama artık beklemeye dayanamıyorum. Bana ne olduğunu *bilmem* gerek ve bunu hemen öğrenmeliyim. Bu yüzden dik oturuyorum, biraz normal görünmeye çalışıyorum ve onu olduğumdan daha güçlü olduğuma ikna etmeye çalışıyorum.

"Pace Üniversitesi'nde tam zamanlı İngilizce profesörüyüm. On iki yıldır orada çalışıyorum. Annem hastaneye kaldırılana kadar hiç hastayım demedim ya da bir gün bile işe gitmedim. Biriyle çıkıyorum. Spor salonuna gidiyorum. Uyuşturucu kullanmıyorum ya da sosyal hayatın dışında içki içmiyorum. Yemin ederim, yakın zamana kadar tamamen normal olduğumu düşünüyordum. Şu anda biraz korkutucu görünebilirim, ama bunun nedeni günlerdir uyuyamamam, rastgele anılar geri gelmeye başladığından beri, en azından neredeyse yirmi yıldır hiç farkında olmadığım şeyler. Bana ne olduğunu bilmem *gerekiyor*. Bilinmeyen beni canlı canlı yiyor."

Dr. Sterling gözlerimin içine bakıyor. Ne yapacağını düşünürken kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Sonunda başını salladı ve dosyayı tekrar açtı. "Creedmoor'a bir komşunuz tarafından getirilmişsiniz." Birkaç sayfa çeviriyor ve parmaklarını daktiloda yazılmış sözcüklerin üzerinde gezdiriyor. "Bay Hank diye biri. Onu hatırlıyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor. *Aman Tanrım*, Bay Hank'in geçen gün hastanede olmamla ilgili söyledikleri, annemle konuşması ve annemin ona beni *sevdiğini* söylemesi. Bu doğru olabilir mi? Cevap vermek için boğazımdaki yumruyu yuttum. "Evet. O benim eski ev sahibim, aynı zamanda iyi bir arkadaşım. Ama beni neden buraya getirdi?"

"Bir tür kırılma yaşadınız. Seni tedavi eden doktor bendim. Bir haftadır uyumamış ya da yemek yememiştiniz ve komşunuz sağlığınıza endişe ediyordu. Geldiğinizde bize olduğunuzdan farklı biri olduğunuzu söylediniz."

Yutkunuyorum. "Jocelyn Burton?"

Dr. Sterling dosyasındaki birkaç sayfayı daha tarıyor. Parmağıyla bazı el yazısı notların ortasında durur. "Evet, buydu."

"Başka ne demiştiniz?"

"Çok fazla değil. Konuşmak istemediniz. Komşunuz bize bir hafta önce dairenizde bir tartışma yaşandığını söyledi."

"Ne tür bir tartışma?"

"Tam olarak ne olduğu hiçbir zaman netleşmedi. Komşunuz bağırışmaları duymuş ve sizi koridorda bir adama bağırırken bulmuş. Onu bir beyzbol sopasıyla kovalamış."

Başımı sallıyorum. *Tanrım*. Bunu da hatırlamıyorum.

Dr. Sterling devam ediyor. "Uyumanıza yardımcı olması için size bazı benzodiazepinler verdik. Hastane sizi birkaç gün psikiyatrik gözetim altında tuttu. Ancak kendiniz ya da başkaları için bir tehdit oluşturmadığınızı tespit ettikten sonra sizi tutmak için yasal bir dayanağımız kalmadı. Buradaki ofiste bir takip randevusuna geldiniz, ancak ondan sonra tedaviye devam etmediniz."

"Randevuda sana bir şey söyledim mi?"

"Bir zamanlar yaşlı bir adamla ilişki yaşadığınızı paylaştınız. Ve o adam sana diz çöktürdü. Görünüşe göre, komşunuzun müdahale ettiği gece, sizi o pozisyonda tatmin etmeye çalışan bir randevunuz vardı. . . o pozisyonda onu memnun etmeye çalışmışsın ve sen de sinirlenmişsin. Bu seni tetiklemiş."

Ani bir baş ağrısı oluşuyor ve şakağımı ovuyorum. *Birine Bay Sawyer'dan mı bahsetmiştim?* "Yaşlı adam hakkında başka bir şey söyledim mi?"

Dr. Sterling başını sallıyor. "Bu ilişkide konuşmak istediğinizden daha fazlası olduğu hissine kapıldım. Ama bu konuda ya da Louisiana'da büyümekle ya da New York'a taşınmadan önce Florida'da geçirdiğiniz zamanla ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak istemediniz."

"Florida'daki zamanım mı?"

Başını sallıyor. "Şehre gelmeden önce orada birkaç hafta geçirdiğinizi söylemişsiniz."

Tanrım. Hayatımın bir dönemi karardı. Sanırım bu yüzden Jocelyn'in Florida'ya gittiğini düşündüm. Sanırım gitti. Bir dakika durup her şeyi, bulmacanın tüm yeni parçalarını özümsemeye çalışıyorum.

Bir süre sonra Dr. Sterling kucığındaki dosyayı masaya geri koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Son zamanlarda sizi buraya getiren özel bir şey mi oldu? Yoksa hafıza sorunlarınız daha da mı kötüleşti?"

Nasıl cevap vereceğim konusunda kararsızım. Çok fazla şey açıklamak istemiyorum ama kafamda neler olup bittiğini de anlamam gerekiyor. Burada en iyisi belirsiz olmak. "Geçenlerde aklıma yirmi yıl önce bir arkadaşımın başına gelen kötü bir şey geldi. En azından *ben* onun başına geldiğini *sanıyordum*. Ama şimdi . . . Arkadaşımın var olduğundan emin değilim. O *hiç* var olmadı. Eminim ki bu olay . . . bana."

Dr. Sterling başını sallıyor. "Beynimiz bizi çok iyi korur. Bir travmadan sonra bazen anıları bastırabilir, hatta sahte anılar yaratabiliriz. Buna dissosiyatif amnezi denir."

Beni travmatik olay hakkında daha fazla konuşturmaya çalışıyor, ancak ben onun dissosiyatif olarak adlandırdığı şey hakkında sorular sormaya ve yönlendirmeye devam ediyorum.

Amnezi. Her şey bir noktada geri gelecek mi? Bunu hızlandırmanın bir yolu var mı? Bir kez olması tekrar olabileceği anlamına mı geliyor? Aramızdaki masanın üzerinde duran saatin yumuşak zili çaldığında bitkin düşmüştüm. Daha önce olmadığımından değil, ama şimdi bu koltuktan kalkamayabilirmişim gibi geliyor.

Dr. Sterling alarmı durdurur ve not defterini kaldırır. "Bu sabah çok şey öğrendiğinizi biliyorum. Şu anda nasıl hissediyorsunuz?"

"Keşke bir kutup ayısı olsaydım ve birkaç aylığına kış uykusuna yatabilseydim."

Gülümsüyor. "Başka bir randevu ayarlamayı çok isterim. Bugün değindiğimiz bazı konular üzerinde çalışabileceğimizi düşünüyorum."

"Bunu düşünebilir miyim?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Tabii ki."

Elimi uzattım. "Beni görmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Krizdeki bir hastayı her zaman göreceğim. Ama umarım bu bir veda değildir Elizabeth. Gerçekten yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Kıbarca gülümserim. Eminim yapabilir. Sorun şu ki, kime yardım edecek? . . . Elizabeth mi Jocelyn mi?

BÖLÜM

28

T Günler birbiri ardına bulanıklaşmaya başlıyor - huzursuz bir gecenin ardından yataktan kalkmak, duş alacak kadar enerji toplamak için kahve içmek, gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemek için kat kat makyaj yapmak. Yıka. Durulama. Tekrarla. İçim karmakarışık olsa bile, birkaç lokma yemeye zorlamak zorundayım - sekiz kilo verdim ve saymaya devam ediyorum -

çalışmak, e-postaları cevaplamak, ders vermek, ödevlere not vermek için.

Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum olabilirim ama işimi kaybetmeyeceğim. En azından bugün Salı, yani bütün gün temel İngilizce. Bunu uykumda bile yapabilirim. Dev bir amfide üç ders, ben kompozisyonun temellerini öğretirken tüm birinci sınıf öğrencileri beni görmezden geliyor. Nefesimi üflüyorum, gözlüklerimi düzeltiyorum, sabahın dördüncü kahvesini içiyorum ve ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum. Aşağıdaki kampüsü, sağa sola yürüyen öğrencileri izliyorum. Biri duruyor, telefonuna bakıyor, sonra bulunduğum binaya, aslında tam bana bakıyor. Kıpırdamıyorum, nefes alıyorum. Beni mi arıyor?

Tabii ki değil. On dokuz yaşlarında. Kayıp. Herkesin birinci sınıfta olduğu gibi.

Duvarımda asılı duran saate bakıyorum ve acele etmezsem son dersime geç kalacağımı fark ediyorum. Notlarımı, kalemimi ve dizüstü bilgisayarımı alıp aceleyle ofisimden çıkıyorum. Amfiye doğru ilerlerken bugün vereceğim derse odaklanmaya çalışıyorum, kurgunun temellerini bir şekilde nasıl ilginç hale getirebileceğimi düşünüyorum. Ama zihnim sürükleniyor, günlerdir gittiği yere geri dönüyor.

Ben Jocelyn.

Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor, nefesimi kesiyor.

Bunları bana o yaptı.

Yutkunuyorum. Duruyorum. Avucumu soğuk tuğla duvara bastırıyorum ve sadece nefes alıyorum.

Hayır, bu ona oldu, Jocelyn'e-

Ben kimim.

Dr. Sterling bunu açıkça belirtti.

"Profesör?" Genç bir kadının, bir öğrencinin sesi araya giriyor. "İyi misiniz?"

Kafamı kaldırdığımda belli belirsiz tanıdık bir yüz gördüm. Gabby bilmem ne. Benim sınıfımda, muhtemelen geç kaldığım sınıfta.

"Peki, teşekkür ederim."

Bugün, şu anda, ben Jocelyn değilim. Ben Elizabeth Davis'im. Sadece Elizabeth Davis.

Doğruluyorum ve benden önce konferans salonuna girmesi için ona işaret ediyorum. Kahkahalar ve konuşmalarla gürültülü olan oda, ben girdiğimde sessizleşiyor. Dizüstü bilgisayarımı yuvaya takıyorum, dersi açıyorum ve konuşmaya başlıyorum. Neyse ki bu materyali ezber biliyorum. Yirmi dakika sonra biraz sersemlemiş hissediyorum, bu yüzden bir son dakika sapması yaparak ev ödevi olarak vermeyi planladığım ödevi çağırıyorum. "Bugün gruplara ayrılacağız ve bu taslak ödev için gerekli düzenlemeleri yapacağız."

Bu sınıf normalde böyle gitmez - seksen kadar öğrenciyle, grup çalışması için çok büyük. Ama bir molaya ihtiyacım var, gözlerin benden başka bir yerde olmasına ihtiyacım var. Karmakarışık olacak ve çok azı gerçekten bir şey başaracak çünkü hepsi telefonlarını çıkaracak ya da gelecek hafta sonu ne yapacaklarını fısıldayacaklar, ancak sınıf bu değişiklikten memnun görünüyor.

Ön taraftaki bir masanın kenarına oturuyorum ve onlar çalışırken nefes alıyorum. Bakışlarım birlikte oturan genç bir çifte takılıyor. Onları sınıfıma girmeden önce görmüştüm. Koridorda gülerek, omuz omuza, dokunarak, flört ederek yürüyorlar.

Bana Jocelyn ve Lucas'ı düşündürüyor.

Eskiden dalga geçerlerdi, değil mi?

Ama *Jocelyn* diye biri yok.

Bu da kesinlikle Lucas'la *takıldığım* anlamına geliyor. Aramızda bir şey var mıydı? Neredeyse kafamda canlandırabiliyorum, onun yanındayken nasıl gülümsediğimi, ışıldadığımı. Bir zamanlar onu önemsiyordum, onunlayken kendimi güvende hissediyordum.

Louisiana'yı, onu hastanede gördüğümü, tüm vücudumun nasıl ısındığını, geçmiş hatırlayamasam da ona karşı *bir şeyler* hissettiğimi düşünüyorum.

Vücudum onu öptüğüm bilgisiyle uğulduyor. Hatırlamıyorum bile.

Çok geçmeden zil çalıyor, ders bitiyor ve ben de öğrenciler kadar hızlı dışarı fırlıyorum. Normalde ofisime uğrar, benimle konuşmak isteyen öğrenciler olursa diye etrafta dolanırım ama bugün öyle değil. Doğrudan eve gidiyorum, yatağa giriyorum, yastıklarımı başlığa dayıyorum ve dissosiyatif kimlik bozukluğu hakkında okumaya geri dönüyorum. Bu hastalığa sahip kişiler farklı türlerde hafıza kaybı yaşayabiliyor. Bazıları *depersonalize* olabilir, kişiliklerini tam anlamıyla ikiye bölebilir. Kendilerini nesnel olarak başka biri olarak görebilirler.

Ben, Jocelyn olarak.

Ama hiç mantıklı değil. Bu temelde çoklu kişilik bozukluğu, değil mi? Google'da aratıyorum ve bu terimin modasının geçtiğini öğreniyorum; doktorlar artık bir kişiyi böyle görmüyor. Dudağımı çiğniyorum, geri düğmesine basıyorum, internette her şeyi tarıyorum.

İşin özü şu ki, ben deli değilim. *Başarılıyım*. Üniversiteyi ve yüksek lisansı bitirdim, yirmi yıldır çeşitli işlerde çalıştım. Bir dairem var, kiramı zamanında ödüyorum. Markete gidiyorum, yiyecek alıyorum ve egzersiz yapıyorum. İlişkilerim var. Mükemmel ilişkiler değiller. Ben

. . . *mükemmel*. Tanrı bilir. Ancak bu makalelerin bir kişiyi tanımlama şekli ...

Bunu kendimle bağdaştırabileceğimden
emin değilim. İnanılır gibi değil.

Ve yorucu.

Bir noktada uykuya daldım. Komodinin üzerinden gelen telefon sesiyle sarsılarak uyanıyorum. Elimi attım ama aramayı kaçırmıştım. İnledim, telefonu geldiği yere fırlattım ve tekrar yatağa düştüm. Nihayet uyuyordum, hem de ilk kez hapsiz. Sinirden içim içime sığmıyor ama bir saniye sonra telefon tekrar titriyor.

Bu kez doğruluyorum, yere düşürmemek için dizüstü bilgisayarımı yatağın kenarından itiyorum ve telefona uzanıyorum.

Lucas.

Daha önceki düşüncelerimi hatırlayarak midem bulanıyor. Jocelyn değildi, *bendim*.

"Alo?" Sesli mesaja geçmeden hemen önce cevap veriyorum.

"Elizabeth?" Lucas'ın sesi yorgun geliyor. Yatağımın başucundaki saate bakıyorum. Benim saatim, sabah 1. Bu onun için gece yarısı mı demek oluyor? Hemen cevap vermeyince, "Orada mısın?" diye devam ediyor.

"Evet, özür dilerim. Uyuyakalmışım." Boğazımı temizledim. "Neler oluyor? Neden bu kadar geç arıyorsun?"

Uzun bir duraklama oluyor ve aniden, daha kelimeler ağızından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Çok üzgünüm, Elizabeth. Annen arıyor. O öldü."

BÖLÜM

29

W Bütün ölü insanlar burada mı?
Daha önce hiç buraya, Chapman ve Oğulları Cenaze Evi'nin bodrumuna inmemiştim ama eminim buradadırlar. Mumyalama için, saç ve makyaj için, sevdiklerinin gelip onlar için ağlamasını bekleyenler. Ve diğer tarafta bekleyenler.

ve geriye kalan tek şey yakma ya da gömme.

Tüm cenaze törenleri ana katta, arka arkaya iki odada yapılır. Eğer kişi popülerse, bazen tek bir odaya sığdırırlar. Tanrı biliyor ya, buraya yeterince geldim. Burası Minton Parish'te türünün tek örneği. Büyükanнемin cenazesi buradaydı. İki odanın bir odaya dönüştürülmesine ihtiyacı yoktu. Ve Ivy'nin babasının da iki odaya ihtiyacı vardı. Ben küçükken, kiliseden birileri öldüğünde annem beni buraya getirirdi. İkimiz de elbiseler giyer ve iyi Hristiyanlarmışız gibi davranırdık.

Aklıma gelen bir düşünce kanımı dondurdu. Bay Sawyer'ın cenazesi iki odada mıydı? Tüm kasaba saygıyı hak etmeyen bir adama saygı göstermeye mi gelmişti? Bunu öğrenecek kadar uzun kalmamıştım. O herif muhtemelen mekânı tıka basa doldurmuştur.

Düşüncelerim bir ses tarafından bölündü. "Bayan Davis?" Ayağa kalktım, neredeyse yerimden zıplayacaktım.

Adam ciddi bir yüz ifadesiyle elini uzatır. "Ben Kenny Chapman. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Bu taraftan. Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

Kapalı kapılardan birini açarak bir ofis ortaya çıkardı. Sandalyeli bir masa, birkaç katalog, yan tarafıma dikkatlice yerleştirilmiş kağıt mendil kutuları var. Bir

Sağımdaki kemer daha büyük bir odaya açılıyor, sanki Macy's'de bluz alışverişi yapıyormuşuz gibi tabutlarla dolu bir odaya. Merak ediyorum, bedenleri var mı?

İndirim seçenekleri var mı? İsim markaları ve jenerik?

Kenny Chapman sandalyesine oturur ve bir dosya açar. "Yani annen zaten ayarlamaların çoğunu yaptı."

Birkaç kez göz kırptım. "Affedersiniz?"

Pratik bir gülümseme sunuyor. "Bu yaygın bir durum. Ebeveynler genellikle çocuklarının üzerindeki yükü almak, onları zor bir zamanda seçim yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak isterler." Masanın üzerinden bir kağıt parçasını bana doğru kaydırıyor. "Bunlar onun seçtiği şeyler. İsterseniz size hala gösterebilirim."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, annemin buraya tek başına geldiğini düşünüyorum - hasta, öleceğini biliyor, kendi tabutunu seçiyor. Yutkunuyorum, dün gece telefonum çaldığından beri çirkin başını kaldırmakla tehdit eden boktan duyguyu bastırıyorum. *Hareket etmeye devam edersem, suçluluk duygusu beni yakalayamaz.*

Öne doğru eğilip, daktilo edilmiş satırlardan oluşan tam bir sayfaya bakıyorum. On beş satır uzunluğunda olmalı, her birinin sonunda bir fiyat etiketi var:

Temel hizmet ücreti:

2.295 \$ Mumyalama: 895

\$ Cenaze arabası: 350 \$

Tam gün izleme-iki seans, *çift kişilik oda*

Tabii ki annem çift kişilik odaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Okumayı bıraktım ve en alt satıra kadar taradım. Toplam 9,000 dolardan fazla. Onu işaret ediyorum. "Bunu da ödedi mi?"

Bay Chapman kaşlarını çatar. "Hayır, özür dilerim. Öyle bir şey yapmadı. Oranı sabitleyen bir ön ödeme seçeneği sunuyoruz, ancak anneniz bunu tercih etmedi."

Saçma bir nedenden dolayı, bu beni gülümsetiyor. Tam *anneme* göre.

Arkasındaki sehpa uzanıyor ve farklı ahşap türlerinin sergilendiği bir pano alıyor. "Annen parlak kırmızı meşeyi seçti - çok güzel bir parça - birinci sınıf beyaz saten astarlı."

"Çok güzel."

"Size tam boy parlak kırmızı meşe bir tabut göstermemi ister misiniz? Diğer odada sergilenen bir tane var. Fatura önceden ödenmediği için

resmi bir sözleşme değildir ve sizi tatmin etmeyen herhangi bir şeyi yine de değiştirebilirsiniz."

Başımı salladım. "Hayır. Ama teşekkür ederim. Ne seçerse seçsin sorun değil. İsteddiği şeye sahip olmasını istiyorum."

Kenny Chapman gülümseyerek başını sallar. "Harika. Bir de ödeme meselesi var."

"Vize alıyor musunuz?"

"Alıyoruz."

Çantamı karıştırıyorum, cüzdanımı çıkarıyorum ve kartı masanın üzerine tutuyorum. "Buyurun. Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Törenin ne zaman yapılmasını istersiniz?"

"Bilmiyorum. Sanırım yapabileceğiniz en kısa zamanda."

Faturayı masanın kendi tarafına kaydırıyor, çekmecedен kullanışlı bir kredi kartı makinesi çıkarıyor. "Hazırlanmak için yarına ihtiyacımız olacak. Cuma nasıl olur? Görüntüleme saatleri için ikiden beşe ve yediden dokuza?"

"Tamam."

"Cumartesi günü sabah dokuzda Saint Matthew'da ayin ve ardından krematoryumda kısa bir tören?"

"Elbette."

"Ayarlamaları Saint Matthew's ile mi yapmak i s t e r s i n i z yoksa bizim halletmemizi mi tercih edersiniz?"

"Sen, lütfen."

"Tabii ki. İki yüz elli dolarlık bir hazırlık ücreti var."

Dudaklarımı büzüyorum. Neden bilmiyorum, özellikle de fatura bittiğinden beri. 9.000 dolar zaten, ama bir telefon görüşmesi için bir ücret daha eklemek beni sinirlendiriyor. "Belki *de premium* olmayan beyaz saten astarı kullanabilirsin ve ödemiş oluruz?"

Kenny Chapman dehşete düşmüş görünüyor. Umurumda değil.

Boğazını temizliyor. "Ücreti nezaketen karşılayacağız."

Bunun onu kıracağını sanmıyorum. Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Kartımı okutuyor, imzalamam için bir makbuz uzatıyor. Adımı karalıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Kıyafete ihtiyacımız olacak. En sevdiği elbise ya da kıyafet olabilir mi?" "Başka bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hiç sanmıyorum. Kilisenin yarın yayınlayacağı haftalık bültende ayin saatlerine yer vermesini sağlarız, böylece cemaat annenizin vefatından haberdar olur."

"Harika. Yarın kıyafetleri bırakıp Cuma günü saat 14:00'te mi geleyim?"

"Siz ve davet etmek istediğiniz aile üyeleriniz özel bir görüntüleme için gelebilirsiniz. Görünüştünden memnun olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Çantamı omzuma kaldırıyorum. "Sadece ben olacağım."

Başını salladı, masasının etrafından dolaştı ve elini uzattı. "Kaybınız için tekrar çok üzgünüm."

Dışarıda temiz hava alıyorum. Bu adam nasıl oluyor da bütün gününü orada geçiriyor? Garip kokuyor ve göğsüm kaşınıyor, sanki isilik oluyorum. Gerçi dışarı da pek iyi değil; yoğun ve çorba gibi. Park ettiğim kiralık arabama doğru yirmi adım yürüdüğümde tenim terden sıırılsıklam oluyor. Tanrım, Louisiana'da yılın bu zamanlarının bu kadar yapış yapış olmasından nefret ediyorum. Aslında burayı yıl boyunca sevmiyorum. Sekiz saatten az bir süredir buradayım ve şimdiden gitmek için can atıyorum. Belki de bunu yapmalıyım - bu berbat kiralık arabayı sürmeli ve kuzeye gitmeliyim. Manhattan'a varana kadar durmamalıyım. Ama bu yolculuğun annemi gömmek dışında gerçekleştirmesini umduğum şeyler de var. Hafızamı tazelemek, eksik kalan parçaları tamamlamak gibi.

Bu düşüncenin ardından sanki bir işaretmiş gibi çantamın bir yerinden telefonum çalıyor. Çıkarmadan önce havayı ısıtmak için kontağı çalıştırıyorum. Lucas'ın adı ekranda beliriyor, gelen bir mesaj. *O* kesinlikle bir yapboz parçası, bu yüzden okumak için kaydırıyorum.

Selam. Şehre geldiğini duydum.

Nereden biliyordu ki? Ben cevap veremedi bir mesaj daha geldi.

Kahve içmek için Grind'e gittin. Çocukluğumuzdan beri yeni sahibi var. Fiyatlar daha yüksek. Hala dedikodu merkezi.

Bir anı geri geldi. Bastırılmış mıydı yoksa şimdiye kadar düşünmek için bir nedenim mi yoktu emin değilim. Ama beni gülümsetiyor.

Elizabeth: Hala kahve fincanınızı doldurmadan önce içine bir santim şeker döküyor musunuz?

Lucas: Bilmiyorum. Artık siyah alıyorum. Ailede diyabet var. Buzlu kahveden nefret etmene rağmen hala buz gibi olana kadar içiyor musun?

Gülümsemem genişliyor.

Elizabeth: Evet.

Lucas: Sadece sana ulaşp geçen gece sana verdiğim haber için üzgün olduğumu söylemek istedim. Sana bir dakika vermeliydim, önce uyanmana izin vermeliydim.

Elizabeth: Sorun değil. Hastaneden bir yabancı yerine senin aramana minnettarım.

Lucas: Yapabileceğim bir şey olursa, haber ver yeter. Üç on iki çalışıyorum, yani bu akşam sekizden sonra dört gün izinli olacağım. Ağlayacak bir omuz, eğilecek bir kulak, içki arkadaşı istersen . . .

İçki kısmı iyi bir fikir gibi görünüyor, ancak bu akşam saat sekize kadar bekleyebileceğimden emin değilim. Bugün şimdiden bir hafta sürmüş gibi hissediyorum ve saat öğleden sonra beş bile değil. Ama Lucas belki birkaç anının daha kilidini açabilir.

Elizabeth: Teşekkür ederim. Minnettarım. Uzun bir gün oldu, bu yüzden muhtemelen bu gece erken yatacağım ve yarın yapmam gereken bazı işler var, ama belki ayinler bittikten sonra bir noktada bir araya gelebiliriz? Cuma günü olacak.

Lucas: Bu çok hoşuma giderdi.

İçime sıcak bir his yayılıyor.

Elizabeth: Tamam, harika. Sana mesaj atarım.

Cenaze salonunun kapısı açılır. Kenny Chapman dışarı çıkar ve etrafına bakınır. Park yerindeki tek araba benimkiydi. Gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırıyor, bana bakıyor ve el sallıyor. Sanırım gitsem iyi olacak yoksa faturama yirmi beş dolarlık bir park ücreti ekleyecek. Arabayı vitese taktım ve eve doğru yola çıktım. Eve değil ama annemin evine. İçeri girmek için sabırsızlanıyorum. Aslında, korkuyorum. Ama sonsuza kadar oyalanamam. Yine de durabilirim, oraya vardığımda rahatlamak için bir şişe şarap alabilirim, belki iki şişe. Muhtemelen biraz yiyecek de almalıyım ama aç değilim. İçki dükkânı Main Street'te, iki blok uzunluğundaki, küçük kasabaların temel ihtiyaçlarını karşılayan dükkânlar şeridinde - çamaşırhane, bakkal, banka, berber Aynı zamanda Liars Pub'ın çaprazında. İçeri girerken park yerindeki arabalara bakıyorum. Hiçbiri tanıdık gelmedi. Bu gece kırmızı pikap yok. Ama dışarı çıkarken, elimde iki şişe ve başım hala dönüyor, bir şey hatırlıyorum Noah

Oraya en son gittiğimizde bana o barda, zihnini boşaltmak istediğinde gittiği yerden bahsetmişti. Big Devil Bayou.

Arabama dönüyorum ve yeni aldığım şarabı içeri atıyorum. Belki bataklık zihnimi de temizleyebilir. Ya da daha iyisi, belki orada bana hayatımı bir süreliğine unutturacak birini bulurum . . .

BÖLÜM

30

T Hava burada daha da yoğun.

Çalılıkların kenarına park edip, bir şekilde hâlâ hatırladığım patikadan yürüyerek eski iskeleye iniyorum. Nemli toprak ve çürüyen yapraklar bataklığa özgü topraksı bir koku veriyor. Budaklı selvi ağaçlarından sarkan İspanyol yosunlarını yolumdan iterken süngerimsi zemin her adımda gıcırıyor. Kalın kökler, topuklu ayakkabılarla kısa yürüyüşü olması gerekenden daha da göz korkutucu hale getirmek için yılan gibi kıvrılırken, ağustos böcekleri ve sivrisinekler etrafta vızıldayarak alçak bir uğultu yaratıyor. **A r a** sıra bir kurbağanın vıraklaması ya da bir kuşun cıvıltısı ile kesiliyor, ancak bunun dışında ürkütücü derecede sessiz. Yine de bu yerde hala güzel bir şeyler var - öğleden sonra ışığının eğilen ağaçlardan oluşan bir gölgelikten süzülmesi ve nemli gövdelerinin parlıyor gibi görünmesi. Yine de bunların hiçbirisi, elinde balık tutan beyaz tişörtlü ve arkası dönük beyzbol şapkalı adamın görüntüsünün eline su dökemez.

iskelenin ucunda otururken.

Noah izlendiğini hissetmiş olmalı. Biraz daha dik oturuyor, dönüyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Beni gördüğünde yavaş, kendinden emin gülümsemesi kıvrılıyor ve aksi takdirde berbat olan günü biraz daha parlak hissediyor. Bir umut ışığı var, bir *şeyler* vaat ediyor. Ne olduğundan emin değilim ama annemi düşünmekten başka bir şey.

Uzun iskelenin sonuna kadar yürüyorum ve hiç tereddüt etmeden, sormadan onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Selam." Lucas'a göre şehirde olduğum herkesçe bilinmesine rağmen sesindeki şaşkınlığı gizlemiyor. "Buradasın."

"Öyleyim."

Bir şey söylemesini bekliyorum - neden döndüğümü sormasını ya da sizin için önemli biri öldüğünde herkesin söylediği şeyi söylemesini: *Özür dilerim*. Derimin altında bir baskı oluşuyor ve ben sadece bu işi bitirmek istiyorum.

Ama Noah sadece birasını yudumluyor ve bir yudum almam için yarısı dolu şişeyi bana uzatıyor. "Sensiz buralar çok sıkıcı oluyor," diyor. Gülümsüyor, gamzeleri varlığını belli ediyor. "Döndüğüne sevindim."

Tek yapabildiğim ona bakmak. *Babasının* gözlerinin içine bakmak. Garip bir şekilde, onun *ben olduğumu*, *Jocelyn olduğumu* bilsem bile dönüp kaçma isteği uyandırmıyor. Onun yerine, elinden birayı alırken Noah'nın gözleri dudaklarıma odaklanıyor. Uzun bir yudum alıyorum ve yüzündeki aç bakış, son yirmi küsur saattir hissettiklerimden çok farklı bir şey hissetmeme neden oluyor. Muhtemelen *babasına* yaptıklarımı -yutkunduğumu- bildiğim halde böyle hissettiğim için delirmişimdir. Ama umurumda değil.

Elim bira şişesini sıkıyor ve Noah'nın saçlarını ellerimle kavradığımı, acı ve zevk içinde tıslamasına neden olacak kadar sıkığımı hayal ediyorum. Tırnaklarımın derisini sıyırdığını, avuç içimin ağzını kapattığını, kontrolün bende olduğunu, bu sefer üstte olduğumu hayal ediyorum. Salyalarım akıyor, elimin derisiyle birleşirken çıkardığı gürültülü çatırtıyı neredeyse duyabiliyorum. *Sert*. Fantezi, burada olma sebebim olan gerçeklikten kaçmamı sağlıyor.

Birkaç değerli saniye için, burada olma sebebim *Noah*'mış gibi davranıyorum. O da olabilir.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye soruyor.

"Daha önce bardayken bana kafanı boşaltmak için nereye gittiğini söylemiştin. Benimkinin de bugün biraz temizlenmeye ihtiyacı var. Umarım partini bölmeme kızmazsın."

Noah birayı geri alıyor, uzun bir yudum daha alıyor ve ikimiz de bulanık suya bakıyoruz. Buranın neden onun zihnini temizleyen bir yer olduğunu anlayabiliyorum. Burada başka hiçbir yerde, *özellikle* de New York'ta bulamayacağınız eşsiz bir dinginlik var. Uzun bir sessizlikten sonra başımı çeviriyorum ve Noah'nın gözlerini bir kez daha yakalıyorum.

"Ebeveynini kaybetmek nasıl bir şeydi?"

Bana göz kırpıyor, soru karşısında irkilmiş gibi görünüyor. Bir an için cevap vermeyi reddedeceğini, belki de sıraya girip kamyonetine geri döneceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine şişede kalanı içiyor, sonra bir tane daha alıp açıyor ve iç geçirmeden önce bir süre boşluğa bakıyor. "Boktan. Her zaman anlaşılamasınız bile, sanki asla geri alamayacağınız bir şeyi kaybetmişsiniz gibi."

"Ailenle iyi geçinemiyor muydun?"

Omuz silkiyor. "Babam değil. Ben daha çocuktum ama kafa kafaya verdik. O . . .
." Noah tereddüt eder, başını sallar.

Orada bir şey var, devam etme konusunda emin değil. Kalp atışlarım hızlanıyor, kafamın içinde endişe nabızı atıyor. Bu huzurlu yerde bile ağzım kuruyor. "Ne?" diye soruyorum. Onu dürterek soruyorum. "O ne?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Kasabada herkes ona hayrandı. Ama insanlar karmaşıktır, bilirsiniz."

Oğlum, ben hiç.

"Elbette," diyorum, "anlıyorum." Annemin etrafındaki duygu katmanları öne çıkma tehdidinde bulunuyor ama Noah'nın elindeki yeni bira şişesini kapıyorum ve şerbetçiotu tadı bana pislik gibi gelse de sağlıklı bir miktar yudumluyorum. "Nasıl karmaşık biriydi?"

Noah bana bakıyor. Yanaklarında bir kas var, sanki dilinin ucunda kelimeler var ve onları çıkarmak istediğinden emin değil. Ama yüzümü inceliyor ve belki de gerçekten bilmeye ihtiyacım olduğunu görüyor. Başını sallıyor. "Aileye doğru olmayan bazı şeyler yaptı."

Sessiz kalıp daha fazlasını bekliyorum ama Noah ayrıntı vermiyor. Yine de Damon Sawyer'ın kendi ailesine yanlış yapabileceğine inanmak zor değil. Reşit olmayan bir kız, pis bir motel odası ... Eğer bir adam bunu yapıyorsa, herhangi birine zarar verebileceğini hayal edebiliyorum. Kan basıncım bir kademe yükseldi.

"Annem onu affederdi," diyor Noah birden. "O bir melekti ve hataları affederdi, ama ben o kadar kolay bulmadım." Dudaklarını büzüyor, oltasındaki misinaya bağlı oltaya bakıyor ve devam etmeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Kız kardeşim ben üç yaşındayken öldü. Benden dört yaş büyüktü. Bir kazaydı ama ben onu suçladım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne oldu?"

"Parkta orman jimnastiğinin tepesinden düştü. Boynunu kırdı. Anında öldü. Babamın ona göz kulak olması gerekiyordu."

Elim kalbimi kapattı. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim." Başını sallıyor. "Her neyse, başka şeyler de var. Dediğim gibi, karmaşık bir durum. Ama önce kız kardeşimi kaybettim, birkaç yıl sonra da annemi ve babamı aynı gün kaybettim."

"Ne demek istiyorsun? Annenin geçen yıl öldüğünü sanıyordum."

"Teknik olarak. Ama gerçek şu ki, babam öldüğünde annemi de yanında götürdü. Annem asla eskisi gibi olmadı. Derin bir depresyona girdi, çoğu gününü pencereden dışarı bakarak ya da yatakta uyuyarak geçirdi. Aynı anda hem annemi hem de babamı kaybettim."

"Bu korkunç bir şey."

Noah gözlerime bakıyor. "Öyle. Çünkü annem inanılmaz bir kadındı. Hayatının geri kalanını su bile kaynatamayacak kadar uyuşturulmuş bir halde geçirmeyi hak etmedi."

Daha fazla ayrıntı istemek için ona bakıyorum. Ama Noah'nın gözlerinde acı var ve belki de bu konuda hiç kimseyle konuşmadığını düşünüyorum. Belki o da kendince babasından benim kadar etkilenmiştir.

"Baban nasıl öldü?"

Bunu sorduğuma, bu çılgınca soruyu ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum. Ama artık ortada olduğuna göre, nefesimi tutup cevabı bekliyorum.

Noah başını kaldırıp yoğun bir bakışla gözlerimin içine bakıyor. "O öldürüldü."

Tepki vermiyorum. Hareket etmiyorum. Nefes bile almıyorum. Bakışlarındaki suçlama mı yoksa acı mı çözemiyorum. Eğer *ikisi de* ise.

"Soygun yanlış gitti," diye ekliyor ve baskı azalıyor. Nefes alabiliyorum.

Etrafımdaki huzurlu su ve sallanan selvi ağaçları birden kendimi klostrofobik hissettiriyor. Düşünce tarzım da çevremdekiler gibi düzensiz. Bu adama hükmetme isteğinden, onu ölmüş babası ve ölmüş kız kardeşi hakkında konuşturmaya kadar gidip geliyorum. İçimde bir şeyler kıvrılıyor, kıvranıyor ve o anda burada olmak, onunla bunları konuşmak tamamen yanlış geliyor.

"Gitmem gerekiyor." Anonsum ani oldu ama umurumda değil. Ayağa kalkıyorum.

"Bekle." Noah da ayağa kalkmak için çabalıyor, uzanıp koluma dokunuyor. "Lütfen gitme. Ya da ikimiz de gidebiliriz. Benim evime gidebiliriz. Ben istiyorum.

.. "Sesini bir kademe alçaltıyor. "Unutmana yardımcı olur."

Neyi unutacak? Kalbimin durduğu bir an için, babasını kastettiğini düşündüm. -Onu unutmama yardım etmek istediğini söyledi. Ama sonra dedi ki, "Annen. Duydum. Gerçekten çok üzgünüm."

Kaynayan suyun öfkeli bir şekilde kaynamaya başlaması gibi, içim sıkıştı ve ani bir öfkeyle patlamakla tehdit etti. Bilmiyormuş gibi davrandı. Yanımda oturuyordu, bir salatalık kadar soğukkanlıydı, ona babası ve ailesi hakkında sorular sormama izin veriyordu, haberleri duymadığını, beni tekrar kasabada görmekten memnun olduğunu düşünmeme izin veriyordu ama aslında biliyordu. Ondan uzaklaştım, gitmek için döndüm.

"Elizabeth." Sesi bir havlama, bir emir.

Beni hareketsiz bırakıyor. Beni loş bir motel odasına götürüyor, dizlerimin altındaki sert halıya-

Noah'nın kolları beni sarıyor, kendine doğru bastırıyor ve sıkıca tutuyor.

Ona bağırmalıyım. Taşaklarına diz çöküp buradan çıkmalıyım.

Onun yerine

eriyorum.

Nefes

alıyorum.

Ben de teslim oldum ve yirmi yıldır ilk kez bir erkeğin beni rahatlatmasına izin verdim.

BÖLÜM

31

Y İyi görünüyorsun." Gülümsedim. Muhtemelen anneme ilk kez iltifat ediyor olmam üzücü. Belki de ilk iltifatımdır. Ve bunun için bir tabutta yatıyor. Öldü. Daha da üzücü olanı

aynı zamanda konuşmamızın bir tartışmayla bitmediği ilk an olabilir. Beklenmedik gözyaşları gözlerime doluyor ve onları burnumdan çekiyorum.

Sanki dua etmeliymişim gibi hissediyorum. Bu hoşuna giderdi. Muhtemelen hayattayken bunu ona yapmazdım, ama bir şekilde şimdi yapmak iyi hissettiriyor. Belki de bunu kendi şartlarımla yaptığım içindir; zorlanmıyorum. Gözlerim tabutun önünde yere düşüyor. Bir dizlik var, dizlerinizi dayamak için yastıklı bir tahta parçası. Ama ben bir daha o pozisyona gelene kadar cehennem donacak. *Özür dilerim anne.* Başımı eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Meryem Ana'yı fısıldıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı hafifçe çalınır. Kenny Chapman izleme odasına girer.

"Her şey nasıl?" diye soruyor. "Ziyaret saatleri başlamadan önce değiştirilmesini istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır. Saçını ve makyajını çok iyi yapmışlar. Güzel görünüyor. Huzur içinde."

"Mükemmel." Başını salladı. "Erken gelen bir misafirimiz ve bir çiçekçimiz var, ama daha birkaç dakikamız var, bu yüzden annenle yalnız kalmaya izin vereceğim."

Anneme bakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun yok. Onları içeri alabilirsin. Benim işim bitti." "Pekâlâ."

Bir çiçekçi güllerden yapılmış büyük beyaz bir haç taşıyor. Hâlâ tabutun başında durmuş, tabutu hazırlamalarını izliyordum ki Peder Preston gelip bana katıldı. *Kenny Chapman nereye gitti? Fikrimi değiştirip yalnız kalmayı tercih ettiğimi söylemek için çok mu geç?*

"Kaybın için çok üzgünüm, Elizabeth. Annen harika bir kadındı, Saint Matthew'un dindar bir üyesiydi."

Başımı sallıyorum, bir teşekkür mırıldanmayı başarıyorum. Bugün hayatta kalmak istiyorsam bu konuda daha iyi olmam gerekecek.

Peder Preston dönüp yüzüme baktı. "Geçen sabah Theresa'yı ziyarete geldim. Uzun uzun konuştuk ve ona seninle konuşacağıma dair söz verdim."

"Ne hakkında?"

"Annen günah çıkarmaya katılmanı çok istiyor." Kalbimin küt küt attığını hissediyorum. "Neden? Sana ne söyledi?"

"Mesih'le olan ilişkiniz hakkında endişelerini dile getirdi. İnsanlar çoğu zaman inançlarından uzaklaştıklarında, bunun nedeni Tanrı'yla olan bağımızın günahlarımız yüzünden kopmuş olmasıdır. Günah çıkarma gerçek bağışlanmayı aramamızı ve bu bağı onarmamızı sağlar." Yüzümü arıyor. "Herkes günah işler. Büyük ya da küçük. Ben bile günah çıkarmaya gidiyorum, Elizabeth."

"Gerçekten mi? Peki neyi itiraf etmek zorundasın?" "Bu benimle Tanrı arasında."

"O zaman neden günahlarımı *size* anlatmak zorundayım?"

Odanın arka tarafında birkaç kişi dolaşıyor. Birini annemin komşusu olarak tanıdım. "Affedersiniz. İnsanları selamlamalıyım."

Peder Preston uzanıp elini koluma koydu ve beni durdurdu. "Tövbe etmeye gerçekten hazır olduğunda affedilmeyecek hiçbir günah yoktur, Elizabeth."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

Sonraki birkaç saat bulanıktı. Bir sürü insan gelip gidiyor-annemin gerçekten de çift kişilik odaya ihtiyacı vardı. Kiliseden insanlar, komşular ... Kasabanın çoğu bir noktada burada gibi görünüyor. Yüzüme yapıştırdığım kibar gülümseme acıtmaya başlıyor, bu yüzden rol yapmak zorunda olmadığım biri içeri girdiğinde minnettar oluyorum. Ivy. Ve o yalnız. Annemin ne kadar harika bir kadın olduğunu söyleyen bir başka yabancından kendimi kurtarıyorum ve doğruca eski en iyi arkadaşıma gidiyorum.

Ivy üzgün bir şekilde gülümser. "Annen için üzgünüm, Elizabeth."

"Teşekkürler." Koridora açılan kapıya doğru başımı sallıyorum. "Sence konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Kenny Chapman ve siyah takım elbiseli şık olmayan bir kadın ön girişte nöbet tutuyor ve gelip giden insanlara kapıyı açıyorlar. Ben de

Bizi ters yöne, kadınlar tuvaletine götürüyor. Neyse ki boştu. "Nasılsın?"

Ivy sordu.

"Annemin ölümünden mi yoksa bölümlerden mi bahsediyoruz?" "İkisinden de."

"Annem ölüyor, üstesinden geleceğim. Diğer şeyden o kadar emin değilim."
." Başımı sallıyorum. "Zor oldu." "Yani daha fazlasını mı aldınız?"

Başımı salladım. "Şimdiye kadar beş bölüm."

"Ve içlerindeki her şey doğru mu?" "212 numaralı odaya kadar."

Ivy'nin yüzünün rengi solar. "Aman Tanrım. Kim olabilir ve ne istiyorlar?"

Verdiği tepki, bu işin arkasında onun olmadığından yüzde 99.9 emin olmamı sağlıyor. Ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kesinlikle emin olmalıyım. Eğilip onunla göz göze geliyorum. "Sen misin, Ivy? Bunu bilmem gerek."

"Ne?" Yüzü buruşuyor. "Tabii ki hayır. Neden bana bunu sorup duruyorsun? Neden geçmişî kurcalayayım ki? Benim de en az senin kadar kaybedecek şeyim var. Kocam benim iyi bir insan olduğumu düşünüyor." Birkaç saniye duraksıyor, ağzı açılıp kapanıyor, sonra tekrar açılıp kapanıyor, sanki söyleyecek bir şeyi varmış da söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

"Ne?" Israr ediyorum. "Söyle bana."

Ivy gözlerime bakıyor, sonra derin bir nefes alıp veriyor.

"Sana bir şey söylemeden önce, bunu sana yapanın ben olmadığıma, bölümleri göndererek sana musallat olmadığıma inanıp inanmadığını bilmem gerekiyor."

Birkaç dakika birbirimize baktık. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşımdı ve hâlâ da öyle. Aradan yirmi yıl geçmiş olabilir ama doğruyu söylediğinden neredeyse eminim. Başımı salladım. "Sana inanıyorum."

Derin bir nefes daha verir. "Tamam. Güzel."

"Şimdi bana ne söylemen gerekiyor?"

Ivy yutkunuyor ve yere bakıyor. "Seni hep biraz kıskanmışımdır." "Beni kıskanmak mı? Ne için?"

"Sen çok güzel ve zekiydın, bense çok ... sıradan biriydim." "Bu doğru değil, Ivy. Sen-"

Bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Bunu tartışmak istemiyorum. Mesele doğru olup olmaması değil. Yıllar önce bizi böyle *algılamıştım*. Seni tüm kalbimle sevdim, ama belki de bir parçam sen olmayı tercih ederdi.

benden daha fazla. Bunca yıl sonra bile aklıma gelen tek açıklama bu."

"Neyin açıklaması? Seni anlamıyorum."

Ivy'nin gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Ben de Bay Sawyer'la yattım." Gözlerim irileşti. "Ne?"

Saçmalamaya başladı, kelimeleri hızlı geliyordu. "Garip davranıyordun ve bana nedenini söylemiyordun ve bir gün bana evde kalıp annene yardım etmen gerektiğini söylediğinde seni bisikletinle şehrin dışına doğru giderken gördüm, ben de seni takip ettim. Onunla buluşmak için motele gittin." Başını iki yana sallıyor. "Senden çok daha yaşlı ve yakışıklı bir adamın seninle ilgilenmesini kıskandım, bu yüzden onun *benimle* ilgilenmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istedim."

Göğsümü tutuyorum. "Aman Tanrım. Ivy, nasıl olur da bana hiç söylemezsin?"

"Utanmış ve mahcup olmuşum ve bu o kadar uzun sürmedi. Onunla sadece birkaç kez motelde buluştum ve sonunda ... yaptıktan sonra beni tokatladı ve bir fahişe gibi sesler çıkardığımı söyledi. Bir daha asla geri dönmedim."

Gözlerim yaşla doldu. "Geri dönmeyecek kadar akıllıyken benim senden daha akıllı olduğumu nasıl düşünebildin? Ben devam ettim, Ivy."

Beni kucağına çekti. "Biliyorum. Ve seninle bu konuda konuşmadığım için çok üzgünüm. Yemin ederim, Sawyer ölene ve sen bana neler olduğunu anlatana kadar senin de istismara uğradığından haberim yoktu. Sadece bir fahişe gibi sesler çıkardığımı sanıyordum. Bugün bile kocamla seks yaparken sessiz kalıyorum."

Yüce İsa. O adam bir sürü insanı mahvetti. Ivy geri çekilmeden önce bana uzun süre sarıldı. Her iki omzumu da kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Seni kurtaramadığım için çok ama çok üzgünüm, Elizabeth."

"Olanların hiçbirisi senin suçun değil. Özür dilemene gerek yok. Olayların içine çekildiğin için üzgünüm."

Gözyaşlarını geri çekiyor. "Seni kurtarabilirdim ama kurtarmadım."

Başımı sallıyorum. "Berbat hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da sadece kendimizi kurtarabileceğimizdir."

Ivy dispenserden bir kağıt havlu alıp burnunu siler. "Annenin artık nefes almaması iyi bir şey. Çünkü bunu söylediğini duysaydı, bizi sadece *Tanrı'nın* kurtarabileceğini haykırırken şeytan çıkarma ayini için rahibi çağırırdı."

Sadece Ivy annemin cenazesinde beni güldürebilirdi; hem de yirmi yıldır benden büyük bir sır sakladığını söyledikten sonra. "Haklısın."

Gülümsüyor. "Gitmem gerekiyor. Kızım buraya gelirken arabada uyuyakaldı, ben de kocamı onunla birlikte otoparkta bıraktım."

"Bekle. Bana bir dakika daha ver." Yutkunuyorum. Hâlâ bilmem gereken şeyler var. "Sana birkaç soru sormam gerekiyor ve bazıları mantıklı gelmeyebilir ama cevapların gerçekten çok önemli."

"Tamam. Ne?"

"O gece orada mıydın?" "Hangi gece? Onun gecesi. ?"

Başımı salladım. "Sawyer'ın öldüğü gece."

"Tabii ki. Beni üzgün bir şekilde aradınız, ben de otele geldim ve olayı bir soygun gibi göstermenize yardım ettim."

"Odadaki tek iki kişi biz miydik? Sen ve ben mi?"

Gözleri boş banyoda geziniyor, içeri giren herhangi biri bizi geçmek zorunda kalacak olsa da. "Evet, o hariç."

"Bay Sawyer?"

Başını sallıyor.

Ivy'nin olaya karışmasıyla ilgili hatırladıklarımın uydurma olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı. Jocelyn hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra neyin gerçek olup olmadığını bilmek zor. Kendi hafızama güvenemiyorum.

"Lucas'a yakın mıydım? Lucas'a yakın mıydım?"

Ivy'nin kaşları çatıldı. "Son sınıfın sonlarına doğru ikimizden de uzaklaşmaya başlayana kadar öyleydin. Bay Sawyer'la aranızda geçenleri öğrenene kadar nedenini bilmiyordum. Ama ondan önce Lucas'tan gerçekten hoşlanıyordun ve o da senden hoşlanıyor gibiydi. Eskiden takılırdınız. Bunu bana neden soruyorsun?"

Yaşadığım sorunlara gerçekten girmek istemiyorum. Bu yüzden gözlerimi kaçırıyorum. "Uzun zaman önceydi ve bazı şeyler bulanık. Peki ya Bay Sawyer'ın kızı? Küçük bir kızı olduğunu ve ona göz kulak olması gerekirken öldüğünü biliyor muydunuz?"

Ivy göz kırpmıyor. "Hayır. Bu ne zaman oldu?"

Bunun yaygın bir bilgi olmaması ve bir şekilde unuttuğum başka bir şey olması beni rahatlatmıştı. Geçen gece bataklıktan eve döndüğümünden beri bunu sorguluyorum. Minton Parish küçük bir kasaba; herkes küçük bir kızın ölümü hakkında konuşuyor olurdu. Ama Ivy ve ben o zamanlar hala ortaokuldaydık, bu yüzden sanırım liseye gittiğimizde öğretmen Bay Sawyer'la bir araya gelemedik.

"Ondan dört yıl önce öldü," diyorum ona.

"Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Bir kaza . . . sözde."

Banyo kapısı açıldı. Hayal meyal tanıdığım bir kadın içeri girdi. Sanırım annemin kilisesine aitti. Bana hüznle gülümsüyor ve bir kabine doğru ilerliyor. Onun varlığı, Ivy'yle yaptığım özel konuşmayı etkili bir şekilde sona erdiriyor. İyi de oldu. Yüksek sesle ne kadar az konuşursak o kadar iyi.

Ivy beni tekrar kucaklıyor ve fısıldıyor, "Bir şeye ihtiyacın olursa ben yanındayım, Elizabeth."

"Teşekkür ederim."

Kapıya doğru başını sallıyor. "Annen artık huzur içinde. Umarım sen de biraz bulabilirsin."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Saatler sonra, sanırım tüm kasaba ve komşu sıkıcı kasabanın bir kısmı nihayet geldi. Zihnim Ivy'nin bugün bana söylediklerine dönüp duruyor ve bunun kafamda oynadığım İpucu oyununda bir şeyi değiştirip değiştirmediğini analiz ediyorum. Değiştirdiğini sanmıyorum. Ama fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım, o kadar bitkinim ki bu gece uyuma şansım olabilir. Son oturumun bitmesine on dakika kaldı ve odadaki insan sayısı nihayet azalmaya başladı. Bir kadının gözyaşlarını silmesini ve tabutun önünde saygıyla eğilmesini izlerken omzuma dokunan bir el beni irkiltiyor. Yine de hemen sakinleşiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama arkamı dönmeden kim olduğunu anlıyorum.

Noah gülümsüyor, gamzesini gösteriyor. "Selam."

Ben de gülümsüyorum. Bugün ilk kez, bu jest bir görev duygusundan kaynaklanmıyor. Onu gördüğüm için gerçekten mutlu hissediyorum. "Gelmeni beklemiyordum."

"Saygılarımı sunmak istedim." Gözlerimin içine baktı. "Ayrıca belki bir arkadaşına ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Başımı eğiyorum. "Biz böyle miyiz? Arkadaş mıyız, Noah?"

"Olmamı istediğin her şey olabilirim." Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Tanıştığımız gece oldukça harikaydı ve belki de arkadaştan biraz daha fazlası olmamı isteyeceğini umuyorum. Gerçi bunun gerçekleşmesi için benden kaçmayı bırakman gerekecek."

İçim liseli bir kızinki gibi kıpır kıpır. "Bahse girerim senden kaçan çok fazla kadın yoktur."

Göz kırıyor. "Önemli değil. Yakalamaya çalıştığım sadece bir tane var."

Hiç tanımadığım bir adam başsağlığı dilemek için araya giriyor ve sonra bir çift benimki gibi bir anneye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylemek için araya giriyor.

Noah geri çekiliyor, yabancılara yer açıyor. İzleme saatlerinin sonuna yaklaştığımız için, bir kişiden diğerine sürükleniyorum. Ama vedalaşmak için bir sıra oluştuğunda bile Noah'yı asla gözden kaybetmiyorum. Onun da gözlerini benden ayırmadığını biliyorum, çünkü *hissediyorum*.

Nihayet bir durgunluk olduğunda, odanın önüne, benim durduğum yere doğru ilerliyor. "Ben çıkıyorum. Ama gelmek istersen bütün gece evde olacağım."

"Uğramak için . . . ?"

Noah eğilip yanağımdan öpüyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Ne istersen. Top her zaman senin sahandayken, Elizabeth. Her zaman."

BÖLÜM

32

T Annemin evine giderken yol sessizdir. Genellikle zihnimi meşgul etmek için bir podcast ya da müzik açarım. Ama bu gece, sadece yağmurun camlara yavaşça vurması ve sileceklerin gıcirtısı beni şirket. Bugün hazmetmem gereken çok şey vardı - çok fazla ses, çok fazla insan ve hepsi bana annemin ne kadar mükemmel, ne kadar sevimli, ne kadar *iyi bir anne* olduğunu söylüyordu. Düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Ve sonra Peder Preston, ona *günahlarımı* anlatmam gerektiğini söyledi.

Keşke annemin ona ne söylediğini bilseydim.

Garaj yoluna girip motoru durdurduğumda, arabayı terk etmeye hazır değilim. Burası uzun zamandır benim evim değildi, eğer öyleyse bile. Hep onun eviydi.

Soyulan boyayı, çerçevede eğri duran kapıyı, çatlak pişmiş toprak saksılardaki uzun ölü çiçekleri inceliyorum. Bir nefes veriyorum, motoru yeniden çalıştırmak için anahtarı kontağa sokmayı başarıyorum. Burada olmak istemiyorum. Şimdi olmak istemiyorum. Garaj yolundan geri dönüp yola çıkarken ve kasabaya doğru sürmeye başlarken çok fazla düşünmüyorum.

Belki yine bara giderim. Noah orada olmayacak. Eve gideceğini söyledi. Belki bir yabancıyla bir içki. İsim değiştirmemize bile gerek yok. Bir otele gider, kafamı dağıtmama yardımcı olacak anlamsız bir seks yapabiliriz. Ama sonra şehirdeki tek otelin adımı atmayacağım bir yer olduğunu hatırladım.

Şehir merkezine giden sapağa giriyorum ama ana caddeye çıkmadan önce zihnimde bir yüz beliriyor. Bir gülümseme. Bir söz. *Gamzeler*.

Ama sonra ... başka bir yüz parlar - *onun* değil, babasının.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu kavriyorum ve düşüncelerimi Noah'ya geri dönmeye zorluyorum - bu gece nasıl ortaya çıktığını, kendimi çekici hissetmediğim zamanlarda bile beni bir şekilde nasıl etkilediğini. Bana unutturabiliyor.

Direksiyonu çeviriyorum ve son saniyede keskin bir sağ yapıyorum. Artık bara, bir içkiye ve bir yabancıya değil, Noah'ya doğru gidiyorum.

Evi karanlık ve sessiz. Saate bakıyorum, 9:40. *Çok* geç değil. Evde olacağını söylemişti. Ama belki de onun yerine bara gitmiştir, ya da belki - belki de uyumuştur? Onu uyandırma fikrinden rahatsız olmadan arabadan çıkıyorum. Ön kapıya geldiğimde hafifçe vuruyorum, sonra hemen açmaya çalışıyorum ve kapı fısıldayarak açılıyor. Milyon yıl geçse de bugünden önce kendimi bir erkeğin evine sokmazdım, Sam'in evine bile. Ama adrenalinim yükseliyor ve kendime Noah'ın kapıyı benim için açık bıraktığını söyleyerek hareketlerimi haklı çıkarıyorum.

İçeri girip onu dinliyorum -herhangi bir ses için.

Ama hiçbir şey yok.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve karanlık evinin alt katında sessizce ilerliyorum. Aşağıda kimse yok, bu yüzden yatak odasına giden koridora ulaşana kadar bir halının üzerinden, merdivenlerden yukarı devam ediyorum. Sığ bir ışık akımı zemini kesiyor. Yaklaşıyorum, onu görene kadar öne doğru eğiliyorum. Yatakta uyuyor, başı kalın bir yastığa dayalı, yorganı kalçalarının üzerine kadar çekmiş ama göğsü çıplak, karın kasları görünüyor. Bu gri yarı ışıktaki belirginlikleri belli oluyor. Orada uzun süre durup onu izliyorum, bakışlarımla çenesinin, düz burnunun hatlarını takip ediyorum.

Bay Sawyer'ın beni izleme şekli.

Bir duygu seline kapıldım; öfke, kırılganlık, üzüntü, nefret ve son olarak da *arzu*. Başımı hep belaya sokan şey bu değil miydi? Annemin dediği gibi, *günahlarım*. Belki de. Kesinlikle. Ama şu anda umurumda değil. Arzu çok güçlü. Gözümün önüne getiriyorum: odanın öbür ucuna yürüyorum, köprücük kemiğini ısırarak ya da saçlarını avucumun içine alarak onu uykusundan uyandırıyorum, acı dolu bir çığlık atıyorum. Zihinsel olarak sağlıklı bir yerde değilim, ama Bay Sawyer'ın oğluna acı çektirme isteğimin *berbat* bir şey olduğunu bilecek kadar onunla birlikteyim.

Belki de şu anda Elizabeth'ten çok Jocelyn'im ve intikam almak istiyorum. Noah Sawyer'a *zarar* vermek istememin milyonlarca psikolojik nedeni olmalı ama durup hiçbirini analiz etmeye niyetim yok.

Elbisemin fermuarını açıyorum, omuzlarımdan sıyrıyorum ve kapının yanında bir yığın halinde bırakıyorum. Gecenin serin havası tüylerimi diken diken ediyor. Nefes veriyorum, yatağa doğru yürüyorum, yavaşça bir dizimi kaldırıyorum ve yorganın pelüş kumaşını tenimde hissederek üzerine çıkıyorum.

Tam kalçalarına sarılmak üzereydim ki Noah'nın gözleri çakmak çakmak açıldı. Vücudumda bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Dudakları ukala bir sırıtışla kıvrılıyor.

O biliyordu. Bu gece geleceğimi biliyordu. Muhtemelen kendinden *bu kadar emin* olduğu için kapıyı açık bıraktı.

Ve o gülümsemeye bakılırsa, haklı olduğu için oldukça mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Dizimi çöktürüyorum, kalçalarına oturmayı bitiriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak kendimi onun üzerine bırakıyorum. Elleri yukarı kalkıyor, çenemi kavriyor ve beni kendine çekiyor. Biz öpüşürken, Noah aşağı uzanıyor, kalçamı tutuyor ve kontrolü ele alarak beni hareket ettirmeye başlıyor.

Ama bu böyle gitmeyecek. Bugün değil.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, bileğini yakalıyorum ve yatağa bastırıyorum. Yan tarafına sabitlediğimde içimi bir güç seli kaplıyor. Diğer elim çenesine uzanıyor, parmaklarımın genişçe açıldığı boğazına doğru okşuyor. Doğrulamaya, beni geri itmeye çalıştığında, ağırlığımı öne, boynundaki elime veriyorum ve adem elmasını *sıkıyorum*. Yüzü pembeleşmeye başladığında kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Boğazından yarım bir kahkaha geliyor ve gözleri parlıyor -heyecanla teslim olup altına yerleşirken. *İyi çocuk.*

Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, ilerlerken tırnaklarımla pürüzsüz tenini tırmalıyorum. Boxerının bel bandına ulaştığımda duruyorum, gözlerimiz buluşana kadar bekliyorum, sonra yavaşça aşağı kaydırıyorum, serbest kalana kadar lastiği soyuyorum.

Elim onun çevresini sarıyor. "İstedğin bu mu?"

Noah'nın gözleri kapanıyor, dudakları aralanıyor ve yumuşak, sık nefesler alıyor. Kendine gelmesi, bana bakması ve hararetle başını sallaması bir anını alıyor.

"Güzel," dedim. "Ama çok kötü. . ."

Sonra duruyorum ve üzerinden

iniyorum. "Sen ne-"

"Yataktan çık." Ayağa kalkıyorum, parmaklarımı şıklatıyorum, sonra yeri gösteriyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

Beni izliyor, ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyor. Ama sonra o sarhoş edici sırıtış geri geliyor.

Yataktan kalkıp dizlerinin üzerine çöküyor ve her şeye hazırmış, bana güveniyormuş gibi bana bakıyor.

Tıpkı babasına güvendiğim gibi.

Ama Noah neyin içinde olduğunu bilmiyor, henüz değil.

"Bana bakma." Saçımdan tutup başını eğmeye zorladım. "Gözlerini yere dik."

"Evet, hanımefendi," diyor. Ama son bir kez gizlice bakıyor ve o gözlerde Noah'yı görmüyorum. *Onu* görüyorum. Ve bir an için korkunç bir şey yapmak istiyorum. Sonra düşünüyorum, *neden olmasın?*

Sırtına doğru yürüyorum, tırnaklarımı derisinde yaralar oluşana kadar gezdiriyorum. "Yatağın üzerine eğil," diye emrediyorum.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, iri elleriyle kendini kumaşa yaslamış bir halde hemen itaat ediyor. Odaya bakıyorum, köşedeki sandalyenin üzerinde bir pantolon asılı, onu kapıyorum, kemeri ilmiklerinden geçiriyorum ve yumruğuma dolayarak kışına sert bir şaplak indiriyorum.

Göğsünden homurdanan bir kahkaha yükseliyor. "Elizabeth," diye fısıldıyor, üzgün değil, *daha çok* heyecanlı. Birdenbire kafamda bir görüntü canlanıyor - o loş otel odasında dizlerimin üzerindeydin. O ilk tokatlar hoşuma gitmişti. Acı vermekten çok eğleneliydiler, ta ki artık acı vermeyene kadar.

"Sessiz ol," diye tıslıyorum.

Ve tüm gücümü kullanarak bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapıyorum.

Sonunda, izlerle lekelendikten, etinin her tarafı yaralarla şiştikten sonra, kendimizi yatakta bulduk. Ben üstteyim, elleri karyolaya bağlı. Boşalmak üzere olana kadar ona biniyorum ve sonra duruyorum. Geri çekiyorum. Acı içinde inliyor ve ben gülümsüyorum.

"Cezan hoşuna gitti mi?" Bileklerindeki düğümleri çözüyorum.

"Bana binmen hoşuma gitti. Ama ne için cezalandırılıyordum?"

"Günahlarınız, tabii ki."

"Bende onlardan çok var." Ellerini serbest bırakan Noah bana uzanmadan önce önce bir bileğini, sonra diğerini ovuyor. "Şimdi buraya gel, başladığın işi bitirmeme izin ver, sevgilim."

Geri çekiliyorum. "Kusura bakmayın. Ama işimiz çoktan bitti. En azından bugünlük."

BÖLÜM

33

Ön sırada oturmaktan nefret ediyorum.

Okuldayken nefret ederdim ama kilise çok daha kötü. Sanki heykellerin hepsi bana bakıyor ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum - gizlice telefonuna bakan bir çocuk yok, birkaç sıra önünde yürüyen başka bir adamın karısının kışını kontrol eden Tanrı'dan korkan bir baba yok, kabullenmeyle ilgili bir vaazı dinlemeye hazır dudaklarını büzmüş bir anne yok.

İçeri giren her genç kızın eteğinin uzunluğuna bakarak.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Dokuzu bir dakika geçiyor. Neden hâlâ başlamadık? Arkamdan gelen bir ses başımı kaldırdığımda beni zıplatıyor.

"O koltuk dolu mu?"

Noah.

Sanki kilisede değilmiş gibi, sanki dün geceymiş ve bana çıplak bakıyormuş gibi gülümsüyor. Yanaklarımı ısıtıyor. Noah cevap vermemi beklemiyor. Beni geçip o kadar yakınımaya oturuyor ki, sıranın içinde omuz omuza duruyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sana eşlik edebileceğimi düşündüm. Kiliseye gelmekten hoşlanacak bir tipe benzemiyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nedenmiş o? Sert ve evlilik dışı seksten hoşlandığım için mi?"

Sırıttırıyor. "Aslında burayı sevmediğini düşünmüştüm çünkü seni burada son gördüğümde annenin yanında oturmak yerine dışarıda arabanın içinde onu bekliyordun." Bana doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Ama evlilik öncesi seks ile Katolik olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, bundan sonra Episkopalyanların yerine gideceğim."

Birkaç dakika önce ayinin başlaması için sabırsızlanıyordum. Şimdi kilise orgu çalmaya başladığında ve tüm başlar arkaya doğru döndüğünde hayal kırıklığına uğruyorum. Peder Preston görkemli bir giriş yapıyor, tören alayına önderlik ediyor, onu üç mihrap çocuğu izliyor - ortadaki bir mihrap

Başının üzerinde dev bir haç, iki yanında da mumlarla dolu direkler var. Arkada annemin parlak kırmızı meşe tabutu, cenaze salonundan gelen adamlar tarafından taşınıyor.

Noah kucağıma uzanıyor, elimi eline alıyor ve sıkıca kavlıyor. İçimden gelen tepki geri çekilmek oluyor ama tabut geçip takım elbiseli bir adam tabutun hemen arkasında belirince tüm karşı koymalarım çabucak unutuluyor.

Gözlerim büyüyor.

Sam.

Ne oluyor be?

Sanki onu bekliyormuşum ve gelişini sabırsızlıkla bekliyormuşum gibi bana gülümsüyor. Ama yanımdaki adamın parmaklarının benimkilerle birleştiğini fark edince dudaklarının kenarları hızla soluyor. Sam'in yüzü sertleşiyor. Boğazını temizliyor ve sessizce konuşmak için eğiliyor. "Aşağı inmek ister misin, yoksa arkadaşının diğer tarafına mı oturayım?"

Elimi Noah'inkinden çekiyorum ve göz göze geliyoruz. Bana sormadan yanıma geliyor. Sam ceketinin düğmelerini açıyor ve sıranın sonuna oturuyor. Tanrım, dikkatimi dağıtacak bir şey istiyordum ama patlamayı bekleyen *bu* sıcak karmaşayı değil. Sam mihraba bakıyor, çenesindeki kaslar sessiz Mors alfabesi göndermeye çalışıyormuş gibi esniyor. Rahip konuşmaya başlayana kadar bekledim ve eğilip fısıldadım, "Burada ne yapıyorsun?"

Sam'in gözleri Noah ve benim aramda gidip geliyor. "Bana annenin öldüğünü mesaj atmıştın. Biraz desteğe, sırtını yaslayacak birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Sana ne zaman birine yaslanmak istediğim fikrini verdim?"

Bana ateşli bir bakış fırlattı. "Şimdi olmaz, Elizabeth. Biraz saygılı ol."

Kanım damarlarımda kaynıyor gibi hissediyorum. Biraz saygı duymak mı? Kime? Ona mı? Davetsiz ve habersiz gelen bir adama mı? Kilise olduğunu iddia eden bu organize tarikata mı? Yoksa yedi yaşındayken beni yalnız bırakıp erkeklerle birlikte olmasında bir sakınca olmadığına inanan ve sonrasında günah çıkartmaya giden anneme mi?

Sanırım bu ikisinin ortaya çıkmasının tek iyi yanı, bunun annemle geçireceğim son saat olmasına üzülemeyecek kadar meşgul olmam. Artık burada değil ama bedeni -taziye, cenaze- beni hala ona bağlıyor. Bu sabah göğsümde bir boşlukla uyandım, bunun bugün sona ereceğini biliyordum. Ama şimdi boşluk yok; öfkeyle doluyum.

Tören bir bulanıklık içinde geçti; üçümüz de yabancılar gibi dümdüz önümüze bakıyorduk. Peder Preston kapanış konuşmasını yaptıktan sonra mihraptan indi ve bana son bir kez başsağlığı dilemek için sıramın yanında durdu.

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim. Servis çok güzeldi."

Ne Noah'ya bir şey söyleme zahmetine katlanıyorum ne de sağımdaki adamın sırasından çıkmasını bekliyorum. Bunun yerine Sam'in bacaklarının üzerinden tırmanıp tabutun arkasından tek başıma koridora çıkıyorum. Kapıda cenaze müdürü beni yakaladı.

"Eğer takip etmek istersen şimdi krematoryuma gideceğiz."

Başımı salladım. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Dehşete düşmüş görünüyor. Ama bunun bitmesini istiyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

Mermer kilise merdivenlerinden inip otoparka doğru ilerliyorum. Kiralık arabama ulaştığımda Sam bana yetişiyor. Yolcu tarafına doğru gitti.

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Buraya Uber ile geldim. Uçağım rötör yaptı ve törene geç kalmak istemedim."

Arabaya bindim, yolcu kapısının kilidini açtım ve park yerinden o kadar hızlı çıktım ki Sam'in binecek zamanı bile olmadı. Eğer bu kiralık arabanın dişleri kalmış olsaydı kilisenin önünde lastik izleri bırakırdım. Bir süre sessizce sürüyorum ama nereye gittiğimden bile emin değilim. Sam'in yüzü öfkeden kıpkırmızı, gözlerini dikmiş önüne bakıyor. Yolun birkaç mil ilerisinde, tahtaları sökülmiş bir Burger King'in otoparkına giriyorum. Bir fast-food devi bile bu kasabada başarılı olamaz.

Sam'le yüzleşmek için koltuğumda kayıyorum. "Ne söylemek istiyorsan söyle, çünkü şu anda söyleyecek söz bulamıyorum."

Çenesi sertleşti. "İyi. O adamı mı beceriyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez. Hiçbir zaman özel bir ilişkimiz olmadı."

Sam başını sallıyor. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Gözlerim kapanıyor ve yumuşuyorum. Hepsi benim hatam. Daha fazlasını istediğini itiraf ettiğinde onunla ilişkiyi kesmeliydim. Ama bunun yerine onu *kullandım*.

İç çektim. "Özür dilerim Sam."

"Başkasını becerdiğin için mi üzgünsün yoksa beni üzdüğün için mi?"

Başımı salladım. "Bu şekilde biteceği için üzgünüm. Kötü bir notla. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadın ama aynı şeyleri istemiyoruz."

"Ne istiyorsun?"

Bu güzel bir soru. Uzun bir süre yere bakıyorum, cevabı bulmaya çalışıyorum. Bulduğumda, şu anda tek bir kelimenin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri olamazdı. "Özgürlük. Özgürlüğümü istiyorum, Sam."

Gözlerimin içine bakıyor, arıyor. Aradığı şeyi bulunca gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Tekrar açıldığında yüzündeki öfkenin yerini hayal kırıklığı alıyor. "Beni bir yere bırakır mısın? Bir bar ya da havaalanına dönmek için Uber bekleyebileceğim bir yer."

"Seni havaalanına götüreceğim."

Yirmi dakikalık yolculuk sessiz geçiyor ama söylenecek başka ne kaldı emin değilim.

Küçük terminale yanaştım ve arabayı park ettim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette." Kaşlarını çatıyor, yerden sırt çantasını alıyor ve fermuarını açıyor. Bir dosya çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu da alabilirsin."

Ben alırım. "Ne oldu?"

"Kayıp arkadaşınızla ilgili biraz daha araştırma yaptım, aramayı ABD'ye kadar genişlettim. Karşıma çıkan her Jocelyn Burton için bir sayfa var. Bunu bir veda hediyesi olarak düşün."

BÖLÜM

34

Işık için durduğumda kalın dosyaya yan gözle bakıyorum. Birbirine tutturulmuş birden fazla kağıt seti yandan görülebiliyor. Çeşitli Jocelyn'ler, şüphesiz, ülkenin dört bir yanına dağılmış, hiçbiri bunu bilmiyor Aynı isimde biri benim yaşadıklarımı yaşadı.

Eve gelir gelmez doğruca mutfaktaki taşmış çöp kutusuna gidiyorum. Çöp kokusu tüm odaya sinmiş. Muhtemelen annem hastaneye kaldırılmadan önce hiç çıkarılmamış.

Çöp kutusunu açıyorum, dosyayı üstünde tutuyorum. Ama bir şey beni bırakmaktan alıkoyuyor.

Merak beynimi kemiriyor. Hızlıca bir göz atacağım. Bay Sawyer'a bana neden bu ismi seçtiğini sorduğumu hatırlıyorum, *Jocelyn*. Annesinin ismi olduğunu söylemişti ve aklı başında kimin annesinin ismini verdiği biriyle yatmak isteyeceğini hep merak etmişimdir. Gerçi Bay Sawyer'ın aklı başında değildi.

Masada, annemin koleksiyonundan aşırı tatlı bir şişe moscato ile birlikte dosyayı açıyorum. Jocelyn'ler Kaliforniya'da. Montana'da. Kansas'ta. Ama sonra *buradan* bir tane buldum. Daha doğrusu, bir sonraki kasabadan. Sayfaları dosya klasöründen çıkarıp okumaya başladığımda ensemdeki tüyler gıdıklanarak diken diken oluyor.

1930'larda doğmuş. Büyükannesi tarafından büyütülmüş. Bu gerçek bile tek başına kırmızı bayrak. Annesi neredeymiş? Çekip gitti mi? Onu taciz ettiği için tutuklandı mı? Öldü mü? Annenin resimde olmadığı çok fazla olumlu senaryo yok.

Bilgi formunu kaydırıp şaraptan uzun bir yudum alıyorum.

İkinci sayfa cevabı içeriyor. Birden fazla tutuklama. Çocuk onun gözetiminden alınmış. Bir yudum daha. *Çocuk istismarı*.

Bunun üzerine duraksıyorum ve Bay Sawyer'ın doğduğu 1960'larda çocuk istismarı sayılabilecek ne yapmış olabileceğini merak ediyorum. Annem

yaramazlık yaptığında aldığı cezalarla övünürdü, sanki bu bir geçiş töreni gibi bir şeydi - tahta kaşıkla şaplaklar, yüzüne tokatlar, bazen saatlerce bir dolaba kilitlenirdi. Bugün asla uçmayacak şeyler, ama o zamanlar oldukça sıradan olurdu.

Bu yüzden gerçek Jocelyn'in 1960'larda çocuğuna ne yaptığını merak ediyorum.

Daha çok sayfa çeviriyorum. Daha fazla şarap içiyorum. Kafam bulanıklaşmaya başlıyor, ama sonra 12/25/68 tarihli bir kayıtla tekrar netleşiyor. *Noel*.

Okudukça içimde bir korku büyüyor.

Gerçek Jocelyn, Bay Sawyer'ı neredeyse ölene kadar dövmüş, öyle ki hastaneye kaldırılmış ve koruyucu aileye verilmiş. Bir sabıka fotoğrafı var, siyah beyaz ve grinin tonları, o kadar bulanık ki yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Ama bir şekilde, gözler göze çarpıyor - Bay Sawyer'ın gözleri, *Noah'ın* gözleri.

Jocelyn'de zalim ve sert görünüyorlar. Sanki hayatında hiç mutlu bir gün geçirmemiş gibi.

Bay Sawyer'ınki de sertleşmiş görünüyor.

Ama Noah? Gözleri her zaman yumuşaktı.

Bir an için Bay Sawyer'ın ölümünün onun için bir lütuf olup olmadığını merak ettim. Belki *normal* bir çocukluk değil ama istismardan uzak bir çocukluk geçirdi. Eğer Bay Sawyer tarafından büyütülmüş olsaydı, şimdiki gibi olacağını hayal bile edemiyorum.

İşte o zaman Bay Sawyer'ın bana neden Jocelyn ismini verdiğini anladım. Bir bakıma, benim için hiç de adil olmayan boktan bir şekilde.

-Tacizcisini taciz ediyordu.

Karnıma bir soğukluk yerleşiyor. *Geçen gece Noah'a yaptığımdan farklı değil*. Uyuşturmayı umarak, *her şeyi* uyuşturmayı umarak daha fazla şarap yudumluyorum. Ama alkol tek başına bunu yapamaz. Masanın üzerine saçılmış kâğıtlara bakıyorum ve gitmeleri gerektiğine karar veriyorum. Çöp yeterince iyi değil, bu yüzden bir yığını süpürüyorum, tüm Jocelyn'leri dosyaya geri itiyorum ve dışarı çıkıyorum. Bahçenin arka tarafında, çoktan yıkılmış bir çitin yanında, paslanmış bir metal halka toprağın ve cılız çimlerin içinde duruyor. Altındaki toprak karanlık, düzenli kavrulmanın kalıntıları.

Annemin, toprağı hâlâ nadasa bırakacak kadar sık yaktığı şeyin ne olduğunu merak edecek kadar uzun süre duraklıyorum. Ama sanırım artık bir önemi yok. Bir zamanlar burada çöp yakardık, annem ve ben.

ve bir süre sonra, çöpler toplansa bile. *Çöplerimizi* alması için birine para ödeyecek gücümüz yoktu.

Bir kutu kibrit arayacak kadar uzun süre içeri dönüyorum. Biraz bulduktan sonra, evin karşısında istiflenmiş azalan odun stokundan biraz çıra kullanıyorum. Ateşi yakıyorum, turuncu közlerin titremesine izin veriyorum ve annemin krematoryumdaki cesedini düşünüyorum. Cenaze müdürü bana küllerini birkaç gün içinde alabileceğimi söyledi ve şömine rafım için pahalı vazolarından birini almamı önerdi. Ama annemin cesedinin toz haline getirilmiş bir versiyonunu evimde tutma fikri doğru gelmiyor. Onları atabilirim ama nereye? Çoğu insan bunu anlamlı bir yere, kişinin sevdiği bir yere yapar. Annemin sevdiği tek şey erkekler, alkol ve kiliseydi.

Alevler tekrar netleşirken içimi bir bulantı kaplıyor. Annem - bir ebeveyn olarak berbat olan ama yine de bir parçamın sevdiği *annem* - tozdan başka bir şeye dönüşmüyor. Bunu hissedecek mi? Ya öldüğümüzde-

Kendimi durmaya zorluyorum. Ya olursa diye düşünmek hiçbir şeyi değiştirmez. Bunun yerine, dosyayı açıyorum ve bir kâğıt parçasını, sonra diğerini koparıp yavaşça ateşe atıyorum. Tıpkı anneme yapıldığı gibi, Jocelyn'den geriye kalan her şeyi yakarak bir alev oluşturuyor. İkisi de bir anıdan başka bir şey olmayacak.

Ateş sonunda sönüyor, ben de içeri dönüyorum. Yine de oturup dinlenmek için damarlarımda çok fazla adrenalin dolaşıyor. Daha fazla şarap içebilirdim ama şu anda bu evde olmak istemiyorum. Bunun yerine çantamı ve anahtarlarımı alıp pencereden dışarı bakıyorum ve "*Şimdi ne olacak?*" diye merak ediyorum.

Gidebilirim. Git ve kiliseden onun eşyalarıyla ilgilenmelerini iste. Yapabilirler. Ya da bunun benim sorumluluğum olduğunu ve tekrar gelmem gerektiğini söyleyebilirler.

Hayır, bu sefer buradan ayrıldığımda, asla geri dönmeyeceğim. *Asla dönmeyeceğim.*

Belki dikkat dağıtıcı bir şeydir. İhtiyacım olan şey bu.

Arabaya bindim, gezmeye karar verdim. Yirmi dakika sonra bir köprüden geçiyorum, iki yanı ormanla çevrili. Ama burada zihnimi meşgul edecek şey anneminkinden bile daha az ve düşüncelerim yine karanlık bir yere gitmeye başlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan - arkamda kimse olmadığı için şanslıyım çünkü hiç bakmadım bile - frene basıyorum, kayalık toprak yolun kenarına çekiyorum ve direksiyonu aniden kırıyorum. Çok geçmeden kasabaya geri dönüyordum. Barın otoparkına hızlı bir bakış bana

Noah orada değil ve birdenbire artık başıboş dolaşmıyorum, nereye gittiğimi biliyorum.

Garaj yoluna çekiyorum, park ediyorum, orada 10'a kadar oturup düşünüyorum. Ama sonra arabadan çıktım.

Görünüşe göre, farklı türde bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Farklı bir *gezintiye*.

BÖLÜM

35

T Ön kapı yine açık.

Acaba geleceğimi biliyor muydu, bugün cenazeden sonra sinirlerimi boşaltmam gerektiğini biliyor muydu diye merak ediyorum. Eğer durum buysa,

Sam'in kiliseye geldiğini düşünürsek, bu onun için oldukça ukalaca.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Alt kat karanlık. Garaj yolundaki kamyon olmasa evde kimsenin olmadığını düşünebileceğim kadar sessiz. Yürürken topuklarım ahşap zemine çarpıyor, ses duvarlarda yankılanıyor çünkü onu yakalayacak bir mobilya yok. Ayakkabılarımı çıkarabilirim ama neden? Burada olduğumu saklamak için bir nedenim yok. Belki de zaten misafiri vardır. Bir kadın. O kocaman gamzeleri ve bir kadına tüm dikkatini verişiyse, bu yürüyüşe çıkan pek çok ziyaretçi olduğundan eminim. Merdivenleri çıkarken nabzım atıyor.

Ebeveyn yatak odasından koridora yayılan bir ışık huzmesi dışında ikinci kat da karanlık. Geçen gece yaptığım gibi kısa bir süre soyunmayı düşünüyorum ama iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indirmenin daha hızlı olduğuna karar veriyorum.

Onu gördüğümde kapıdan birkaç adım ötede duruyorum. Noah yatakta gömleksiz oturuyor, sırtını yastıklara dayamış, laptopuna hararetle ne yazıyorsa ona dalmış. Ekranın yumuşak ışıltısı yüz hatlarını aydınlatıyor, yontulmuş çene çizgisini öne çıkarıyor. Gerçekten de yakışıklı bir adam. Saçları karmakarışık, sanki elini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi. Ama bu dağınıklık kusursuz yüz hatlarıyla mükemmel bir denge kuruyor. Ve bu gece gözlük takıyor; Ralph Lauren reklamlarından fırlamış gibi burnunun üzerine oturtulmuş, boynuz çerçeveli bir gözlük. Bu hoşuma gitti. *Hem de çok.*

"Erkek arkadaşınla başını belaya mı soktum?" diye soruyor bakmadan. Yukarı.

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve yarıya kadar iterek açıyorum, içeride kalıyorum. kapı çerçevesi. "Erkek arkadaşım yok."

Yukarı bakıyor. "Bugün yüzünden mi?"

"Çünkü ben böyle seviyorum."

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Geldiğine sevindim."

"Yapacağımı biliyor muydun? Bu yüzden mi ön kapı kilitli değildi?"

"Kilit bozuk. Her zaman açıldı. Ama açık olmasaydı, senin için açık bırakırdım. Geleceğinden emin değildim. Yine de umutluydum."

Çenemi kaldırıp dizüstü bilgisayarını işaret ediyorum. "Bu kadar dikkatle ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir kitap. Gerilim. Birkaç yıl önce başlamıştım. Bir süre önce bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Yazar tıkanıklığı."

"Sanırım *kendini engellenmemiş* hissediyorsun?"

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve ortaya son derece çekici bir gamze çıkıyor. "Son zamanlarda ilham verici hissediyorum."

Başımı eğiyorum. "Ben de şu anda bir şeyler hissediyorum." "Bugün geleceğini bilmiyordun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım."

"Senin için biraz yaşlı, değil mi?"

"Birlikte vakit geçirdiğim erkekler için bir yaş sınırı olduğunu bilmiyordum." "Yaptığın şey bu mu? O adamla 'zaman mı geçiriyorsun'?"

"Eskiden öyleydim."

"Bu ne zaman sona erdi?" "Resmi olarak mı? Bugün."

Noah kıkırdar. "Kendime not, gelecekte uğramadan önce Elizabeth'i ara."

"Beni odana davet etmeyecek misin?"

"Evime girmek için davetiyeye ihtiyacın yoktu."

"Doğru." Kapıyı iterek sonuna kadar açtım ve içeriye birkaç adım attım.

Noah'nın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Yaşlı adamla ne kadar süre birlikteydin?"

"Gerçekten umurunda mı? Artık konuşmak istemiyorum, Noah."

Gülümsüyor ve dizüstü bilgisayarını bir kenara koyuyor. "O zaman ağzımı başka şeyler için kullanmaktan mutluluk duyarım."

Oda dolu gibi, aramızda cinsel enerji yükseliyor. Tırnaklarımı sırtına geçirmek, derisini pençelemek için sabırsızlanıyorum. Yatağa doğru ilerliyorum, üzerine tırmanıyorum, gece bize ne getirecekse ona hazırlanıyorum. Kalçalarını kavrayıp aşağı doğru bastırduğimde Noah'nın gözleri beklentiyle parlıyor.

Sert. Gözlerim kapanıyor, başımın içine doğru yuvarlanıyor. *İşte bu.* Bugünden sonra ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

"Benim için hazırsın." İnledim.

"Bugün benim için ne hazırladıysan hazırım, Elizabeth."

Eğiliyorum, adem elmasından çenesine kadar bir çizgi yalıyorum, alt tarafını öpüyorum, sonra kulağına doğru ilerliyorum ve ısıriyorum. *Sertçe.*

"Siktir," diye tıslıyor. Parmakları kalçalarımın saplanıyor. Diğer eli omurgamda geziniyor, buklelerimi avucuna doluyor, bir tutamını yumruğuna sıkıştırıyor. O kadar sert çekiyor ki, başım geriye savruluyor. Noah öne doğru eğiliyor, nabız çizgimin hassas derisini emiyor ve kulağıma doğru ilerliyor. Kulak mememe ulaştığında ısıriyor. Ama Noah'nın beni alttan üst etmek istediğini hissetmiyorum. Sadece istediğimi düşündüğü şeyi bana vermek istiyor.

Birkaç dakika öpüşüyoruz, kemiriyor, emiyor, ısıriyor ve morartıyoruz. Ama pantolonu hâlâ üzerindeydi, ben de dudaklarımı onunkilerden ayırıp kemerini çözmeye başladım. Çalışırken parıltılı bir şey gözüme çarpıyor ve ne olduğunu anladığımda donup kalıyorum, Noah'ın boğazının çukuruna yakın bir yerde duruyor. Hızla atan kalbim gıcırdayarak durdu ve bir anda ayağa fırladım. "Nereden buldun bunu?"

Yüzü kırışıyor. "Neyi alayım?"

"Boynundaki kolyeyi."

Noah uzanıp gümüş tılsımı bulana kadar etrafı yokluyor. "Oh, bu mu? Bu Saint Agnes."

"Ne olduğunu biliyorum. Nereden aldın?"

"Hatırlamıyorum. Neden?"

"Geçen gün takmamıştın. Birlikte olduğumuz zamanların hiçbirinde takmamıştın."

Omuz silkiyor. "Sanırım bir iş yaparken çıkardım ve geri takmayı unuttum. Sarkıyor, bu yüzden masa testeresini falan kullanırken çıkarıyorum. Güvenlik tehlikesi." Noah bana doğru uzanıyor, sanki kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi. Ama devam etmiyoruz. *Kesinlikle* devam etmiyoruz.

Geri çekildim, yataktan çıktım. "Bugün mü taktın?" "Ne yapıyorsun?"

Nereye gidiyorsun?"

Nasıl bu kadar aptal olabilirim? *Öldürdüğüm* adamın oğlu Noah Sawyer barda yanıma geliyor, üstelik bir yazar ve Aziz Agnes kolyesi takıyor? Bu adam başından beri benimle oynuyormuş. Gözlerimi ona diktim. "Ne yapıyorsun, Noah? Ne tür hastalıklı, çarpık bir oyun oynuyorsun?"

O cevap veremedi ben koşmaya başladım bile. Yatak odasından çıkıyorum, koridordan aşağı iniyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve ön kapıyı kırarak açıyorum. Arabaya binene kadar durmuyorum, kapılar kilitli. Ellerim o kadar titriyor ki aptal anahtarı kontağı sokamıyorum. Yere düşüyor ve başımı ön kapıyı izleyebilecek kadar yüksekte tutarken onu almaya çalışarak küfrediyorum. Ama Noah hiç dışarı çıkmıyor. En azından ben oradan hızla uzaklaşırken dikiz aynamdan gördüğüm kadarıyla çıkmıyor.

BÖLÜM

36

Çöp torbam bitti. Annemin giysileriyle dolu bir tanesini daha bağlarken lanet okuyorum ve kiliseye bırakmak için poşetlediğimden çok daha fazla eşya içeren çekmeceli sandığa bakıyorum.

Kutular mı? Belki bir yerlerde kutular vardır. Annem biraz istifçiydi ve sık sık içki dükkanından o kadar çok şişeyle çıkardı ki, hepsini taşıması için ona sağlam bir şey vermek zorunda kalırlardı. Yatak odasına bir kez daha baktım. Zar zor bir çentik atabildim. Annemin öleceğini bildiği ve benim için kendi cenaze törenini ve cenazesini planlamak için zaman ayırdığı, ancak hayatını düzenlemek için zahmet etmediği aklıma geliyor. Bir şekilde, ilişkimiz için uygun görünüyor.

Her yerde daha fazla çöp torbası ya da kutusu var mı diye bakıyorum; mutfak, çamaşır odası, dolaplar, hatta dışarıdaki baraka. Bulduklarım zaten ağzına kadar doluydu. *Daha fazlasını gözden geçirmem gerekiyor.* Sonunda merdivenin en alt basamağına yığılıyorum, tavana bakıyorum ve buradan başka bir yerde olmayı diliyorum. Zihnim son on iki saatin çoğunu geçirdiği yere geri dönüyor. *Noah.* Boynunda parlayan o lanet olası Saint Agnes, bana bakıyor.

Bilmesi gerekiyordu, değil mi? *Jocelyn'e* verilen kolyeyi bilmeliydi. Bay Sawyer'ın herkese vermiş olması mümkün müydü? Belki de. Ama neden *oğluna bakirelerin ve cinsel istismar kurbanlarının* koruyucu azizi Aziz Agnes'i versin ki? Mantıklı gelmiyordu. Bana vermesi hastalıklı bir şekilde mantıklıydı. Ama oğluna değil. Ve Noah neden aniden onu takmaya başladı? Tanışmamızdan bu yana bir ay geçti ve daha önce hiç takmamıştı. Bunu düşündükçe, kendimi Noah'ya karşı ne kadar savunmasız bıraktığımı düşündükçe midem bulanıyor.

Ve bir roman üzerinde çalıştığını söyledi. Bir *roman.* Hannah Greer olabilir mi?

Daha dün gece onunkini ısırduğım gibi dudağımı sertçe ısıırıyorum, kan tadı alana kadar dişlerimi ete geçiriyorum ve acının şoku beni kendimden geçiriyor.

Düşünceler. Tesadüf olamayacak kadar fazla. Hem de çok fazla.

Ayrıca, Hannah'nın başka biri olması mantıklı değil. Şimdi düşünüyorum da, bu başından beri *belli* değil miydi? Sam bana yardım etti - Jocelyn hakkında bilgi buldu, açıkçası hak etmediğim bir şekilde yanımda oldu. Ve dün gece elinde bir şey olsaydı o kadar kolay gitmezdi. Ya da bir şey *isteseydi*. Onun her şeyden çok istediği şey benim. En azından düne kadar.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve mutfığa girdim. Kahve sürahisini kapıyorum, soğuk ve yanmış kahveyi döküyorum ve daha fazlasını yapma sürecine başlıyorum. *Başka kim olacak?* Peder Preston. Ama o da etrafı koklamıyordu. Annem öldüğüne göre, benden elini eteğini çekti. Muhtemelen bundan memnundur. Eminim öyledir.

Dolapta, annemin Walmart'tan aldığı büyük boy plastik Maxwell House kabını, kahveyi bulmak için karıştırıyorum. Orada olmadığında, çömelerek alt dolapları arıyorum, son kullanma tarihi geçmiş çorba kutularını ve peynirli makarna kutularını bir kenara itiyorum. Bunların da tasnif edilmesi gerekecek.

Ama başka kim olacak? Başka kim mi? Şef sürekli ortaya çıkmasına rağmen garip bir şekilde tüm bu olaylarda yok, ama bunu olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum. *Polis* hikâyeyi biliyorsa beni neden tutuklamasın? Sınıfıma kaydolmak, akıldan çıkmayan bölümler göndermek, hayır, bunu kim yapıyorsa kişisel bir şey. Geriye Ivy kalıyor. Görünüşe göre, suçumu örtbas etmeme yardım etmekten daha fazlası olan Ivy. Bay Sawyer'la da yatmış olmasını hâlâ atlatamadım. Belki de bana hikayenin sadece bir *kısmını* anlattı ve asıl gerçek ona aşık olduğuydu. Ve şimdi yaptığım şey için benden *intikam almak* istiyor. Bu mümkün, değil mi? Tanrı bilir bu çılgın karmaşanın içinde her şey vardır. Yine de kaybedecek çok şeyi var. O gece o da oradaydı ve ailesiyle birlikte benden daha fazla tehlikede. Yani benden yirmi yıl boyunca sır sakladığını öğrenmek beni ne kadar huzursuz etse de Bunu bana yapanın Ivy olmadığından neredeyse emin olduğum bir değişim.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek kahve yapma girişimimden vazgeçiyorum. Zaten daha fazla poşet ya da kutuya ihtiyacım var, bu yüzden dışarıdayken kafein ihtiyacımı karşılayacağım. Ayrıca biraz temiz havaya ihtiyacım var. Çantamı ve anahtarlarımı bulup pencereden uzun uzun bakıyorum -kırmızı kamyonet yok- ve aceleyle arabama gidiyorum.

Hırdavat dükkânı neredeyse boş. Yerel bir market, şehrin kıyısında yaşayan bir çift tarafından işletiliyor - ya da belki de bugünlerde çocukları işletiyordur. Bir el arabası alıp koridorlarda dolaşıyorum, kahve ve çöp poşetleri buluyorum, bir palet

taşıma kutuları arkada göz hizasında stoklanmıştı. Bir kucak dolusu yüklüyorum ve temizlik reyonuna doğru ilerliyorum. Evde ne var ne yok envanterini çıkarmadım ama annemde muhtemelen Comet ve Windex dışında bir şey yoktur ve buranın iyi bir fırçalamaya ihtiyacı olacak.

Telefonum çaldığında koridorun yarısındaydım. Kaldırıyorum ve ekranda Lucas'ın adını görüyorum, altında da kısa bir metin.

Lucas: Öğle yemeği? Bugün olur mu?

Tereddüt ediyorum. Lucas'tan hoşlanıyorum, görünüşe göre hep hoşlanmışımdır. Ve ona annemin cenazesinden sonra bir araya geleceğimizi söyledim. Ayrıca en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Ama onunla öğle yemeği yemenin bir anlamı yok. Amacım annemin evini temizlemek, burada halledilmesi gereken yarım kalmış işleri tamamlamak ve New York'a, benimle uğraşan her kimse ondan uzağa dönmek. Daha doğrusu Noah'dan uzağa.

Başımı salladım. Çalışırken bir sandviç alıp yiyeceğim - işimi bitirmek ve bu kasabadan kurtulmak için her şeyi yaparım. Ama telefonumu kot pantolonumun cebine geri koyamadan tekrar çalışıyor.

Ekrana bakıyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Lucas: Bekle, telefonu bırakma! Ben o paspasta daha eğlenceliyim, söz veriyorum!

Söz konusu paspas tam önümde duran bir kutunun içinde baş aşağı duruyor. İki farklı stilin yararlarını tartışıyordum ve çoğunlukla daha ucuz, köpük dolgulu olana karar vermiştim. Telefonumu indirip arkamı döndüğümde koridorun sonundan bana sırttan Lucas'tan başkasını bulamıyorum.

İçime dolan tepkiyi beklemiyorum - onu gördüğüm için duyduğum sıcaklık, mutluluk. Ama bir saniye sonra, şüphe beni takip ediyor. Burası küçük bir kasaba, ama ...

Sonra el arabasını fark ettim. Neredeyse ev eşyalarıyla, satın alınması mantıklı şeylerle dolup taşıyor - kağıt havlular, çim tohumları, bahçe alanından çiçek başlangıçları.

"Sen olduğunu sanmıştım." Koridordan aşağı iniyor ve arabasını bir kenara park edip kollarını açarak bana yaklaşıyor ve sarılmayı teklif ediyor.

Sanırım birinin ebeveyni öldükten sonra ona sarılması normal bir şey. Lucas beni kollarıyla sarıyor, göğsüne yaslıyor ve güzel koktuğunu fark etmeden edemiyorum. Odunsu, biraz deri ve ... başka bir şey. Sanırım talaş olabilir? Sanırım bir nalbur dükkanındayız.

"Ee, ne diyorsun?" diye sorar ve geri çekilir. "Öğle yemeği?"

Bir yanım hayır demek istiyor. Diğer yarım ise onu gördüğüne seviniyor.

"Hadi gel." Omzumu sıkıyor ve arabamı işaret ediyor. "*Bunu* kullanmak benim davetimden daha cazipse egomu öldüreceksin."

Gülümsüyorum. Boş ver. Beni daha önce, ben hâlâ *benken* tanıyan biriyle vakit geçirmek güzel olabilirdi. Ayrıca, en son ne zaman şüpheli listemde olmayan biriyle sohbet etmişim? "Elbette."

Kasabada oturup yemek yiyebileceğiniz sadece iki yer vardır. Neyse ki Lucas bar yerine lokantayı seçiyor. İçeride, köşedeki bir masaya oturuyoruz. Farkında olmadan sırtımı duvara verip bakışlarımı ön kapıya dikiyorum, sanki Noah buraya girecekmiş gibi. Aklıma belki de başka bir kiralık araba almam gerektiği geliyor, böylece kolayca fark edilmem. Tabii ki bu sorunu çözmez. Nerede kaldığımı biliyor. Ve bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyor, sadece ... benimle dalga geçiyor.

Lucas işinden, tıp alanında çalışmayı hiç düşünmediğinden ama bunu çok tatmin edici bulduğundan bahsediyor. "Her zaman iyi bitmiyor tabii..." Annemi kastettiği belli olan mizahsız bir gülümseme atıyor yüzüme. "Ama pek çok insana yardım ediyorum. Ve bu hoşuma gidiyor. Onları kurtaramasak bile, en azından onları rahatlatabiliyorum. Annenin bir sürü ziyaretçisi vardı ama herkesin yok."

Kahvemi yudumluyorum, uzun zamandır beklediğim kafein için minnettarım. "Annemin çok ziyaretçisi mi vardı?"

"Ah, bir de şunu söylemek istiyorum," diye devam etti Lucas, "o şekilde öldükten sonra seni aniden aradığım ve daha önce aramadığım için tekrar özür dilerim. Birkaç gecedir durumu kötüye gidiyordu ve ona seni aramamı önerdim. Ama bana izin vermedi. Hastalarımın isteklerine saygı duymak zorundayım ama ..." İç geçirdi. "Yine de aramalıydım. Aramadığım için üzgünüm. Cenaze törenine gelip başsağlığı dilemek ve bunu sana söylemek isterdim ama çalışmak zorundaydım."

Ben hala "çok sayıda ziyaretçi" konusunda takıldım.

"Sorun yok. Sen işini yapıyordun." Rahat görünmeye çalışarak kahvemi tekrar yudumluyorum. "Annemi kim ziyaret etti?"

"Kilisedeki arkadaşlarından bazıları kendi başlarına geldiler. Kimi isterse aramayı teklif ettim ama onu görmeye gelmeleri için sadece iki kişiyi aramamı istedi. Peder Preston ve Noah Sawyer."

Kıpırdamadan duruyorum, kahve ağzımın yarısına kadar geliyor. "Noah Sawyer mı? Neden o?"

Lucas bir kolunu kabinin üst kısmına doğru uzattı. "Hiçbir fikrim yok. İlk ziyaretinde uyuyordu, o yüzden ölmenden önceki gece ikinci kez geldi."

Aramıza sessizlik yerleşiyor. "Konuştular mı?" diye soruyorum.

"Emin değilim. O geldikten kısa bir süre sonra ayrıldım. Vardiyam bitmişti. Değişiklik olsun diye çift vardiya çalışmıyordum."

Lucas'la biraz daha sohbet ettikten sonra o yemeğini bitirirken ben de kafeinimi aldım. İyi bir arkadaş, ya da en azından Noah'nın annemi hastanede ziyaret edişini düşünmeyi bırakabilseydim öyle olurdu. Burası küçük bir kasaba ve elbette aynı kiliseye gidiyorlar ama bu garip. Tabii annem şakalaştığımızı biliyor ve bu konuda onu azarlamak istemiyorsa. Ama *bunu yaptığını düşünemiyorum ve eğer bir şey saklamıyorsa neden bana bundan bahsetmedi?*

Hesap geliyor ve ben itiraz edemedim Lucas ödüyor. Para arıyorum ama o elini benimkinin üzerine bastırıp sırtıyor. "Bunu ben hallederim, Elizabeth. Eğer bir yemekte daha sana eşlik etme şerefine nail olursam, istersen bir dahaki sefere sen ödersin. Adil mi?"

Tereddüt ediyorum ama Lucas'ın ödemesi Sam'in ya da çıktığım başka bir adamın ödemesinden farklı hissettiriyor. "Tamam. Teşekkür ederim."

Birlikte dışarı çıkıyoruz. Buğulu bir yağmur başlamış, dünyayı yavaş yavaş gri ve sisli bir hale getiriyor. Lucas eşofmanının kapüşonunu yukarı çekiyor. "Neredeyse unutuyordum. Annenin eşyalarını hastaneden alıp almadığını soracaktım. Bazen insanlar zahmete girmezler çünkü daha çok şey ayırmak gerekir ama annenin yanında tespih vardı. Onun için önemli görünüyordı. "

"İhtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Lucas kaşlarını çatıyor. "Hastanenin araması gerekirdi. Ama son zamanlarda o kadar az personel çalıştırıyorlar ki birçok şey gözden kaçıyor. Her şey hâlâ orada olmalıydı."

"Teşekkür ederim." Birbirimize bir kez daha sarıldık. "Umarım gitmeden önce seni tekrar görebilirim." "Çok isterim," diyorum. Ve çoğunlukla bunu kastediyorum.

"Sana mesaj atarım."

"Tamam."

"Araba kullanırken dikkatli ol. Arka yollar ilk ıslandıklarında hala kaygan olur, özellikle de annenin yaşadığı köy yolları."

"Yapacağım." Gerçi bunun bir sorun olmayacağını zaten biliyorum. Çünkü gideceğim yer annemin evi değil.

BÖLÜM

37

Hi. Ölen bir hastanın eşyalarını almak için nereye gideceğimi söyleyebilir misiniz?"

Pembe önlüklü gönüllü masanın üzerinden öne doğru eğiliyor ve koridorun aşağısını işaret ediyor. "Kabul bölümündeki memurun ofisi size yardımcı olabilir. Asansör bankosundan sonra sağa dönün. Geceleri o bölgede boya yapıyorlar, bu yüzden yerler kahverengi kağıtla kaplı ve yanlış bir dönüş yapmışsınız gibi görünüyor, ama yapmadınız."

"Teşekkür ederim."

O yöne doğru ilerliyorum ama asansörün yanına vardığımda kabin kapılarından biri açılıyor ve son anda bir karar veriyorum. İçeri giriyorum ve paneldeki bir düğmeye basıyorum. Annemin ne kadar hasta olduğunu öğrendiğim yoğun bakım ünitesine ilk ziyaretimden bu yana bir aydan biraz fazla zaman geçtiğini düşünmek oldukça çılgınca. Daha çok bir yıl gibi geliyor. Son birkaç hafta beni gerçekten çok etkiledi. Dördüncü katta inip hemşire istasyonuna doğru yürüyorum.

"Merhaba. Annem burada yoğun bakımda yatan bir hastaydı, Theresa Davis. Geçen hafta vefat etti ve şu ana kadar gelip eşyalarını almak aklıma gelmedi. Eşyaları burada mı tutuluyor?"

Kadın hüznle gülümser. "Kaybınız için çok üzgünüm. Theresa benim için bir hastadan daha fazlasıydı. İkimiz de Saint Matthew'a aitiz. Çok hoş bir insandı."

"Oh, teşekkür ederim." Gözlerim yaka kartına takılıyor ve umduğum gibi sevecen bir kız çocuğu gibi görünmek için derinlere iniyorum. Tanrı biliyor ya, bu pek doğal gelmiyor. "Oh, siz Margaret'sınız! Annem sizden bahsetmişti. Hastaneye yatırıldığında çok gergindi. Onu rahatlattığınızı söyledi." Başımı sallıyorum ve ayaklarıma bakıyorum. "Son günlerinde yanında olamadığım için yıkılmıştım. New York'ta üniversitede öğretmenlik yapıyorum ve

Son hastane ziyaretinden sonra düşündüm ki. Sanırım ne kadar zamanı kaldığını yanlış değerlendirmişim."

Hemşire uzanıp elime dokundu. "Sonunda yalnız değildi. Ben de yanındaydım. Umarım bu size biraz huzur verir."

Huzur bugünlerde hissettiğim son şey, ama onun yorumu bana mükemmel bir açılış fırsatı verdi. "Teşekkür ederim. Etrafında iyi insanlar olduğunu bilmek rahatlatıcı. Örneğin Noah Sawyer birkaç kez gelip onu ziyaret etti."

Hemşire başını sallar. "Ziyarete geldiğinde ben de buradaydım. Harika bir aileden gelen sevimli bir genç adam."

Bu yorumdan sonra yüzümdeki ifadeyi korumak zor ama bir şekilde hoş bir gülümsemeyi başarıyorum. "Evet. Bir arkadaşım burada asistan. Noah ilk kez ziyarete geldiğinde o görevdeydi. Maalesef annem uyanık değildi. Ama ertesi sabah geri döndüğünde onunla konuşabildiğini düşünüyor."

"Eminim bu onu mutlu etmiştir."

"Annemin öldüğü sabah . annemin öldüğü sabah ziyarete geldiğinde Noah'ı gördünüz mü?"

"Evet, buradaydım."

"Peki annem uyanık mıydı?"

Tekrar başını sallıyor. "Aslında çok hasta hastaların vefat etmeden önceki saatlerde enerji patlaması yaşamaları ve kendilerini daha uyanık hissetmeleri yaygın bir durumdur."

"Yani annem Noah ile konuşabildi mi?"

"Sanırım öyle. Yediden yediye çalışıyorum ve vardiyamın başında burada olduğunu hatırlıyorum. Kahvaltı servis edildiğinde Bayan Davis uyanıktı. O sabah biraz yemişti."

"Sen . . . ne hakkında konuştuklarını duydun mu?"

Hemşire Chatty duraksıyor. Cevabını duymak için çok endişeli görünüyor olmalıyım, çünkü susuyor. Gülümsüyor ama artık gereksiz. "Özür dilerim. Ben yapmadım." Koridorun aşağısındaki asansör bankını işaret ediyor. "Annenin kişisel eşyaları kabul ofisine gönderilecekti. Aile onları almaya gelene kadar eşyaları kilitledikleri bir yer var. Zemin katta."

"Oh. Tamam."

Bir dosya alıyor, göğsüne bastırıyor ve konuşmamızın bittiğini bana belli etmeden bekliyor. Elimi gönülsüzce sallayarak annemin eşyalarını toplamak için geri dönüyorum; bağış ya da çöp yığınlarına ekleyeceğim daha çok şey var.

Alt kattaki görevli bana şeffaf bir plastik torba veriyor ve içindekileri imzalatıyor. Daha önce hiç hapse girmemiştim ama hastaneden çıkarken, sahip olduğu her şeyi alıp çıkmış biri gibi hissediyorum.

Arabada, çantayı yolcu koltuğuna atıyorum. Annemin cüzdanı gözüme çarpıyor ve onu plastikten çıkarıyorum. Yırtık pırtık deri çantadan bayat sigara kokusu yayılıyor. İçinde üç farklı inhaler, bir tespih dizisi ve bir paket Marlboro var. *Harika bir kombinasyon, anne.* Astarın dibinde buruşuk mendiller ve birkaç tekli, bozuk para ve serseri tütün konfeti var. İlgi çekici tek şey cüzdanı. İçinde on bir dolar, muhtemelen limiti dolmuş ya da ödemeleri geciktiği için kapatılmış birkaç kredi kartı ve Louisiana ehliyeti var. Ne aradığımdan emin değilim ama aradığım her neyse burada değil, bu yüzden her şeyi geri koyuyorum. Bunu yaparken, fermuarlı bir iç bölme olduğunu fark ettim. Fermuarı açıp etrafı karıştıyorum ve bir kartvizit buluyorum. Üzerindeki kelimeleri okurken kalbim duracak gibi oluyor.

NOAH SAWYER

Köşe Yazarı

Louisiana Post

Sol alt tarafta birkaç kasaba ötede bir adres var. Sağ tarafta ise bir telefon numarası ve e-posta var. Parmağımı yazıların üzerinde gezdirip düşünüyorum. Bu ikisinin arasında ne haltlar dönüyordu? Ölüm döşesindeyken onu arayıp hastanede ziyaret etmesini istemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Son günlerinde tek çocuğu *olan beni* bile aramadı. Yine de Noah bildiğim kadarıyla onu iki kez ziyarete geldi ve onun kartvizitini yanında taşıyor.

Zihnim oradan oraya koşturuyor ama araba giderek ısınıyor, Louisiana sıcağı beni bir hamle yapmaya, arabayı çalıştırmaya zorluyor. Eve gidip ölü bir insanın geride bıraktığı ipuçlarını arayabilirim ya da ... Elimdeki kartvizite bakıyorum ve alt dudağımı dişliyorum. Ya da Noah Sawyer hakkında ilk elden daha fazla şey öğrenebilirim. Görünüşe göre benimle paylaşmadığı çok şey var.

Midem gurulduyor. Bu sabah Lucas'la gittiğimiz lokantada kahveden daha fazlasını içmeliydim. Ama son zamanlarda iştahım hiç yok. Ayrıca, yakında eve gideceğimi sanıyordum. Bir saatlik işimin Lucas'la öğle yemeğine, hastane ziyaretine ve *Louisiana Post*'un şirket merkezinde üç saatlik bir gözetime dönüşeceğini kim bilebilirdi? Ve bir Pazar öğleden sonrasında bu kadar çok insanın burada olacağını kim bilebilirdi? Sanırım haberler hiç durmuyor, hiç ara vermiyor.

Protein barı bulmak için çantamı karıştırıyorum. Genelde orada her zaman bir tane vardır, ama ihtiyacım olduğunda tabii ki yoktur. Kafamı kaldırdığımda nefesim kesildi. Noah kamyonetine doğru yürüyordu. İçgüdüsel olarak, onu izleyebilmek için mümkün olduğunca koltuğa çöküyorum. Anahtarlarını sallıyor, dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyor. Dört sıra uzağa park etmişim, önümü kısmen bir ışık direği kapatmıştı. Noah kamyonetine binerken olağandışı bir şey fark etmiş gibi görünmüyor. Üç saatten fazla bir süredir burada oturmuş, kafamda milyonlarca şey düşünürken, aptalca bir nedenden ötürü, sonunda dışarı çıktığında ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama kamyoneti park ettiği yerden çıkınca, onu takip etmek mantıklı geldi.

Güvenli bir mesafeden arkadan takip ediyorum, o kadar güvenli ki birden fazla kez neredeyse izini kaybediyorum. Noah hızlı sürüyor, hız sınırının saatte yirmi mil üzerinde. Böylece Minton Parish'e kırk dakikalık yol sadece otuz dakika sürüyor. Olaysız, hatta tahmin edilebilir. Noah otoyoldaki ikinci ışıktaki sola, sonra sağa dönüyor ve aramızdaki iki araba farklı yönlere gittiğinde, artık takip edemeyeceğim kadar açık. Yolun kenarına çekiyorum ve eve kadar tek başına gitmesine izin veriyorum. On dakika sonra, şimdiye kadar içeride olması gerektiğini düşündüm, bu yüzden nereye gittiğinden emin olmak için arabayla bir tur attım. Yeterince eminim, kırmızı kamyon ön tarafa park etmişti.

Hayal kırıklığına uğramış iki yanağıma hava üfleyerek geçiyorum. *Ne büyük bir öğleden sonra kaybı*. Oturup bekleyebilir ve bu gece başka bir yere gidip gitmeyeceğine bakabilirdim, ama birden enerjim kalmadı. Bu yüzden annemin araba yoluna girene kadar sürmeye devam ediyorum. Noah'nın kartviziti hâlâ yolcu koltuğunda, annemin eşyalarının üzerinde duruyor. Arabayı çalışır halde bırakıp telefonumu çıkarıyorum ve Google arama çubuğuna *Noah Sawyer* yazıyorum. Bunu yapmam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama bir sürü şey çıkıyor. Çöpler arasında geziniyorum - Whitepages, Classmates, LinkedIn, Facebook - lise beyzbol istatistiklerini içeren bir sürü makale. Görünüşe göre, Noah bir atıcıymış. Lisede

İlk sayfanın en altında, ilginç bir şeye tıklıyorum - Yayıncılar Pazaryeri, bir kitabın satışıyla ilgili bir duyuru.

İlk yazar Noah Sawyer'ın, onlarca yıllık bir sırrın mücadelecisi bir muhabirin ailesini hiçbir zaman gerçekten tanımadığını fark etmesine yol açtığı *Sır* adlı kitabı Umbrella Books'tan Rena Kline'a.

Kalbim çarpıyor. Aile sırrı mı? Ailesini hiç tanımamış bir muhabir mi? Yazdığı şey bu mu? Benim hikayem mi? *Bizim hikayemiz* mi? Okuduğum bölümler mi? *Yayınlamayı* planladığı şey bu mu? Tüm vücudum titriyor.

Hâlâ elimde olan telefonum titriyor ve bu beni çok korkutuyor. Ama bu sadece üniversitedeki bölüm başkanım olan patronumdan gelen bir mesaj. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var, bu yüzden kaydırıp okuyorum.

Merhaba Elizabeth. Böyle bir zamanda sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama sana bir e-posta gönderdim. Birkaç gün önce aradım ama geri dönmediler. Sadece ne zaman döneceğinize dair bir fikriniz olup olmadığını öğrenmek istedim, böylece kapsamı genişletmek için çalışabilirim. Aceleyle gerek yok. İstedğin kadar kalabilirsin. Lütfen fırsat bulduğunuzda bana bir e-posta gönderir ve İK'yı kopyalarsanız çok memnun olurum. Umarım iyi gidiyordur.

Ugh. Sorumluluklarımdan kaçmak bana göre değil. Buradaki karmaşaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki New York'tan ayrılmadan önce iş e-postalarımı kontrol etmemiştim. Maryellen'a mesaj atıp annemin öldüğünü ve biraz izin almam gerektiğini, daha fazla şey öğrendiğimde haber vereceğimi söyledim. Ama hiç bakmadım.

Maryellen'in istediği gibi yapmak için hemen iş e-postama geçiyorum. Bir düzine yeni mesaj var. Onları tarıyorum, sonuncusuna geldiğimde donup kalıyorum.

Hannah Greer.

Ve bir ek var.

BÖLÜM

38

E-postaya uzun süre bakıyorum - ekranın kararmasına ve mesajı tekrar okumak için kaydırıp yüzümü tekrar tanımasına izin vermem gerekecek kadar uzun. Neredeyse bir hafta öncesine ait, annemin ölümünden bir gün öncesine.

Ve bunca zamandır burada oturmuş beni bekliyordu. Patronumun ricasını unutup eke bakıyorum ve arabanın havası soğurken açıyorum.

Klima mırıldanıyor.

Kapı açıldığında derin bir nefes alıyorum, keşke kendimi güçlendirmek için bir iki viskim olsaydı diyorum. Eve koşup bir şeyler doldurabilirdim, ama kalbim çarpıyor, beklenti çok güçlü ve burada sürücü koltuğunda oturmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu başka bir bölüm. Tabii ki öyle. Öyle olacağını biliyordum. Noah'yı evinde, gözlüklerini takmış yatağında otururken ve sahte bir e-posta adresinden gönder tuşuna basarken sırtırken hayal ediyorum. Nefes veriyorum ve okumaya başlıyorum.

Bölüm 6-Hannah'nın Romanı

Jocelyn bu kez hiç tereddüt etmeden otoparka gitti, arabayı park etti ve motelin ofisine girdi. Nakit ödeme yaptı ve sahte adını verdi, sonra beklemek için odaya gitti. Bay Sawyer bir süre daha gelmeyecekti. Bu şekilde güvende kalıyorlardı, kimse ne yaptıklarını öğrenmiyordu. Ve ona bunu durdurması için bir sebep vermek istemiyordu. Bu geceleri onunla, onu fark eden, ona yardım etmek için zaman ayıran tek kişiyle yaşıyordu.

Beklerken odada dolaştı, kapıları açtı. raflar ve çekmeceler. Bazen sürprizlerle karşılaşırdı. -İnsanların terk ettiği şeyler, kalan insanlar

Odada olmadıkları gecelerde burada. Bir keresinde bir paket sakız bulmuştu ama bir yabancıнын sakızını çiğneyecek değildi. Bu sefer bir İncil bulmuştu. Güzel bir tane. Yeni yerleştirilmişti. Omurgası henüz kırılmamıştı bile. Jocelyn parmaklarını bez dış yüzeyinde gezdirdi ama açmaya cesaret edemedi. Kiliseye gitmişti, kutsal kitabı biliyordu ve Tanrı ya da İsa hakkında daha fazla okuma ihtiyacı hissetmiyordu, özellikle de motelde olduğu gecelerde.

arkasından kapı gıcırdadı. Jocelyn dönüp aceleyle geldi. Muhtemelen Bay Sawyer'dı ve içeri alınması gerekiyordu. Genelde kapıyı kilitlemeden bırakırdı ama belki bu sefer unutmuştur. Belki-

Kapıyı açtı ama kimse yoktu. Kafasını dışarı çıkardı, sağa sola baktı ama sadece nemli bir hava ve çatlak bir park yeri vardı. Resepsiyonda çalışan adamınkinden başka bir araba bile yoktu. *Garipti*. Birinin kapıyı açtığına ya da en azından hışırdattığına yemin edebilirdi.

Bir nefes verdi, görünmemek için kapıyı kapattı ve beklemek için içeri girdi. Nihayet, yirmi dakika sonra, beklediği adam kapıdan içeri girdi.

Bay Sawyer, "Geç kalıyorum," diye mırıldandı ama özür dilememesi dikkat çekiciydi. "Dizlerinin üzerine çök." Ona her zaman diz çöktürdüğü yeri işaret etti ve o da hemen itaat etti. "Bu gece fazla zamanım yok. Eve gitmeliyim..." Sözlerinin geri kalanı tam olarak anlayamadığı bir mırıldanmaydı ama kendisine doğrudan bir soru sorulmadığında konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Jocelyn, adam yanına gelmeden önce bir süre orada diz çöktü, parmaklarını ensesinde gezdirdi ve saçlarının arasından geçirdi. Geri kalanı

Akşam her zamanki gibi geçti. Ona emirler verdi, o da itaat etti. Soyundular. Dört ayak üzerinde, yüzünü adama değil duvara dönerek seviştiler. Ama bugün her zamankinden daha hızlıydı. Bay Sawyer sertti, ona emirler yağdırıyordu.

İşlerini bitirdiklerinde "Acele et," dedi. "Giyinin."

Jocelyn denedi ama çoraplarından biri takıldı ve yukarı çekmeyi imkânsız hale getirdi. Düzeltmek için uzandı, ama o daha yapamadan, adam tam oradaydı. Onu itiyordu.

"Acele edin dedim."

Ancak Bay Sawyer'ın ses tonu Jocelyn'i daha da gerdi. Bir saniye önce tek ayağının üzerinde durmuş, kıyafetlerini düzeltirken, bir saniye sonra yere çökmüş, gözlerini kırptırtıyordu.

"Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" Başına doğru uzandı. Saçının alnıyla birleştiği nokta ağrıyordu, sıcak ve ıslaktı ve-

"Kafanı vurdun. Neden bu kadar sakarsın? Dur, bir bakayım." Bay Sawyer çömeldi, loş motel ışığında kaşlarını atarak onu inceledi.

Jocelyn'in kafası karışmıştı. Kafasını çarptığını hatırlamıyordu, ne olduğunu da hatırlamıyordu. En azından tam olarak. Ama başını kaldırıp etrafına baktığında komodinin köşesine çarptığını anladı. Düşmüş ve düşerken başını ona çarpmıştı. Parmaklarını çektiğinde kanla kaplıydı.

"Dikişe ihtiyacın var."

Jocelyn'in ağzı açık kaldı. Bu bir sorundu, değil mi? Bırakın dikişi, doktora gidecek parası bile yoktu. Annesi de öyle. Ayrıca giderse ne olduğunu sorarlardı. Onlara *anlatamazdı*. Yine de bir doktora yalan söylemeyi hayal bile edemiyordu.

"Gidelim," dedi Bay Sawyer. "Bir sonraki kasabada bir klinik var. Kimse sizi tanımayacaktır." Sanki onun endişelerini duyabiliyordu.

Giysilerinin geri kalanını giymesine yardım etti, sonra kendi eşyalarını topladı, anahtarlarını ve cüzdanını cebine geri soktu. Jocelyn şaşkın bir şekilde onu izledi. Tam bir şey söyleyecekti ki -ne söyleyeceğini şimdiden hatırlayamıyordu- göz ucuyla pencerede bir hareket yakaladı. Bir yüz, içeriye bakan gözler-

Kendini sabitlemek için şifonyeri tutarak iki adım attı ve aralık perdeleri daha da açtı. Ama kimse yoktu. Tekrar.

"Ne?" Bay Sawyer sordu.

"Birini gördüğümü sandım."

"Kafanı çarptın. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve bir şeyler görüyorsun."

Jocelyn cevap vermeden başını salladı. Her zaman onunla aynı fikirdeydi. Ondan beklediği buydu, ona disiplini böyle öğretmişti ama birilerinin onu izlediğinden emindi.

Otoparkta Jocelyn annesinin arabasına doğru yürüdü.

"Şu anda araba kullanamazsın," diye bağırdı Bay Sawyer. "Benim arabama bin. Arka tarafa. Uzan ki kimse seni görmesin."

Ama acaba biri çoktan onları görmüştü.

Klinik sessiz ve temizdi. Devlet tarafından finanse edilen sigortasının karşıladığı doktora son gidişinden çok daha güzeldi. Hemşire normal doktor muayenehanesi işlerini yaptı; nabzını kontrol etti.

ve tansiyonunu ölçtü, ateşini ölçtü, idrar örneği vermesi için bir numune kabı uzattı.

"Burada yalnız mısınız?" diye sordu hemşire, bir panoya notlar alıyordu.

"Benim ..." Neredeyse ona erkek arkadaşım diyecekti. Ama o öyle biri değildi. Bir bakıma bundan *daha fazlasıydı*. "Babam beni bıraktı," diye idare etti. "İşe gitmesi gerekiyordu." Jocelyn bu hızlı yalanla gurur duyduğunu hissetti. Bay Sawyer'ın onu kaldırıma bıraktığını gören biri olursa diye de işe yaramıştı.

"Anlıyorum." Hemşire ona bir kez daha baktı, sonra başını salladı. "Tamam, doktor birazdan burada olur."

Jocelyn muayene masasına oturdu, ayaklarını salladı, altındaki kağıt kırışıyordu. Başı dönmeye başladı, elleriyle yanları kavradı, bir demet gibi hissetti, sonra rahatladı.

Onu itti.

Şimdi hatırladı. Acele edip giyinmeye, adamın dediğini yapmaya çalışıyordu ama adam onu *itmmişti*. Jocelyn dudaklarını birbirine bastırdı, bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeye çalıştı. Ona acı veren pek çok şey yapmasına izin vermişti ama bunlar genellikle iyi bir acıya neden oluyordu. Bu farklıydı. Ve şimdi dikiş atılması gerekiyordu.

Bay Sawyer'ın ona yaptığıнын yanlış olduğunu biliyordu, muhtemelen artık onunla buluşmak için o motele gitmemesi gerektiğini de biliyordu. Bunu sadece zihni de bilmiyordu. Avuçları terliyor ve boğazı sanki içi şişmiş gibi daralıyordu. Daha önce de Bay Sawyer'la onu huzursuz eden şeyler yaptığında aynı şey olmuştu. Yine de geri dönmeye devam etti. Yine de bu sefer daha güçlü olacaktı.

Bir an için annesini düşündü. ona ne olduğunu söyleyemezdi. Sadece *düşüğünü* söyleyebilirdi. Ne de olsa doğruydı. Annesi dikişli bir kafa yarasını fark etmeyebilirdi bile.

"Jocelyn?" Bir kadın kapıya vurdu. Uzun boylu, genç ve beyaz bir önlük giyyordu. "Ben Dr. Nye. Anladığım kadarıyla ilgilenilmesi gereken bir kesiğiniz var."

"Evet, hanımefendi."

Doktor hızlı ve titizdi. En acı verici kısım, bölgeyi uyuşturmak için lidokain adını verdiği bir şey enjekte ettiği zamandı. Ama ondan sonra Jocelyn biraz baskı dışında bir şey hissetmedi. Dr. Nye, "Etkisi geçecek," dedi. "Ama biraz Tylenol veya ibuprofen alabilirsin ve bu yardımcı olacaktır. Bir yara iziniz olacak ama saç çizginizin başlangıcında olduğu için, aramadığınız sürece muhtemelen fark edilmeyecektir." Lastik eldivenlerini çıkardı ve çöp kutusuna attı. "Bir dakika burada bekleyebilir misiniz?"

Jocelyn başıyla onayladı ve doktor gitti. Ayağa kalktı. kalktı ve lavabonun arkasındaki aynada kendine baktı. Dikişlerin üzerine tüllü bir bandaj yerleştirilmişti. Bunu kimsenin fark etmesi zor olacaktı, annesinin bile. Ve neden lanet avuç içleri sürekli terliyordu? Musluğun düğmesini çevirdi ve üzerlerine soğuk su tutup kâğıt havluyla kuruladı.

"Jocelyn?" Dr. Nye odaya geri döndü ve ona oturmasını işaret etti. "Geldiğinizde idrar örneği aldık. Standart prosedür."

"Tamam." Başını salladı.

"Kadın hastalar için bu taramanın bir parçası da gebelik testidir."

Jocelyn başını eğdi, daha fazlasını bekliyordu. Belki de doktor ona yaptıkları tüm farklı testleri anlatacaktı.

"Jocelyn, hamilelik testin . . . Pozitif çıktı."

BÖLÜM

39

hamileydi.

Bunu hatırlamadığıma inanamıyorum. En azından dün gece yeni bölümü okumadan önce. Ama sonra, anıların geri gelmesini engelleyemedim.

Sabah 5'te uyumaya çalışmaktan vazgeçtim ve bir fincan kahve yaptım. Kafeinin faydası olmadı. Kesinlikle içtiğim dört bardak değil. Sadece kalbimin daha hızlı atmasına ve başımın öyle şiddetli dönmesine neden oldu ki oturmak zorunda kaldım.

düşmeyeyim diye.

Hamileydim.

Hamile.

Çocuğuyla birlikte.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve kahve geri gelmekle tehdit ediyor.

Jocelyn ve benim aynı kişi olduğumuz fikrine alıştım. Ama

Buna *asla* alışamayacağım. Mümkün değil. Mümkün değil.

Dün gece gözlerimi her kapattığımda, canlı anılar geri geldi. Özellikle bir tanesi o kadar gerçekçiydi ki bir noktada yatak odamın kapısına şifonyerimle barikat kurdum.

Kliniğe gittiğimin ertesi haftasıydı. Her zamanki saatimizde Bay Sawyer'la motelde buluşmaya gittim. Ona hamile olduğumu söylemek konusunda endişeliydim, tepkisinin ne olabileceğinden korkuyordum. Bir karısı ve küçük bir çocuğu vardı. Benden bir bebek isteyeceğini düşünemezdim. Ama beni şaşırttı, mutlu olduğunu, birlikte kaçabileceğimizi ve ailemizi büyütebileceğimizi söyledi. Artık saklanmak zorunda kalmayacaktık. Teksas, dedi -Galveston, Louisiana'nın bu boğucu bölgesinin aksine yazın esintiyi yakalayabileceğiniz küçük bir sahil kasabası.

Hayallerim gerçek oldu. O gece çok nazikti, çok şefkatli ve sıcaktı. İlk kez seviştik. Elbette daha önce de sevişmiştik -kirli türden, içime pompalarken bana fahişe dediği türden

arkadan. Sevdiği şey buydu, onu azdıran şey. Ama o gece sırtüstü yatıyordum. Gözlerimin içine baktı ve bana güzel olduğumu, çocuğumuzun ne kadar güzel olacağını söyledi. Bu çok büyük bir değişimdi. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Ama en tehlikeli yalanlar, masum bir insanın doğru olmasını *istediği* yalanlardır.

O gece motel odasından birlikte çıktık, hiç yapmadığımız bir şeydi bu. Gülümsediğimi hatırlıyorum, bunun yeni bir başlangıcın başlangıcı olduğunu düşünüyordum, Minton Parish'ten ve alkolik annemden uzakta bir başlangıç. Ama sonra .

. . Hissettim. Sırtımda bir el, güçlü bir itiş. Ve tüm umutlarım ve hayallerim benimle birlikte ikinci kattan aşağıdaki otoparka inen on altı merdivenden aşağı uçtu.

Asfaltta yattığımı hatırlıyorum, beni tekmeliyordu ve bana gitmemi söylüyordu. Yukarı.

Kolumdaki ve başımdaki acıyı, kanlı çenemi hatırlıyorum.

Her nasılsa, annemin arabasını yine de eve sürdüm. Görüşüm o kadar bulanıktı ki gözyaşlarından, başarmam bir mucizeydi. Ertesi sabah kanla ıslanmış çarşaflarla uyandım. Kramplar o kadar kötüydü ki acı içinde iki büküm yürüdüm. Annem bir gece önce eve gelmemişti ve ben de olanları kimseye açıklamak istemediğim için birkaç kasaba ötedeki kliniğe tek başıma gittim. Düşük yapmıştım. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmiş ve dirsek kemiğimi kırmıştım ama hiçbir şey uğradığım ihanet kadar canımı acıtmamıştı. O gün sonun başlangıcıydı. Sadece bunu henüz bilmiyordum. Çünkü çoğu istismar kurbanı gibi ben de daha fazlası için geri döndüm. Ertesi hafta getirdiği çiçekleri aldım. Özrünü ve bir daha asla olmayacağına dair sözünü kabul ettim. Değişeceğini söylediğinde ona inandım.

Gözlerimi kırıştırarak şimdiki ana geri dönüyorum, kendimi geçmişten çekiyorum, ancak karnımı tuttuğumu fark ediyorum. Acıyor. *Kramplar*. Adet günüm gelmiş olmalı. Ya da belki gerçeklik ve yanılsama arasındaki çizgi o kadar bulanıklaşıyor ki acıyı tezahür ettiriyorum. Artık bilmiyorum bile.

Kendimi zorla banyoya sokuyorum, duşu açıyorum ve gözlerim kapalı bir şekilde sıcak suyun düğümlenmiş omuzlarımdan üzerinden akmasına izin veriyorum. Zihnim dolaşıyor. Ama çok uzağa değil. Şimdi hamileliğimi kimin bildiğini merak etmeye geri döndüm. Kimseye söylemedim. Hiçbir zaman. Ne Ivy'ye ne de anneme. Gerçeği itiraf etmekten çok utanıyordum. Bugüne kadar jinekoloğa kontrole gittiğimde yalan söyledim ve tıbbi geçmiş formunda kaç kez hamile kaldığınızı soran kutucuğa kocaman bir sıfır karaladım. Bilen tek kişi *oydu*. Sanırım klinikteki insanlar da

düşük de yaptı. Ama orası şehrin 50 mil dışındaydı ve aradan 20 yıl geçti. Noah *olmalı*. Bütün yollar ona çıkıyor. Belki babası günlük tutmuştur? Bana yaptığı iğrenç şeyleri yazmıştır? Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Kurulandım, giyindim ve biraz temiz havaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Evde hiç yiyecek yok ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Bu yüzden kasabadaki fırına gidip tereyağlı ekmek ve portakal suyu sipariş ediyorum. Birkaç dakika sonra tezgahın arkasındaki kadının sesini duyuyorum.

"Hanımefendi?"

Birkaç kez göz kırpıyorum. Bana tuhaf tuhaf bakıyor, belki de ilk kez dikkatimi çekmeye çalışmıyordur diye düşünüyorum.

"Pardon, evet?"

"Altı dolar lütfen." dedim. "Tabii ki.

Elbette."

Cüzdanımdan para çıkarıp ödüyorum ve kadının beyaz poşeti vermesini bekliyorum. Sonra arabaya oturup meyve suyunun yarısını zorla içiyorum, ekmekten birkaç lokma yiyorum. Tam motoru çalıştırıp nereye gideceğimi düşünürken kafamı kaldırıp kırmızı bir kamyonet görüyorum. *Noah*. En azından ben o olduğunu düşünüyorum, gerçi özellikle Güney'de pek çok insanın pikabı var. Shell istasyonunun bir blok yukarısında, pompanın yanına park etmişti. Nefesimi tutup bekledim. Otuz saniye sonra Noah yanımdan geçti. Kamyonetine geri tırmandı ve uzaklaşmaya başladı. Aceleyle peşinden gittim.

Burada, benim olduğum yerde olması bir tesadüf mü? Kasabada sadece bir benzin istasyonu var ve çoğu insanın işe gittiği saatlerde. Ama Sawyer'larda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her iki durumda da, takip ediyorum. Ya da belki de yönlendiriliyorum. Artık bilmiyorum. Ama aramızda iki araba kalana kadar bekliyorum ve arabadan inmeden önce yolun yarım mil kadar ilerlemiş oluyor. Gittiği yol tanıdık geliyor. Dün benim geçtiğim yolla aynı. Noah ofisine gidiyor olmalı.

Arabayı sürerken, dümdüz önüme bakıyorum. Arka camdan kafasının arkasını görebiliyorum ve kendime sürekli aynı soruyu soruyorum.

Nereden biliyor?

Nereden biliyor ki?

Eyaletin bu bölgesindeki çıkışlar birbirinden kilometrelerce uzakta. Ofisine gitmek için inmeden önce sonuncusunu geçmek üzereydim ki, acele bir kararla otoyoldan çıktım. İki şeridi geçerek arkamdan gelen korna sesini duymazdan geliyorum ve çıkış rampasına ulaşmak için direksiyonu kırıyorum. Son bir tane yakaladım

Görüşümü kaybetmeden önce önümdeki kırmızı kamyonu bir anlığına görebiliyorum. Dört yönlü bir kavşakta kırmızı ışıktaki durduğumda kalbim hızla çarpıyor, planım çoktan şekillenmeye başlamıştı.

Bir sonraki çıkış en az 15 mil uzakta. Noah o zamana kadar inemez. İndikten hemen sonra geri dönse bile, benden otuz mil geride olacak. Bu en az yirmi dakika eder, aceleyle sürdüğü hızda bile. Ve büyük ihtimalle iner inmez geri dönmeyecektir. İşe gidiyor, muhtemelen bir süre kalacak.

Önümdeki ışık yeşile döndü. Sola ve keskin bir sol daha yapıyorum ve sonra az önce geldiğim yönün tersine giden otoyola geri dönmek için gaza basıyorum.

Başka ne bildiğini bilmem gerek.

Bir adım öne geçip benim için ne planladığını öğrenmeliyim.

BÖLÜM

40

T Ön kapının kilidi kırılmış. Bunu bana sadece birkaç gün önce söyledi. Eğer şanslıysam, tamir etmeye fırsat bulamamıştır. Hayatımın durumuna bakılırsa, şanslı olmadığımı söyleyebilirim, ama yine de ... Belki de evrenin bana bir borcu vardır.

küçük bir şey.

Arabayı garaj yoluna çekiyorum ve dikiz aynasına hızlıca bir göz atıyorum, sanki bir şekilde bana yetişmeyi başarmış olabilir. Ama tek gördüğüm uzun, boş bir yol. Güzel. Hâlâ otoyolda sıkışmış durumda. Arabamdan iniyorum, kapıyı çarpıyorum ve evin önüne doğru adım atıyorum.

Kapı koluna uzandım ve hiçbir şey yoktu. *Orospu çocuğu*. Tamir *etmiş*. Ya da zaten hiç bozulmamıştı. Uzun bir süre kapıya baktım, acaba planlarına alet olacağımı, onu eve kadar takip edeceğimi, tam da bu ön kapıdan geçeceğimi biliyor muydu? *Beni* sikerken resmen *sikmeye* çalıştı. Kısa, kesik kesik bir öfke soluğu çıkardım ve kapıyı tekmeledim. *Onu* da *sikelim*. Ne bildiğini öyle ya da böyle öğreneceğim.

Geri adım atarak evin önünü bakışlarımla tarıyor, anahtarı nereye saklamış olabileceğini araştırıyorum. Evi olan insanlar böyle yapar, değil mi? Özellikle de yalnız yaşıyorlarsa, kendilerini dışarıda kilitlediklerinde onları kurtaracak bir eşleri yoksa. Yabani otlarla dolu bir saksının altını arıyorum, yan bahçedeki birkaç taşı deviriyorum. Hatta uzanıp parmaklarımı kapı kasasının üstünde gezdiriyorum.

Hiçbir şey. Sanki Noah kendini asla dışarıda bırakmayacağını biliyor. Ya da bir şeyleri saklamakta daha iyi, ki bu kesinlikle doğru. Benden çok şey sakladı.

Tekrar yola bakıyorum. Acele etmeliyim. Beni otoyolda gördüyse, geri dönüyorsa, buraya geldiğimden şüpheleniyorsa, yakında geri dönecektir. Evin etrafından dolanıyorum, inşaat malzemelerinin etrafından geçiyorum - bir testere atı, bir palet üzerinde çatı kiremitleri, tuğla yığınları. Arka bahçedeki çimler ön taraftaki gibi kesilmemişti ve buzağı boyundaki otların arasından geçerek

Arka kapı. Kolayca açılıyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken içimi bir memnuniyet kaplıyor. Durup etrafa bakıyorum, sanki göz önünde olacaklarmış gibi ipucu arıyorum. Ama bu aptalca. Evin içinde dolaşırken göremeyeceğim yerlere bakmam gerekecek. Başlamak için en uygun yer yatak odası. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, oraya varmak için acele ediyorum. İçeri girince dizlerimin üzerine çöküp yatağın altına bakıyorum, hiçbir şey yok. Temiz, düzenli. Tek bir toz tavşanı bile yok.

Dolabı açık duruyor ve ben de ona yöneliyorum. İçeri girince yavaşça bir daire çiziyorum. Ama üst rafta saklamak için ayakkabı kutuları yok, arkaya itilmiş kutular yok. Sayfalarını karıştıracak tek bir kitap bile yok. Çenemi sıkıyorum, askılara düzgünce asılmış, renklerine göre dizilmiş gömleklere bakıyorum. Neredeyse benim dolabıma benziyor ve onun ne yaptığını, ne *yapmakta* olduğunu bilmek beni rahatsız ediyor. Şifonyerinde sadece çorapları ve katlanmış iç çamaşırları var. Ne o, sosyopat mı?

Belki de. Olabilir.

Nihai amacını sorgulamama neden oluyor. Beni cezalandırmak mı? Beni incitmek mi?

Gözlerim odadaki son mobilyaya, birkaç çekmeceli geniş bir komodine takılıyor. O kadar büyük ki neredeyse küçük bir şifonyer. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzeydeki dağınıklığı gözden geçiriyorum - göz damlaları, birkaç bozuk para, bir mum, geçen gece taktığı gözlükler, ev sahibinin sigorta poliçesine benzeyen bir şey, birkaç kitap ve ... dizüstü bilgisayar.

Önce onu aldım, yatağın üzerine koydum, üstünü açtım. Kilitli olmaması için dua ediyorum. Her zaman kilitli olmayan dizüstü bilgisayarları olan öğrenciler görüyorum, sanki dünyanın en güvenen aptalları onlarmış gibi. Ama tek dokunuşla şifre sorgusu açılıyor. İç çekiyorum. Komodine geri dönüyorum. Kitaplar yazma, hikaye yapısı üzerine kitaplar. Yine de göz gezdiriyorum, ama sadece kenar boşluklarına aldığı notları buluyorum, birkaç yırtık kağıt parçası da yer imi görevi görüyor.

İlk çekmece kolayca açılıyor ama içinde mendil, bir şişe melatonin, prezervatif ve yedek telefon şarj cihazından başka bir şey yok. İkinci çekmece boş. Üçüncü çekmecenin de boş olmasını bekliyorum ama çekip çıkardığımda bir kutu görüyorum. Küçük, eski moda bir hediye kutusu, mor ve sarı renkte hazırlanmış. Ona ait bir şeyden çok annesine ait bir şeye benziyor. Çıkardım, üstünü açtım ve donup kaldım.

Fotoğraflar.

Polaroidler, tam olarak, kalın bir yığın.

Midem bulanıyor, başka bir anı yüzeye çıkıyor. Bay Sawyer, saçları rüzgarda savruluyor. Elinde bloklu bir fotoğraf makinesi, Jocelyn'in -*benim*- fotoğrafını çekmek için sırtarak kaldırıyor. Gözümü kırıyorum ve görüntü kayboluyor. Gerçek miydi yoksa hayal gücüm bir şeyler mi uyduruyordu emin değilim. Ama fotoğraf kutusunu titreyen ellerime boşaltıyorum.

İlk birkaçı tanımadığım kadınlar. Ya da belki "kadınlar" abartıdır. Bunlar benden daha yaşlı olmayan kızlar. Her birinin altında yıllar karalanmış. Hepsi ben daha liseye bile başlamadan önceydi. Safrayı yutuyorum ve bikinili, kolları ve bacakları olan tanıdık bir kızda durana kadar sayfaları çevirmeye devam ediyorum.

Jocelyn. *Ben*. Yerel bir plajda.

O gün çok nazikti, farklı bir şey yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bir sonraki kasabada bir otoparkta buluştuk ve onunla birlikte arabasına bindim, ön koltukta yanına oturdum. Büyük, güçlü elini çıplak kalçama koydu ve yol boyunca camları açtık. Kendimi çok mutlu hissettim, sanki o gerçekten benim erkek arkadaşımdı, sanki birlikteydik, sanki bir geleceğimiz vardı.

Plajda büyük havlular serdi ve bana karpuz ikram etti. Uzun süre birlikte oturduk ve çok sevdiği bir şiir kitabını çıkardı, birçoğunu bana yüksek sesle okudu. Havlunun üzerinde tembellik ettim, bir şeylerin değiştiğini, bundan sonra her şeyin farklı olacağını hissettim. Daha sonra bikinime kadar soyundum ve bir fotoğraf çekip çekemeyeceğini sormadan önce vücuduma takdirle baktı - "Güzel bir günde güzel bir kızı hatırlamalıyım" dedi. Kızardım, güzel olduğumu düşünmesine çok sevindim. Tabii ki fotoğraf çekebilirdi.

Hatta birkaç poz verdim, karnımın üzerinde yuvarlandım ve bir omzumun üzerinden baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm bir bakış attım.

Şimdi, bir sonraki fotoğrafa geçiyorum ve işte orada - bikinimin altından dışarı sarkan kığım, yaklaşık on iki yaşında görünüyorum. Sanırım kusabilirim. Küçük kahvaltımı kaybedebilirim.

Fotoğrafları tekrar değiştiriyorum, yığındaki bir sonrakine bakıyorum. Bu sefer farklı bir kız. Bir motel odasının önünde poz veriyor.

212 numaralı bir motel odası. O da benimle tanışmadan önceki bir tarihe ait, aslında beş yıl öncesine.

"Bunu kaç kıza yaptın?" Mırıldanıyorum ve ellerimin ıslak olduğunu fark ediyorum - fotoğraflar ıslak - ve bunun nedeni ağlıyor olmam, yanaklarımdan aşağı yuvarlanan kocaman gözyaşları. Bu ne cüret? Bunu *bana* yapmaya nasıl cüret eder? Bunu hepsine yapmaya nasıl cüret eder? Hepsi dışarıda bir yerde mi?

benim yaşadıklarımın aynısını mı yaşadı? Bu düşünce beni öfkeliendiriyor, ellerimi onun boğazına sarıp sıkmak istememe neden oluyor.

Tanıdığım birinin fotoğrafına geldiğimde donup kalıyorum. *Hy.*

O fotoğrafın ve diğerlerinin ellerimden kayıp halı kaplı zemine saçılmasına izin verdim. Yine de bu bir hataydı - yarım düzine masum kızın bakışları bana bakıyor, ona güvendikleri gibi bana da güveniyorlardı. Bu çok bunaltıcı ve hıçkırıklarımı tutarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Bir adam bu kadar çok kızı incitti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Arkamdan gür bir ses bağılıyor, bir an için Bay Sawyer'a ait olduğunu düşündüğüm bir ses. Panikle arkamı döndüm.

Ama o değil. Onun oğlu. *Noah.*

BÖLÜM

41

M Tüm vücudunuz titriyor. Ama bu korku değil. Bu öfke, damarlarımda dolaşan çiğ bir öfke. "Senin derdin ne lan?" Çığlık atıyorum. Birkaç Polaroid hala ellerimde. Yumruklarımı sıkıp onları bir top haline getiriyorum. "Bundan zevk alıyor musun? Sonunda hayatlarına devam eden kadınlara kendilerine yapılanları hatırlatmaktan?" Gözlerim açılıyor, aklıma korkunç bir düşünce geliyor. "Aman Tanrım. Bunu hepimize mi yapıyorsun? Fotoğraflardaki tüm kızlara?"

Noah'nın gözleri yere, halının üzerine saçılmış Polaroid'lere kayıyor. Yüzü değişir. Öfke başka bir şeye dönüşüyor; bir anlık kararsızlık, neredeyse kafa karışıklığı. Ağzını açıyor ama gözbebekleri fotoğraflarla benim yüzüm arasında gidip gelirken hiçbir şey söylemiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir rahat ver! Artık masum rolü yapmayacağım." Yere saçılmış fotoğrafları işaret ediyorum, hala elimde olan birkaç tanesini havaya kaldırıyorum. "Ölmeyi *hak etti*. Çaresiz, sevgiye ve ilgiye ihtiyaç duyan ve bunu ne pahasına olursa olsun elde etmek isteyen genç kızları avladı. Bu yüzden üzgün *değilim*. Azıcık bile değil. Bunu başka kimseye yapamadığı için *mutluyum*."

Noah başını sallar. "Anlamıyorum..."

"Hamileliği nasıl öğrendiniz? Bir yerlerde bir günlük var mı?" Dönüyorum, komodinden daha önce karıştırdığım her şeyi çıkarıyorum, giderken içindekileri omzumun üzerinden atıyorum. İlk çekmece boşalınca diğerini açıyorum ama o da boş. Çaresiz, yakındaki şifonyere koşuyorum, onu açıyorum ve eşyaları fırlatmaya devam ediyorum. Çekmecelerde hiçbir şey kalmayınca dönüyorum. "Nerede bu? Burada bir yerde olduğunu biliyorum!"

"Ne günlüğü? Ne hamileliği?" Orada öylece duruyor, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor.

Manyakça gülüyorum. "Oh, çok iyisin. Neredeyse baban kadar inandırıcısın. Ama ben artık küçük bir kız değilim. Ve ikiniz de benden çok şey aldınız, kaybedecek bir şeyim kalmadı." Noah'ya doğru yürüyorum, yatağın diğer tarafına geçerken omzumu onunkine sürüyorum. Ben ikinci komodini çekip açarken, tıpkı ilkinde yaptığım gibi her şeyi çekip çıkarırken o yerinde kalıyor. Sonra gözlerim odanın içinde geziniyor, arayacak başka yerler arıyor. "Nerede bu? *Nerede lan bu?*"

"Hiç günlüğüm yok."

"Bu bir not defteri mi? Elektronik bir dosya mı? Bana gönderdiğin bölümleri yazarken kullandığın neyi geride bıraktı, *Hannah?*"

Alnı kırışıyor. "Elizabeth, üzgün olduğumu görebiliyorum ama neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

"İyi denemeydi." Gözlerim şifonyerin üstündeki bir kitaba takılıyor ve bu bana ... kitapları, *rafı*, *ofisi* hatırlatıyor! Neden oradan başlamadım ki? Eminim oradadır. Başka bir şey söylemeden yatak odasından koşarak çıktım ve merdivenlerden aşağı indim.

Noah arkamdan kovalıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Ofise giriyorum ve kitap raflarından başlıyorum, her bir kitabı tek tek düzgün sıralardan koparıyorum. "*Nerede bu? Nerede lan bu?*"

Noah kapının önünde durup içeri girmekten korkuyormuş gibi beni izliyor. *Akıllı adammış*. Çünkü ben bile şu anda neler yapabileceğimi bilmiyorum.

"Neler olduğundan emin değilim ama neden oturup bu konuyu konuşmuyoruz? Belli ki üzgünsün ..."

Bu çok uzun sürüyor, bu yüzden ikinci rafa uzanıp her şeyi yere süpürerek temizliyorum. Sonra aynısını üçüncü ve dördüncüye de yapıyorum. Kasa boş, ama bu yeterince iyi değil, bu yüzden onu çekerek aşağı indirmeye çalışıyorum. Kıpırdamayınca bir bacağımı kaldırıyorum, ayağımı kaldıraç için yan taraftaki duvara bastırıyorum ve daha sert çekiyorum.

Noah elini omzuma koydu. "Elizabeth, dur. Duvara vidalanmış."

Geri sıçradım. "*Dokunma bana! Dokunma lan bana!*"

Ellerini kaldırdı, gerçekten gergin görünüyordu. "Tamam, tamam."

Noah izlerken devam ediyorum ve iki uzun rafın daha içindekileri boşaltıyorum. Şimdi dizime kadar kitap yığınları var ve odanın diğer tarafına geçmek için aralarından geçmeye çalışıyorum ama ayağım takılıyor ve iki adım sonra düşerek yığının üstüne iniyorum.

Noah koşarak yanıma geldi. Bana yardım etmek için elini uzatıyor ama ben tokatla uzaklaştırıyorum. Bu sefer geri çekilmiyor. Bunun yerine ellerimi önümde sabitliyor ve ben tekme atıp çığlık atarken beni kollarıyla sarıp kendisine hapsediyor.

"Şşşt," diye fısıldar. "Sorun yok. Bırak yardım edeyim." "Yardımlarını istemiyorum! Bırak beni."

Beni daha sıkı tutuyor. "Sen sakinleşene kadar bırakmayacağım, Elizabeth."

"Senden nefret ediyorum!"

"Yapabilirsin. Umurumda değil. Ama beni korkutuyorsun ve sana zarar gelmesini istemiyorum."

"*Seni korkutuyor muyum? Benimle dalga mı geçiyorsun? Öğrencim gibi davranıp bana yazdığın o iğrenç şeyi göndererek dünyamı alt üst ettin!*"

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Nefeslerim hızlı ve sert geliyor. Hiperventilasyon geçiriyorum.

"Bana inanmayacağını biliyorum ama şu anda neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sana her ne yaptığımı düşünüyorsan, yanlış adamı yakaladın."

Tutukluktan kurtulmaya çalışıyorum ama o daha büyük ve güçlü. *Tıpkı lanet olası babası gibi.* Sonunda ürkütücü bir sükûnete kavuşuyorum.

"Bırak beni," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben iyiyim."

Tutuşunu gevşetiyor ama beni bırakmıyor. "Benimle konuşacak mısın? Bana burada neler olduğunu düşündüğünü söyler misin?"

Yanıt vermiyorum, ama bir süre sonra yavaşça bırakıyor, kollarının her seferinde biraz daha uzaklaşmasına izin veriyor. Sonunda bir adım geri çekilerek bana alan açtı. Buraya getirdiğim buruşuk Polaroidler hâlâ ellerimde, şimdi yerde duruyor. Noah eğilip onları alıyor. Plastiği açıyor ve uzun süre aşağıya bakıyor.

"Bu sensin, değil mi?" Yutkunuyor. "Onun kızlarından biri miydin?"

Neredeyse inandırıcı. Ama artık Sawyer'ların saçmalıklarına kanmıyorum. "Sanırım rol yapmayı geçtik. Neden benden ne istediğini söylemiyorsun, Noah?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni tanımak istedim."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Çünkü senden hoşlanıyorum. Çünkü ne istediğini biliyor ve onu almaktan korkmuyor gibisin. Bunu canlandırıcı buldum."

Gözlerimin içine bakıyor. "Yemin ederim, senin hakkında hiçbir fikrim yoktu. . ." Sözüünü kesiyor. "Babamın öğrencileriyle olan ilişkisini daha yeni öğrendim."

"Onlar *ilişki* değildi. 'İlişki' iki rızası olan yetişkin anlamına gelir. Ben çocuktum ve baban beni hem fiziksel hem de cinsel olarak istismar ediyordu."

Noah bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten bilmiyordum. Annem öldükten sonra evi yeniden düzenlemeye karar verdim. Banyodaki asma tavanı indirdiğimde Polaroidleri buldum. Babamın el yazısını tanıdım ve bu onun için olağan bir şeydi."

"Nasıl yani?"

"İyi bir adam değildi. Hobileri arasında şiir yazmak ve haftada dört gece annemi dövmek vardı. Ben de altı yaşına geldiğimde ilk kez onu durdurmaya çalıştım. Söylemesi üzücü ama genç kızların fotoğraflarını sakladığını keşfetmek o kadar da şok edici değildi." Kaşlarını çatıyor. "Bunu sana yaptığı için çok üzgünüm."

Yarım saniyeliğine neredeyse inandım - samimi olduğuna ve bu karmaşadaki bir başka masum kurban olduğuna inandım. Ama artık saf değilim. "Günlük nerede, Noah? Baban bir günlük tutmuş olmalı."

"Bulduysa bile ben bulamadım."

"O zaman bana gönderdiğin bölümlerde yazdığın tüm detayları nereden biliyordun?"

"Sana hiçbir şey göndermedim Elizabeth, yemin ederim."

Masaya, henüz kontrol etmediğim kitap raflarına bakıyorum. "Aramaya devam edeceğim."

Omuz silkiyor. "Al bakalım. Seni biraz yalnız bırakıp mutfakta bekleyeceğim. En azından bunu yapabilirim."

Noah gidiyor ve ben de ofisi karıştırmayı bitiriyorum. Kitapları raflardan sökmüyorum ya da çekmeceleri karıştırmıyorum ama masadaki her kitabı, her kâğıt parçasını didik didik arıyorum. Yirmi dakika sonra mutfığa elim boş giriyorum. Noah elinde bir şişe viski ve bir bardakla masada oturuyor.

"Biraz ister misin?" diye soruyor başını kaldırmadan. "Hayır."

Omuz silkiyor. "İlgi çekici bir şey buldun mu?"

"Sanırım bilmediğimi biliyorsun, yoksa aramayı bitirmeme izin vermezdin. Başka bir yerde saklıyorsun."

Başını sallıyor. "O gece bara girdiğinde kim olduğunu bilmediğime inanman için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mı? Ve sen bana anlatana kadar neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu?"

"Muhtemelen hayır. Annem ne istiyordu?"

Kaşları çatıldı. "Hmm?"

"Onu hastanede ziyarete gittin. Neden?"

"Oh. Beni bir hemşireye arattı. Merak ettim ve gittim. İlk seferinde uyuyordu, ben de ertesi gün tekrar gittim. Seninle ilgili niyetimin ne olduğunu sordu. Ona endişelenmemesini, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ondan sonra gidip geldi, ben de onu dinlenmesi için bıraktım." Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı geri devirdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne?"

"Beni sana bir şeyler göndermekle suçladın. Ne yani, seni takip ettiğimi falan mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bunu neden yapayım ki? Sen ve babamdan haberim olsa bile. Tanrı aşkına, neden yirmi yıl önce olan bir şeyi gündeme getirmek isteyeyim ki?"

"İntikam mı?"

"Neyin intikamı?"

Hemen cevap vermiyorum. Onun yerine Noah başını kaldırıp gözlerimiz buluşana kadar bekliyorum. "Babanı öldürmenin intikamı."

Noah'ın kaşları havaya kalktı. "Babamı sen mi boğdun?"

"Boğuldu mu? Hayır. Mezuniyet gecemde bana daha fazla yumruk atmasını engellemek için kafasına lambayla vurdum."

Noah'nın gözleri parlar. "O zaman babamı sen öldürmedin. Çünkü o boğulma sonucu öldü, kafa travması sonucu değil."

BÖLÜM

42

T Günler birbiri ardına bulanık bir şekilde geçti. Bay Sawyer *havasızlıktan* öldü.

Noah beni evinde yakaladıktan sonraki sabah, kapımın altından atılan bir zarfla uyandım. İçinde bir ölüm belgesi vardı. *Onun* ölüm belgesi. Orijinaldi, üzerinde ilçe mührü vardı. Elbette, Noah bunu yapmış olabilir. Teknoloji bu günlerde oldukça gelişmiş. Ama oldukça gerçek görünüyordu. İçine konduğu zarfta bile ilçe mührü ve iade adresi vardı.

Mutfak masasının üzerinde duran kalın kâğıdı milyonuncu kez açıyorum ve gözlerim en alta düşüyor.

Ölüm sebebi: Boğulma sonucu boğulma

Ivy ve ben bir cesede yaklaşamayacak kadar korkmuştuk ama Bay Sawyer kesinlikle ölmüş *gibi görünüyordu*. Kafasının etrafında çok fazla kan vardı. Ve uzun süre odada kaldık, dokunduğum her şeyi sildiğimizden emin olmaya ve bir soygun gibi görünmesini sağlamaya çalıştık. Hiç hareket etmedi. Ama sanırım sadece bilinçsiz olması *mümkündü*. O gece Bay Sawyer'ı ben öldürmediysem, kim öldürdü? Ve eğer ben masumsam, neden biri bana bu bölümlerle musallat olsun ki? Kim bir *kurbana* musallat olur ki?

Gece gündüz annemin evini arşınıyorum, kahve ve şarapla besleniyorum. Ama bazen kahvaltıda şarap ve akşam geç saatlere kadar kahve içerek amaçsızca dolaşırken, tüm bunların, *herhangi birinin* nasıl bir anlam ifade ettiğini anlamaya çalışıyorum. Gelen telefonları görmezden geliyorum, e-postalarımı kontrol etmeyi düşünmüyorum bile.

Dünyanın geri kalanı siktirip gidebilir.

İyi anlarda, Goodwill'e götürmek üzere ıvır zıvırları kutulara doldurmayı ve çöpe gitmek üzere yırtık pırtık giysileri ayırmayı başarıyorum. Ama çoğunlukla boşluğa bakıyorum, Noah'yı düşünüyorum, onun kocaman gözlerini, neden bahsettiğimi bilmediğine dair ettiği yeminleri. Kanıt aramak için evini yıkmama izin vermesini. Bunu yapmama neden izin verdi? Temizledi mi?

Ve Polaroidler, o kafayı yemiş fotoğraflar. Onları almalıydım. Diğer kızları ve kendimi korumak için onları yakmalıydım. Geri dönebilir, o evde yokken kilitli olmayan bir kapı bulabilir, gerekirse bir camı kırabilir ve onları tekrar saklamamışsa alabilirdim. Diğer kızların fotoğraflarını polise göndermek, onlara ne yaptığını söylemek, Damon Sawyer'ın adını sonsuza dek lekelemek, böylece artık onurlu bir öğretmen olarak hatırlanmamak için pervasız bir arzu var. Ama o kadınlar yeterince şey yaşadı.

Günlerden perşembe, belki de cuma? Bilmiyorum, kapı çalındı. Bu haftaki ilk kapı çalma değil. Bazen annemin kilisedeki arkadaşlarından kapının önüne güveçler bırakılıyor ve hepsi de yenmeden gidiyor. Çünkü hiç iştahım yok.

Mutfağın ortasında duruyorum, bir elimde kahve fincanı, diğerinde boş bir şarap kadehi. Hangisini dolduracağıma karar vermeye çalışıyorum. Ya da bunun yerine biraz yemek mi ısıtmalıyım? Alkol ve kafein yüzünden midem bulanıyor ama günlerdir böyle. Neredeyse alıştım. Annem de her zaman böyle mi hissederdi? Kapıya bakıyorum. Belki kapıyı çalan her kimse taze yiyecek getirmiştir ve fırını açmama bile gerek kalmaz.

Kapı ikinci kez çalındığında fincanları bırakıp perdenin arkasından bakıyorum.

Bir adam var. Takım elbise giymiş, sırtı kapıya dönük, araba yoluna bakıyor. Noah'a benzemiyor ama olmadığından da emin olamıyorum. Pencereden geri çekildim ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye bağırdım.

"Merhaba. Elizabeth Davis'i arıyorum. Ben bir avukatım. Annesi için bazı işler yapmıştım."

Her şeyden ve her şeyden şüphelenmeye başladım, bu yüzden pencereye geri dönüp tekrar bakıyorum. Adam şimdi öne doğru bakıyor, elleri ceplerinde, güveç yok. *Noah değil*. Muhtemelen kiliseden de değil.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Tamam, geliyorum." Bir dakika durup saçlarımı düzeltmeye, dağınık kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum ama içim dışım perişan.

Kapıyı açtığımda gülümsüyor. "Merhaba. Ben Dennis Freeby. Sen Elizabeth misin?"

Başımı salladım.

Takım elbisesinin cebine uzanıp bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

İnceliyorum ama yine de tereddüt ediyorum. Arkamdaki ev geldiğimden daha da kötü durumda. Tam bir karmaşa.

"Aramayı denedim. Birkaç mesaj bıraktım. Annenizin vasiyetini hazırladım ve sizinle birlikte gözden geçirmem gereken birkaç şey var. Çok uzun sürmez, sonra gideceğim. Söz veriyorum." Gülümsüyor.

Hâlâ temkinliyim ama iç çekiyorum, kapıyı daha geniş açıyorum ve onu içeri almak için bir adım geri çekiliyorum. En iyisi bu işi bir an önce bitirmek. Louisiana'dan ayrıldığımda bir daha asla geri dönmeyeceğim.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyorum. "Son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorum."

"Elbette. Anlıyorum. Kayıplar bunu yapar." Etrafına bakınıyor ve ben de mutfak masasındaki biblolarla kaplı bir koltuğu boşaltıyorum.

"Özür dilerim. Bazı şeyleri gözden geçiriyorum."

Otururken gülümsüyor. "Endişelenme. Ofisimdeki yığınları görmelisin ve benim bir mazeretim yok."

Karşısındaki koltuğa oturuyorum ve kıpırdanmamak için ellerimi kavuşturuyorum.

"Dediğim gibi, annen birkaç istekle birlikte bir vasiyet bıraktı."

"İstekler mi?"

Deri çantasının fermuarını açıp bir dosya çıkardı, dosyayı çevirerek açtı ve küçük bir kâğıt yığınına bana uzattı. "Bu Bayan Davis'in son vasiyetinin bir kopyası. İsterseniz takip edebilirsiniz, ama ben ana noktaları sıralayacağım." Bir sayfa çevirdi, gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi ve başladı. "Anneniz evini ve arabasını Aziz Matthew Kilisesi'ne bıraktı, ancak yas tutmak ve temizlemek için ihtiyaç duyduğunuz sürece bunları kullanabileceğinize dair özel talimatlar verdi."

Hayatımda en azından bir şey güvenilir - annem bana iş veriyor ve karşılığında hiçbir şey bırakmıyor. Ama sorun değil. Hiçbir şey istemiyorum; Minton Parish'le ne kadar az bağımlı olursa o kadar iyi. Hafızamı her şeyden arındırıp yoluma devam edebilseydim, ederdim.

"Anneniz iyi durumda olan tüm giysilerin Christ House Thrift Shop'a bağışlanmasını istiyor." Devam ediyor, annemin ölümünden sonra ne istediğinin detaylarını sıralıyor - iletişim kurulacak kişiler, diğer

Bağışlar yapılmalı, hatta küllerinin nasıl taşınmasını istediği bile. Küllerinin bir zamanlar gittiğimiz ve sıcak anılarımın olduğu bir sahile serpilmesini istiyor. Gerçek olduğundan şüphe etmeye başladığım anılar. Bu kalbimi sıkıştırıyor.

On dakika sonra avukat ceketinin içine uzanıp mühürlü bir zarf çıkararak işi bitiriyor. İhtiyatla bakıyorum ama elimi uzatıp kabul ediyorum.

"Bu da ne?"

"Annen bu mektubu sana vermemi istedi. İçeriğini bilmiyorum. Sadece senin için. Ayrıca günah çıkarmaya gitmen için seni teşvik etmemi istedi."

Kıs kıs gülüyorum. "Tabii ki yaptı."

Hakkını yemeyelim, Bay Freeby tepki vermedi. Bana kibarca gülümsedi, ayağa kalktı, zaman ayırdığım için teşekkür etti ve dışarı çıktı.

Kapı kilitlendiğinde ve tekrar yalnız kaldığımda biraz daha rahat nefes alıyorum.

Ama onun ziyareti bir uyandırma çağrısı oldu. Evin etrafına uzun uzun baktım. Böyle giderse sonsuza kadar burada kalacağım. Ve bu istediğim son şey. Daha düzenli olmalıyım. Kendimi toparlamamın zamanı geldi. Bazı cevapları asla öğrenemeyebilirim, mesela bölümleri kimin gönderdiğini. Noah olabilir ve çok iyi bir yalancıdır ya da tamamen başka biri. Her iki durumda da, başkaları bunu yapmamı engellemeye çalışsa bile, geçmişi geride bırakmalı ve yoluma devam etmeliyim.

Hâlâ elimde duran zarfa bakıyorum. Şimdiki gibi başlayacak bir zaman yok. Annemin söyleyecekleri geçmişte kaldı, benim geleceğim değil. İhtiyacım olan son şey, ölümünden sonra kiliseye gidip Tanrı'dan günahlarım için af dilemekle ilgili bir ders okumak - artık işlediğimi bile düşünmediğim günahlar.

Ben de zarfı ait olduğu yere, çöp kutusuna attım.

BÖLÜM

43

T Ertesi sabah, sabahın 6'sında çöp kutularını garajdan çakıllı araba yolunun sonuna sürüklüyorum. Hava hala karanlık ve alçak sis çimlerin hemen üzerinde geziniyor, eve daha da uğursuz bir his veriyor her zamankinden daha fazla. Yolun yukarısındaki farlar gözlerimi alıyor ve bir anlığına beni kör ediyor. Muhtemelen çöp kamyonudur ve kapakları eksik olan bu metal varillere ek olarak hala en az altı torba daha olduğu için aceleyle garaj yoluna geri dönüp iki tane daha alıyorum. Kamyonun gürültüsü çok yakın. Kaldırımın yarısına geldiğimde durdu ve rölantiye geçti. Kafamı kaldırdım ve çöpçünün gelmediğini gördüm.

Kırmızı bir pikap.

Çantaları bırakıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum ve bakıyorum.

Kabinin içini göremeyecek kadar karanlık ama Noah olduğunu biliyorum. Kamyonun camı açılana kadar ikimiz de bir dakikaya yakın bir süre hareket etmiyoruz.

"Seninle konuşabilir miyim?"

diye bağılıyor. "Ne istiyorsun?"

"Size sadece birkaç soru sormak istiyorum. Günlerdir

uyumadım." İçimden alay ettim. *Günlerdir mi? Bu bir şey değil.*

Noah araba yolunu gösterdiğinde ben hâlâ nasıl oynayacağımı düşünüyordum. "Sadece park edeceğim. Eğer istemezsen kamyonundan inmem."

Benim de kendime göre sorularım var, neden olmasın? En kötü ne olabilir ki? Beni öldürür mü? En azından o zaman gözlerim on dakikadan fazla kapalı kalır ve ıstırabıma son verilmiş olur. "Peki, tamam. Ama senin sorularını ancak sen benimkileri yanıtladıktan sonra cevaplayacağım."

Dönüp eve doğru yürüyorum, yanıtını beklemeye zahmet etmiyorum. Noah arabayı çekmeden önce ben ön verandaya ulaşana kadar bekliyor. Kapıdan on adım öteye park edip motoru durduruyor.

"Sizin için ne cevap verebilirim?" diyor sessizce.

"Başlangıç olarak, bana günlüğün nerede olduğunu söyleyebilirsin."

Başını iki yana sallar. "Yalan söylemiyordum. Günlük falan yok. Ya da varsa bile bende değil."

"Elinde fotoğraflarım varken ve tanıştığımızda kim olduğumu bilmediğini söylemişken sana inanmamı nasıl beklersin?"

"O kızlardan birinin sen olduğunu bilmiyordum. Fotoğraflara bakarak çok fazla zaman geçirmedim. Çok ürkütücüler. Ama sen gittikten sonra onları inceledim." Yolcu koltuğuna uzanıyor ve pencerenin dışında bir Polaroid tutuyor. "Bu da mı sensin?"

Karanlık ama verandanın ışığı onu görmeme yetiyor. İçimde bir fırtınanın koptuğunu hissediyorum ama yine de yutkunuyorum. "Tabii ki öyle."

"Neden altında Jocelyn yazıyor? Hepsi bu isimle etiketlenmiş. Bunu hiç anlamamıştım."

Soruları benim sormam gerekiyor, bu yüzden onunkileri duymazdan geliyorum. "Eğer babanı ben öldürmediysem, kim öldürdü?"

Noah omuz silkiyor. "Hep annem olabilir mi diye merak etmişimdir. O piçin ona yaptıklarından sonra onu suçlayamazdım. Gerçi ben hiç sormadım, o da hiç bahsetmedi. Sadece hayatımıza devam ettik - annem derin bir depresyona girdi ve ben de o gittikten sonra elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım." Başını iki yana sallıyor. "Ama onu öldürmek için iyi nedenleri olan pek çok insan varmış gibi görünüyor."

"Birinin onu boğduğunu bilmemem nasıl mümkün olabilir?"

"Olanlar hakkında kimseye soru sordunuz mu?"

Başımı salladım. Ertesi gün McDonald's'taki mesailerimden biriktirdiğim 600 dolarla Minton Parish'ten New York'a gitmiştim. Ama bir iş bulana kadar kaldığım evsizler barınağı buradan daha iyiydi. "Hayır, ama haberlerde vardı."

Tekrar omuz silkiyor. "Gördüğümü hatırlıyorum. Georgina Cobb muhabirdi, güzel bir esmerdi. O gün haberlerde mavi bir elbise giymişti. Bunu neden hatırladığımdan emin değilim ama sanırım bazı şeyler sonsuza dek aklınızda kalıyor. Babamın bir soygun sırasında cinayete kurban gittiğini söyledi. Ayrıntıları bildirdiklerini sanmıyorum. Ama buna cinayet dediklerinden eminim, çünkü anneme bu kelimenin ne anlama geldiğini sordum. Sonra televizyonun fişini çekti ve bir süre açmamamı söyledi."

Ona inanmak istememden nefret ediyorum. Kendimi babasına defalarca inanan o aptal küçük kız gibi hissetmeme neden oluyor. Kollarımı

göğsümde. "Bütün Polaroidleri istiyorum. Sadece benimkileri değil, tüm kızlarınkileri."

"Tamam. Onları alabilirsin. Onlarla ne yapacaksın?"

"Onları ateşe verin ve eriyişlerini izleyin. Hiç var olmamalıydılar."

Başını sallıyor. "Ben teslim ederim ya da eve gelip alabilirsin. Hangisini tercih edersen."

Zihnim rastgele düşüncelerle dolu. Her birini Noah'ya tükürmeden önce onları düzenlemeye çalışmakla uğraşmıyorum. "Yazdığın kitap ne hakkında?"

"Birbirinden uzakta yaşayan üç kardeş, yirmi beş yıl sonra aynı tatil köyünde tatil yapmaktadır. Birbirlerini yirmi yıldan uzun süredir görmedikleri için ilk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşünürler. Ancak içlerinden biri öldüğünde ve cesedi, onlar gençken genç bir kızın bulunduğu şekilde bağlanmış olarak bulunduğu, kaçışlarında görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark ederler."

Ya çok iyi bir yalancı ya da doğruyu söylüyor. Artık neye inanacağımı bilemediğimden başımı sallıyorum ve sessizleşiyorum.

Birkaç dakika sonra Noah konuşur. "Bitirdiyseniz, şimdi size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Ne?"

"Neden tüm fotoğraflar Jocelyn olarak etiketlenmiş?"

Kaşlarımı çattım. "Tanıştığımız motele giriş yaparken bana kullandığı isim buydu. Kutuyu bulana kadar diğer kızlardan haberim yoktu ama sanırım onlara da aynı şeyi yaptı."

"Sana neden bu ismi kullandığını biliyor musun?"

Gözleriyle tanıştım. "Büyükannen hakkında bir şey biliyor musun?"

Noah'ın gözleri kapanır. "Lanet olsun." Başını sallar. "Cevabının bu olmasından korkuyordum. Gerçek büyükannem ve büyükbabam hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana hep babam küçükken öldükleri söylenirdi. Hayal meyal hatırladığım bir üvey annesi varmış. Biyolojik annesinin adı bu muydu? Jocelyn?"

Başımı salladım.

"Polaroidlerde yazdığını görmeden önce bu ismin geçtiğini hiç duymamıştım. Ama geçen gün otopsi raporunu ve ölüm belgesini çıkardığımda, annesi Jocelyn olarak listelenmişti. Bunun onu evlat edinen üvey annesi mi yoksa gerçek annesi mi olduğundan emin değildim. Soyadı ... *B ile* başlayan bir şey."

"Burton?"

"İşte bu kadar. Anladığım kadarıyla babam bana söylendiği gibi gerçek annesi öldüğü için koruyucu aileye verilmemiş."

"Hayır, onu istismar etti. Aynı şekilde o da başkalarını taciz etti. Hapse girdi."

Noah yutkunuyor. "Kamyondan inmemin bir sakıncası var mı? Sanırım hasta olacağım."

Başımı salladım.

Noah kamyonetten atlar ve koşarak arkaya geçer. Eğilir, ellerini dizlerine koyar ve midesindekileri boşaltır. Sonra uzun bir süre kuru kusuyor. Sonunda ağzını elinin tersiyle siliyor ve hâlâ açık olan araba kapısına doğru yürüyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Berbat durumdaki ailem için özür dilemek yeterli gelmiyor.*"

"Eğer bana bölümleri sen göndermiyorsan, kim gönderiyor?"

"Keşke bilseydim. Elimden gelse sana yardım ederdim. Yemin ederim ederdim. Zaten çok şey yaşadın." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bana başka sorunuz var mı?"

Bildiğime eminim, ama zihnim artık bunu yapamayacak kadar karmakarışık, bu yüzden başımı sallıyorum.

Noah başını sallıyor. "Polaroidleri alıp gelsem evde olur musun?"

"Evet. Ama onları posta kutusuna bırak."

Üzüntüyle gülümsüyor ve kamyonetine tırmanıp kapıyı kapatırken başını sallıyor. Noah kontağı çalıştırıyor ama sonra tekrar kapatıyor. "Hey."

Yukarı bakıyorum.

"Muhtemelen bunu söylemek için doğru zaman değil. Aslında, olmadığını biliyorum. Ama bu fırsatı son kez yakaladığımı hissediyorum, o yüzden yine de söyleyeceğim."

"Ne?"

Gülümsüyor ve sevimli gamzeleri ortaya çıkıyor. "Senden gerçekten hoşlandım Elizabeth. Bu yüzden seninle ilgileniyordum. Sen diğer kadınlardan farklısın."

Başımı salladım. "Ben farklıyım çünkü berbat durumdayım, Noah. Bunun sebebi de babanın beni bu hale getirmiş olması."

BÖLÜM

44

Eve gitme vakti geldi. Geçmiş zaman, gerçekten.

İki gün sonra, ev temizliği neredeyse bitti. Geriye en büyük iş olarak yatak odam kaldı ama odamdaki eşyalarım bittiğinde önemli olan her şeyi aldım.

burada yirmi yıl önce. Geriye kalan her şey çöpe gidecek, bu yüzden fazla zamanımı almayacak. Annemin yatağı ve bazasının da, odamdaki takımın ve garajdaki bir düzine torbanın da gitmesi gerekiyor.

Uçuş rezervasyonu yapmak için oturduğumda, bulabildiğim en erken tarih yarın öğleden sonra. *Mükemmel*. Satın alma tuşuna basıp kredi kartımı giriyorum. Odamı boşaltacağım ve bu gece işim bitecek. Sonra da hayatıma geri döneceğim. Bu arada patronuma mesaj atıp iki gün içinde döneceğimi söylemem gerekiyor. İşimi özledim. Bazı açılardan hiçbir zaman çok fazla bir şey gibi görünmemişti, ancak son haftalarda, aylarca süren farkındalıklardan sonra, şimdi çok daha fazlası gibi geliyor - sanki beni kurtardı. Bay Hank ve kariyerim sayesinde buradan gerçekten kaçtım ve her şeye yeniden başladım. Sanırım önümüzdeki hafta sonu onu görmeye gideceğim, bir kutu çörek getireceğim ve o çöreklerin tadını çıkarırken gülümsemesinin tadını çıkaracağım.

Sonunda yatak odama gitmeden önce bir saat oyalanıyorum. Bunu yaptığımda, onlarca yıllık halının üzerine oturuyorum ve göğsümde bir boşluk hissediyorum. Pembe yorganından duvardaki raptiyelerle tutturulmuş posterlerine kadar on yedi yaşında ayrıldığımdan beri hiç dokunulmamış bir yer burası. Birinin bana verdiğini hayal meyal hatırladığım küçük bir oyuncak sandığını dolduran doldurulmuş hayvanlar bile var.

Yatağın önüne yerleşiyorum ve altına uzanıyorum. Çıkardığım ilk kutuda ilkokuldan kalma Sevgililer Günü kartları var. Neredeyse gülümseyecektim - nedense bunları saklamıştım. Belki de insanların beni önemsedliğini gösterdikleri içindi: *Lütfen sevgilim ol* ve *Sweet on you*, yirmi yıllık ucuz şekerlerle birlikte. Hepsini bir çöp torbasına atıyorum ve bir sonraki kutuya uzanıyorum.

Fotoğraf yığınları.

Dün arka bahçede yaktığım Polaroidleri düşününce bir an için sarsılıyorum. Ama bunlar öyle fotoğraflar değil. Bunlar benim, Ivy'nin ve Lucas'ın fotoğrafları; bir otoparkta takılırken, şehrin dışında bir dere kenarında dolaşırken. Ivy ve ben bir sınıfta kucaklaşırken, gençken sevimli ve seksi olduğunu düşündüğümüz saçma kıyafetler giyerken. Saçlarımız o kadar düzleştirilmişti ki yıpranmış görünüyordu ve şimdi fark ediyorum ki inanılmaz derecede zayıftık. Ama mutlu ve masum görünüyorduk -dünyanın bize ne getireceği hakkında hiçbir fikri olmayan küçük aptallar. Bu anılar kötü değil ama benim geçmişim ve burada kalıyor. Bu yüzden fotoğrafı elimde buruşturup kutunun tamamını çöp torbasına atıyorum. New York'a döndüğümde, hayatım on sekiz yaşında başlamış gibi davranmaya devam edeceğim.

Yatağın altında yarım düzine kutu daha var - saklama kapları için para yoktu - ve çocukluğumda giydiğim tüm ayakkabıların geçmişini yavaşça gözden geçiriyorum, her kutu daha fazla hatıra ile dolu. Gurur duyduğum kağıtları, ilkokulda yaptığım resimleri atıyorum. Yine de en sevdiğim kitapları atmayı kendime yediremiyorum, bu yüzden onları Goodwill'e gitmek üzere biriktiriyorum. Belki başka bir küçük kız onlarda huzur bulur. Son poşet de bağlandıktan ve kaldırımı bırakıldıktan sonra, ikiz yatağımı sürükleyerek dışarı çıkarıyorum. Geriye bir tek annemin takımı kaldı, onu da ağır ve taşınması zor olacağını bildiğim için bıraktım.

Lambalar günler önce atıldığı için odası şimdi karanlık. Muhtemelen on yıldır kapalı olan perdeleri açıyorum ve içeri biraz güneş ışığı girmesine izin veriyorum. Yatağın üzerinde hâlâ nevresim var. Eski ve yıpranmış, bu yüzden hepsi son çöp torbasıyla birlikte kaldırımı gidecek. Yorganı ve üst çarşafı çıkarıyorum, sonra köşelerden lastikli çarşafı çekmek için etrafta dolaşıyorum. Üçüncü köşeden çektiğimde, yatak ve bazanın arasından bir şey kısmen dışarı fırladı.

Sarı bir şey, *tanıdık* bir şey . . .

Daha iyi görebilmek için çömelıyorum, spiralli tarafını tutup çekiyorum.

Önündeki kelebek. O zamanki *günlüğüm*.

Ama olamaz. Muhtemelen önünde kelebek olan sarı spiral ciltli bir defterdir. Annemin yazdığı bir defter ama onu bunu yaparken hayal bile edemiyorum. Defteri çevirip açıyorum, sonra hareketsiz kalıyorum, tüm vücudum şok içinde titriyor.

Bu benim defterim. Her sırrımı yazdığım defter. *Ben*, arkadaşım Jocelyn değil.

Ve annem bunca zaman yatağının katmanları arasına saklamıştı.

Elimde tuttuğum şeye kalbim çarparak oturdum. Çevirip açıyorum ve girişleri gözden geçiriyorum. Basit şeylerle başlıyor -*Lucas'a aşık oldum. O çok tatlı ve Ivy ve benimle ilgili detaylar.* Hatta süslü elbiseler giymiş, okuldaki bir dansa giderken çekilmiş bir fotoğrafımızı bile yapıştırdım. Her şey olmadan önce on beş yaşından büyük olamazdık.

Ama bu defterde başka ne olduğunu biliyorum.

Sayfaları birbiri ardına çeviriyorum, daha sonra ne olacağını araştırıyorum.

Bulması uzun sürmüyor. Ayrıntıları not almak için acele ederken yazım değişiyor, karalamalara dönüşüyor. Bay Sawyer hakkında kayıtlar var. Diz çökmekle ilgili kayıtlar. İlk kez *seks yapmakla* ilgili kayıtlar. Dayakla ilgili kayıtlar. Sonra ... *hamileliğimle ilgili bir kayıt.* Kelimeleri kalın yazdım, mavi tükenmez kalemimle tekrar tekrar üstünden geçtim. *BEN. HAMİLEYİM. HAMİLEYİM.* Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Şok olmuştum. Korkmuştum. Kulağa çılgınca gelse de, mutluydum. Bay Sawyer'a nasıl söylemeyi planladığımı detaylandırırdım. Umarım kızmaz. Bunun, erken hamile kalan diğer kızlar gibi hayatımın geri kalanını Minton Parish'te geçireceğim anlamına gelmeyeceğini umuyorum. Neler olabileceğini tahmin ediyorum. Karısını terk edecek mi? Birlikte uzaklara mı gideceğiz? Benim için bunu yapacak kadar özel biri miyim? Gözlerimde yaşlar oluşuyor, sahip olduğum tüm umudu okuyorum. Beni buradan kurtarmasını her şeyden çok istiyordum.

Bir sonraki yazı düşükle ilgili. Beni nasıl ittiği hakkında. Klinik. Yeterince güçlendikten sonra motele nasıl geri döndüğüm ve kavga ettiğimiz. İlk ve son kez karşılık verdim. *Çünkü onu öldürdüğümü sanmıştım.*

Uzun bir süre hareket etmeden, o zamanlar gerçeği söylediğim tek yer olan karalamalara bakıyorum.

Sonra aklıma geldi.

Annem bu bölümlerde yer alan tüm ayrıntıları biliyordu.

Hamilelik bölümü geldikten sonra onu hemen hemen elemiştim. Çünkü ona her şeyin olduğu gece Bay Sawyer'la birlikte olduğumu, bana yaptırdığı şeyleri anlatmış olabilirdim ama ona hamilelikten *hiç bahsetmemiştim.* Kimseye söylemedim.

Ama o biliyordu.

Günlüğüm ondaydı.

Defteri bırakıp ayağa kalkıyorum ve garaja koşuyorum. *Mektup! Mektup!* Çıkardığım çantalardan birinde olamaz. *Lütfen, Tanrım, hayır.* O kadar çok çöp torbası vardı ki, çöp günü Noah'ın gelmesiyle yarıda kesilmeden önce sadece üç tanesi kaldırıma ulaşabilmişti; daha bir düzine çöpün atılması gerekiyordu. İlkini çekip açıyorum, ters çeviriyorum ve karıştırmadan önce içindekileri boşaltıyorum. *Hiçbir şey yok.* Bir sonrakini açıyorum ve mutfağından, yemek odasından temizlediğim çöpleri eliyorum. *Hiçbir şey yoktu.* Kalbim küt küt atıyor. Çok geç olduğundan korkuyorum. O gün kaldırıma sürüklediğim üç kişiden biri olmasından korkuyorum.

Ama devam ediyorum. Garajın zemininde kaç torba olduğunu unuttum ama sanırım dokuzuncu torbada buldum. Avukatının getirdiği kalın zarfın üzerine kahve telvesi bulaşmış ama bozulmamış. Kıçımın üzerinde sallanıyorum ve zarfı açıyorum.

El yazısı titrek ve zor okunuyor ama kanımı donduran, elimi şok içinde ağzıma götürmeme neden olan satıra ulaşmak sadece on saniye sürüyor.

Sevgili Elizabeth,

Fazla zamanım kalmadığını biliyorum ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ben gerçek bir müminim. Henüz itiraf etmem gereken bir günah var ve bunu itiraf edeceğim kişi de sizsiniz. Eski Ahit, Mısır'dan Çıkış Kitabı, 21:23-24'te şöyle yazar:

"Eğer bir kötülük gelirse, o zaman cana can, göze göz, dişe diş, ele el, ayağa ayak vereceksin."

Kutsal kitabı biliyorsun.

Belki de yaptığım şeyi mazur gösterir. Belki de mazur göstermez. Ama yapmam gerekeni yaptım.

Senin bebeğinin, benim torunumun canını aldı. Ben de onunkini aldım. Ve bundan pişman değilim. O gece karşı koymuş ve kaçmıştın. Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayacaktın.

Sana kötü bir anne olmuş olabilirim. Büyürken ben de iyi örneklerle sahip değildim, içki ve haplar da yardımcı olmadı. Muhtemelen seni her yönden hayal kırıklığına uğrattım. Ama kimse torunuma zarar veremezdi, kimse sana zarar veremezdi ve bu yanına kâr kalamazdı.

Bunu burada söyleyeceğim, böylece her zaman saklayabilirsin, çünkü başka türlü inanmayacağından şüpheleniyorum. Seni seviyorum.

Sizden af dilemek isterdim ama eğer bunu okuyorsanız, artık bunların ötesindeyim.

*Bu yüzden senden günah çıkarmanı isteyeceğim. Ruhunu temizle.
Hatırlatmalarım işe yaramadı, bu yüzden annenizin son arzusunun
Tanrı'yla olan yolculuğunuzu yeniden başlatması için dua ediyorum.*

*Sevgi
ler,
anne.*

O kadar çok duygunun karışımını yutkunuyorum ki boğulmadığıma şaşıyorum. Mektubu tekrar ve sonra tekrar okurken vücudum titreşiyor gibi hissediyorum. Noah'nın geçen sabah garaj yolunda babasını kimin öldürdüğünü bilmediğini, annesinin öldürmüş olabileceğinden şüphelendiğini söylediğini hayal ediyorum.

Ama sonuçta annesi değildi.

Benimdi.

Çünkü beni seviyordu.

BÖLÜM

45

On ay sonra

H "Bu hafta nasıl geçti?" Dr. Sterling ellerini her zaman kucağında duran not defterinin üzerinde birleştiriyor.

"Çok iyiydi. Gece boyunca iki kez hiç uyumadan uyudum.
hap."

"Oh, vay canına. Bu büyük bir
olay." Başımı salladım ve
gülümsedim. "Evet, öyle."

On ay önce Louisiana'dan döndüğümde bazı şeylerin düzelmesini bekliyordum -akıl sağlığım ve uykusuzluk gibi şeylerin. Minton Parish geride kalmıştı ve annem gittiğinden beri başka bölüm gelmiyordu ve ölü insanlar hikâyelerini de yanlarında götürürler. Bu yüzden Hannah'nın hayatımı alt üst etmesinden önceki hayatıma geri dönebileceğimi düşündüm. Ama çok şey değişti. Artık sadece Elizabeth Davis değilim. Aynı zamanda Jocelyn Burton'ım - umduğum gibi güneyde kalmadı. Annem de öyle. Benim için çok şey yaptığı ortaya çıktığında, annemle birlikte olamadığım için çok suçluluk hissettim. Akıl sağlığım düzeleceğine daha da kötüleşti. Aç değildim ve uyuyamıyordum. Konsantre olma yeteneğim neredeyse hiç yoktu. Kırk kişilik bir sınıfın sınavlarına not vermek iki saatimi alırken neredeyse iki haftamı alıyordu. Bir de stresin fiziksel belirtileri vardı: kalp çarpıntısı, kas yorgunluğu ve en kötüsü de mide ekşimesi.

Birkaç kez doktora gittim. Ancak tüm yeni semptomlarla birlikte, bir psikiyatrist veya terapistle görüşmemi, sorunun kökenine inmemi istedi. Ziyaretlerimde ona bunu araştıracağımı söyledim. Ama bana artık uyku hapi yazmayınca, bunu gerçekten yapmaktan başka çarem kalmadı. Ben de Dr. Sterling'den randevu aldım. Bazı büyük sorunlarım olduğunu zaten bildiğini, bu yüzden bana zor bir satış yapmayacağını düşündüm.

İhtiyacım olanı almak için. Onun ruhumu deşmesine izin vermek gibi bir niyetim yoktu ama uyuyabilmem için birinin bana o hapları yazmasına ihtiyacım vardı. Görünüşe göre, çok daha fazlasını yaptı. Sanırım bana gerçekten yardım ediyor.

"Bana haftanızdan bahsedin," diyor Dr. Sterling. "Derslerin bitti, değil mi?"

Başımı salladım. "Perşembe bahar döneminin son günüydü." "Yaz kurslarında ders verecek misiniz?"

"Bu yıl değil. Öğretmenliğe başladığımdan beri ilk kez üç ay boyunca tatil yapacağım."

"Bence ara vermen iyi oldu. Yaz için bir planın var mı?"

"Çok fazla değil. Tüm yıl süren roman yazma seminerimi yeni tamamlayan bir öğrenciye danışmanlık yapıyorum. Çok umut vaat ediyor, bu yüzden yazdığı bölümleri okumaya devam edeceğim ve bitirene kadar ona geri bildirim vereceğim. Onda gerçekten bir şeyler olduğunu ve kitabın bir yayıncıya satılabileceğini düşünüyorum."

"Bu harika bir şey. Öğrencilerinizin başarılı olduğunu görmek size bir başarı hissi veriyor olmalı."

"Sanırım." Dr. Sterling'in penceresinden dışarı bakıyorum, aklım şimdiden yeni bir konuya kaymış durumda. "Geçen gün bir kiliseye girdim, Saint Paul's."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Bunun nasıl ortaya çıktığını anlat bana."

"Emin değilim. Kuaförüm taşındı, bu yüzden randevum için trene binip yeni salonuna gitmem gerekti. Sonra hava çok güzel olduğu için eve yürümeye karar verdim. Küçük bir kilisenin önünden geçtim, kapısı açıktı ve içeri girdim. Ayın falan yoktu, kimseyle de konuşmadım. Ama arka sıralarda oturdum ve bir saat boyunca günah çıkarma kabinine girip çıkan insanları izledim."

"Annenizin sizi günah çıkarmaya teşvik ettiğinden bahsetmişsiniz. Kendiniz gitmeyi düşündünüz mü?"

"Belki bir saniyeliğine." Gülümsüyorum. "Ama bunun yerine yerel bir bara gidip günahlarımı unutmak için bir adam tavlama kararı verdim."

Dr. Sterling kıkırdıyor. "Size huzur veren her neyse, sanırım."

"Tam benim tipim olan bir adamla tanıştım; yaşça benden büyük, infaz koruma memuru, iri yarı ve sert biriydi. Ama onunla eve gitmedim."

"Neden yapmadın?"

"Bilmiyorum. Belki de bana eski sevgilimi çok fazla hatırlatıyordu." Sam'i düşünerek bir kez daha uzaklara bakıyorum. Cenazeden sonra ondan hiç haber almadım. Hayır.

onu suçlayabilirim. Her şeyi bırakıp bana destek olmak için 1.500 mil uçtu ve ben de onu geri döndürüp havaalanına geri getirdim. İyi bir adamdı. İyi. Sadece benim için doğru kişi değildi, en azından o zamanlar. "Her zaman belli bir tip erkeğe ilgi duymuşumdur; daha yaşlı, kendine güvenen. Burada psikiyatrist ben değilim ama ben bile bunun bir nedeni olduğunu görebiliyorum."

Dr. Sterling başını sallıyor. "Buna travma bağı deniyor. İstismar mağdurları sağlıklı bir ilişkinin ne olduğuna dair çarpık bir algı oluşturur ve kendilerini bu ilişkiyi hatırlatan insanlara çekilmiş bulurlar. Sizin durumunuzda, neredeyse yirmi yıl boyunca yaşananların ayrıntılarını hatırlayamamış olabilirsiniz, ancak belirli bir partner tipine olan çekim hala zihninizin pastoral bir eş olarak algıladığı şeyden kaynaklanıyor olabilir. Ne yazık ki, bir istismarcı ilişkiden kaçan mağdurlar genellikle kendilerini başka bir istismarcı ilişkinin içinde buluyor."

İç çektim. "Sanırım bunu yapmadığım için şanslıyım. Ama artık yıllar boyunca sahip olduğum eğilimlerin farkındayım ve farklı tipte bir erkekle çıkmak için çaba sarf ediyorum." Alt dudağımı kemiriyorum. Dr. Sterling'den bir şeyler saklıyordum ve nedenini bilmiyorum. Çirkin yanlarımı zaten biliyor. "Aslında biriyle konuşuyordum."

"Bir adam mı?"

Başımı salladım. "Şehirde yaşamıyor, o yüzden çoğunlukla mesajlaştık ve telefonlaştık. Ama hafta sonu için ziyarete geliyor. Bu gece geliyor."

"Ortak olarak potansiyeli olabileceğini düşündüğünüz biri mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Ama onunla konuştukça ondan daha çok hoşlanıyorum. Yine de uzun mesafe olayı muhtemelen kolay olmayacaktır. Ya da belki de ideal olan bu olurdu - birini her gün görme beklentisi yerine arada bir planlı ziyaretler."

"Bana önceki ilişkilerinizden bahsedin. Sam'den bahsettik ama hiç bir erkekle uzun süreli bir ilişki yaşadın mı, belki ayrıcalıklı bir ilişki yaşadın mı ya da birlikte yaşadın mı? Yakınlaştığın ve belki de sırtını dayadığın ve onun da sana sırtını dayadığı biri?"

Başımı salladım. "Hiç kimseyle birkaç aydan fazla çıkmadım. Sam muhtemelen en uzun olanıydı."

"Seçtiğiniz erkekler daha yaşlı ve kendinden emin *olduğu* için hiç ciddi bir ilişki yaşamamış olabileceğinizi ve bunun tacizcinizle bağlantılı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum." Gülümsüyorum. "Bunu bana söyleyemez misin?"

Dr. Sterling gülüyor. "Kesinlikle tüm cevaplara sahip değilim. Ancak bir şeyler hakkında konuşmak, düşünmek için yeni bir bakış açısı vermek, anlamanıza yardımcı olabilir."

dışarı." Başını öne eğiyor. "Bir gün bir erkekle uzun süreli bir ilişki yaşamak ister misin?"

Gülümsüyorum. "Benim zaten bir tane var. Bay Hank." "O senin eski komşun, değil mi?"

Başımı salladım. "O her zaman benim yanımdaydı. Louisiana'dan döndüğümünden beri onun yanında olmak için daha iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum. Annemden daha yaşlı ve sanırım annemin ölümü onun da sonsuza kadar yanımda olmayacağını hatırlattı."

"Onu daha çok ziyaret ediyor olman harika. Ama kendi yaşında bir erkekle bir ilişkiye ne dersin - bir tür romantik ilişki. Bunu geleceğinde görüyor musun?"

Duruyorum, soruyu gerçekten düşünüyorum. Belki de hayatımda ilk kez bir an durmak zorunda kalıyorum. Çünkü yirmi yıl boyunca cevabım her zaman *kesinlikle hayır* oldu. Ama şimdi . . . Omuz silkiyorum. "Belki?"

Dr. Sterling kalemını eline alıp not defterine bir şeyler karalıyor. "Bu iyi. İlerleme var. Güven duyduğunuz birden fazla kişi tarafından hayal kırıklığına uğratıldınız - anneniz, bir öğretmeniniz. Kendinizi açmanız, yeni birine güvenmenize izin vermeniz zaman alacaktır."

"Ama bozmadığım bir şeyi nasıl düzeltebilirim?"

Dr. Sterling sıcak bir şekilde gülümser. "Bunu zaten yapıyorsunuz. Buradasınız ve bunun hakkında konuşuyoruz. İncindiğini kabul etmek ilk adımdır ve bu büyük bir adımdır. Harika gidiyorsun, Elizabeth."

Gerginim. Ama geçen yıl yaşadığım gerginlikten farklı bir gerginlik bu. Bu sinirler *iyi* türden, korku yerine beklenti. En son ne zaman bir randevuyu dört gözle beklediğimi hatırlamıyorum. Bu gece bir randevu mu? Emin değilim. Ama bacaklarımı tıraş ettim ve dantelli külot giydim.

-Seks yapacağımdan emin değilim, ama bir kız asla çok hazırlıklı olamaz ve eski alışkanlıklar zor ölür.

Zilim sekize on kala çalıyor. İlk defa kalbim heyecanla çarpıyor. Arayanın o olduğundan emin olmak için dahili telefonun düğmesine basıyorum, sonra alt katın kapı kilidini uzaktan açıp banyo aynasında yüzümü kontrol ediyorum.

*Bu sadece bir randevu,
Elizabeth. Sakin ol.*

Bir dakika sonra dairemin kapısı hafifçe çalındı. Avuç içlerimi pantolonuma silmeden önce derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Gülümsüyor. "Selam."

"Selam, Noah."

BÖLÜM

46

Noah

Bir saat önce

gerçekten okuyucuların da bunu benim kadar seveceğini düşünüyorum. Bunu şimdiden *The New York Times* listesinde görebiliyorum."

"Öyle mi? Eğer olursa, seni kutlamak için dışarı çıkarmam gerekecek."

"Ekip buna bayılır."

"Sadece sen ve ben olabiliriz diye düşünüyordum, tatlım."

Editörüm kızardı. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Sadece birkaç gün. Eski bir arkadaşımı ziyaret ediyorum." "New York'a sık gelir misin?"

"Öngörülebilir gelecekte sık sık burada olacağımı düşünüyorum. Halletmem gereken bazı işler var." Saatiye bakıyorum. "Bu arada, gitmem gerekiyor."

Rena ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Sizinle şahsen tanışabildiğim için gerçekten çok mutluyum."

Alıp ağzıma götürüyorum ve tepesine bir öpücük konduruyorum. "Benim kadar memnun değilsin."

Beni lobiye, ön girişteki döner kapıya kadar götürdü. "Neredeyse sormayı unutuyordum, kitabın sonunda ana karakter defterini annesinin evinde buluyor. Yani başından beri bölümleri gönderen annesi miydi?"

Göz kırpıyorum. "Belki ... ya da belki antagonist gerçekten iyi bir yalancıydı ve kocası öldürüldükten ve günlüklerini bulduktan sonra annesinin çektiği yirmi yıllık acının intikamını almak istiyordu."

Rena gülüyor. "Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"İkinci kitabı okumak istemeniz için sizi merakta bırakmalıyım."

"En azından ne olacağına dair bir ipucu verebilir misiniz? Yeni sonla birlikte, okuyucuların oğlun babasının eski kurbanıyla bir araya gelip gelmediğini ya da sadece intikam peşinde olup olmadığını merak edeceğinden eminim."

Gülümsüyorum. "Bu daha belli değil."

Gülüyor. "Siz yazarlar çok gizemlisiniz."

"Öyleyiz... öyleyiz."

Güzel bir öğleden sonra, bu yüzden randevumu almak için yürümeye karar verdim. Bir çiçekçide durup bir demet kır çiçeği alıyorum, sonra bir şişe şarap almak için bir içki dükkanına giriyorum. Gideceğim yere iki blok kala cep telefonum çaldı. Yerel bir numaraydı, ben de o olabileceğini düşünerek cevap verdim.

"Alo?"

"Merhaba, Noah Sawyer'la mı görüşüyorum?"

"Gerçekten de öyle."

"Ben Saint Paul Kilisesi'nden Helena Esme. Ofiste çalışıyorum." "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Esme?"

"Öncelikle bağışınız için teşekkür etmek istiyorum. Bugün geldi ve kesinlikle çok güzel. Cemaatimiz çok memnun olacak."

"Böyle düşünmenize sevindim. Benim için özel olan biri birkaç hafta önce kilisenizi ziyaret etti ve umarım geri gelir ve kiliseyi görür. Bu bir çeşit sürpriz olacak. Aziz Agnes'in onun için özel bir anlamı var ve sanırım bunu gerçekten takdir edecek."

"Eminim yapacaktır. Şahsen ben de çok seviyorum. Tüm personel de aynı şekilde düşünüyor. Herkesin beğenmesi için sergilemekten heyecan duyuyoruz. Aslında bu yüzden arıyorum. Heykelin kaidesine küçük bir plaketle isminizi yazsak olur mu? Böyle cömert hediyeler aldığımızda teşekkür olarak bağışçının adını yazmayı severiz."

"Çok nazıksınız ama ben kiliseye yaptığım bağışları anonim tutmayı tercih ediyorum. İlgi çekmek istemiyorum."

"Oh, tamam. Anlıyorum."

Aklımdan geçen bir düşünce beni gülümsetiyor. "Aslında bir daha düşündüm de, kız kardeşimin adına koysam olur mu? Kendisi uzun zaman önce vefat etti."

"Elbette. İsterseniz *anısına bağışta* bulunabiliriz." "Bu mükemmel olur."

"Bir kalem alayım, böylece ismi yazabilirim ve kız kardeşinizin adının doğru yazıldığından emin olabilirim."

"Tamamdır."

Helena bir dakika sonra hatta geri döner. "Tamam, hazırım. Kız kardeşinin adı ne?"

"Hannah. *Hannah Greer Sawyer*."

TEŞEKKÜRLER

Emily Bestler ve yayın ekibine, karakterleri öldürmeye başlamanın zamanının geldiğini düşünen bir romantik yazara şans verdikleri için teşekkür ederim. Ve *Someone Knows*'u İngiltere'ye getirdikleri için Hannah Wann ve Becky West'e.

Menajerim Kimberly Brower'a, her zaman yanımda olup beni desteklediği ve gemiyi yeni maceralara sürüklediği için teşekkür ederim.

Başarılı olan her kadının arkasında onu destekleyen, arkasını kollayan ve korkutucu şeyler yapması için cesaretlendiren başarılı kadınlardan oluşan bir kabile vardır. Her zaman yanımda olan kabile liderim Penelope Ward'a, Cheri'ye, Luna'ya, Julie'ye, Elaine'e, Jessica'ya ve muhteşem Facebook Grubum Vi's Violets'teki 26.000 akıllı kadına teşekkür ederim.

Aileme -Chris, Jake, Grace, Sarah, Kennedy ve Kylie'ye- sık sık kendinizi tekrar etmek zorunda kaldığınız için teşekkür ederim, çünkü bir hikaye hakkında düşünürken her zaman kafamda kayboluyorum.

Siz *okuyuculara*. Desteğiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim. İster ilk kez tanışıyor olalım, ister on yıldan uzun bir süredir benimle birlikte aşk romanlarımı okuyor olun, bu hikayeye bir şans verdiğiniz için çok minnettarım.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

